

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

141
MOYΣAIOY

τῆ

BS. 3. 225

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

τῇ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

CARMEN;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.

L E O V A R D I A E.
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, MDCCCXLII.

MOYIAOY

87

TOYIMMAY

88

TOYIMMAY

MOYIAOY

TOYIMMAY

89

TOYIMMAY

TOYIMMAY

TOYIMMAY

TOYIMMAY

TOYIMMAY

TOYIMMAY

TOYIMMAY

UT ET
VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS

HESELDI DOUWONE
ERNESTO AB AYLVA,

DU CONI MARTENA
A BURMANIA,

LIVIO SUFFRIDO
LYKLAMANNYEHOLT,

ULBONI SIXMA
AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IVIRIS
HANC MUSAEI EDITIONEM
ET

SE SUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTO

D. D. D.

JOHANNES SCHRADER.

I*nclyta Nassaviae, PRINCEPS Generose,
propago*

*Stirpis, & Auriacae spes recidiva do-
mūs,*

Fata cui toties torvi discrimine Martis

Credidit eventum Belgica laeta bono.

Cujus avos toties Hispanâ clade cruentos,

Inque fugam stupuit Gallica terga dari.

Adfuit adsidue quorum Victoria signis,

Et dedit Heroae laurea ferta comae.

Quos

*Quos tamen & positis hasta clypeoque Vi-
rago*

Cepit, & haud artes dedecuerunt togae.

*Splendida per quorum vestigia, laudis a-
vitae*

*Inpulit, ut caleas tendere, verus amor:
Si fera bella tonant (quod abominor) impi-
ger hostes*

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQUE adeo nostrae sublimia sidera gentis

Inlustres prisca nobilitate Viri:

*Patria quos illis, quos aurea condidit ae-
tas,*

*Tempora longa Viros gaudet habere po-
res.*

Numina Frisiacis qui Tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata Deo:

*Et quorum auspiciis, atque aegide tuta Mi-
nerva*

Pieridas patriis adferit alma focis.

Sistere

Sistere quis noto fugituras limine Divas

Censetur verae nobilitatis opus.

*En age, Musaeo quae carmina tincta le-
pore*

Rapta situ nobis Graja senecta dedit:

Ignem quibus valido tactus Leander amoris

Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos;

Procedant cultu jam splendidior superba

In lucem vestro tuta favore novam.

Vos mihi praesidium tutelaque certa timenti

Este, nec in vasto linquite vela mari.

*Lucida ni trepidam, ni sidera fausta rego-
tis,*

Evertet dubiam saeva procella ratem.

Sit pretium curae, vigilatorumque laborum

Non penitus Magnis displicuisse Viris.

*Sit pretium curae, quamvis juvenilia scrip-
ta*

Lumina Magnorum detinuisse Virum.

*Hoc ego si capiam, ceciderunt improba vota,
Spirat & inceptis aura secunda meis.
Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,
Et tangam plantis sidera summa meis.
Quo feror insanus? commoti pectoris ignes
Quo rapiunt vatem, Calliopèa, tuum?
Pondera cum Frisiae subeatis maxima mo-
lis,
Quae vestris humeris non leve fertur o-
nus;
Parçaque, quae multis, contingant otia Vo-
bis,
Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:
Scilicet ut posito tantarum pondere rerum
Turbarent curas otia nostra graves;
Muneris & celsi missâ statione, precamur,
Ut libeat nostros evoluisse jocos.
Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta
moventur,
Perlegere imparibus carmina facta modis.*

Si

*Si tamen & nobis hoc tempora parca nega-
rint,*

*Sintque ea (quod metuo) vota modesta
parum.*

*At placeat, prima quae fronte notata, tue-
ri*

*Carminis haud alio nomina digna loco.
Integra devotae constabunt pignora mentis
Pectoris & grati debita signa dabunt.*

*Parva quidem fateor pro magnis munera
reddi,*

*Munera Principibus nec satis apta Viris:
Sed tamen auratis, quae maxima victima,
taurus*

*Cornibus ut grato tinguit odore focos;
Sic sale Divorum fieri placabile numen*

*Credibile, & laetum thuris honore pio.
Quod si grandiloquum mihi Calliopea de-
disset*

Pectus, & herois condere gesta modis;

Præcipuus Vos arte togæ celebrare disertæ

Carminē pro meritis unicus esset amor;

*Publica res quanto valeat fundamine, quan-
tum*

A vestra capiat Frisia robur ope;

Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos

Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.

*Frigida sed quoniam Natura calefcere no-
strum*

Invida Phœbeo pectus ab igne vetat:

Carminē Maeonio laudes atque inclita facta

Grande sonaturo, quo decet, ore canant;

Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos

Vidistis placido luminis orbe semel.

*Quod licet, adtonitus, quo numina magna
Deorum,*

Nomina sacrato vestra stupore colam.

*Quod licet, ut meritis bene convenientia
cives*

Optabo grata præmia mente ferant.

Quod

*Quod licet, ut domibus vestris felicia sur-
gant*

*Tempora, pars turbae parva precantis ero.
Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde*

Publica perpetuo vota juvabo meis.

Frisia cum longum nullâ quassata procellâ

*Stabit, & usque novo crescet honore vi-
rens;*

Exseret & studiis Academia patria florens

Mitibus ad coeli sidera summa caput.

LEC.

and the other two are in the same way

and

on the other hand, the other two are in the same way

and the other two are in the same way

and the other two are in the same way

and the other two are in the same way

and the other two are in the same way

and

and the other two are in the same way

and the other two are in the same way

and

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

JOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina assidua manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candidè & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

(c) In Praefatione.

fidere licet Scriptores, nescio an ullius aetas adeo, ac Musaei nostri controversa sit, in diversissimas Eruditorum senatu sententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Vespasiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonneminem ad Seculum post C. N. decimum tertium, vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate sua Eruditorum principem Jul. Caesarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuisse quis nescit? Hic post aspera quaedam in Homerum, in quem semper iniquior est, dicta scribit: *Arbitror enim ego Musaei stylum esse Homericopolitiorum atque comptiorum, quod ut clarius pateat, aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles, solique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli udeo compositi, ut ab ejus gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. quare neque Homerum, neque Orpheum, sed Musaeum fecit ille principem Elysiacorum cantionum. illo igitur versu quid rotundius, elegantius, ornatius, numerosius? &c. Tandem conlatis quibusdam Musaei & Homeri, victore Musaeo, locis inter alia addit (b): Quod si Musaeus ea, quae Homerus scrip-*

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.

(b) pag. 540.

scripsit, scripsisset: longe melius eum scripturum fuisse judicemus. Scaligeri, vetustissimo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc adscribentis, sententiam secutum fuisse Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri posita:

*Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*

Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenset Röverus (c), ut adeo id latuisse Kromayero (d) demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius Poëtae nostri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempestatem describens capit:

Λιθέα μίσγεται πόντος ἀνέγρετο πάντοθεν ἡχὴ
Μαργαμένων ἀνέμων Ζέφυρος δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς.

2

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

(c) pag. 3.

(d) pag. 3.

(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eorum, mea quidem sententia, vetustissimo aëvo ignoratum. Id non vane elicio ex Hesiodo (a):

Ἀστραίῃ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέην Ζεφύρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
καὶ Νότον ἐν φιλότῃ θεῷ θεὰ ἐυνηθεῖσα.

Astræo vero Aurora ventos peperit violentos,

*Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congressa.*

Sic infra (b):

Ἐκ δ' Τυφώος ἰστ' ἀνέμων μένος ὕγρον αἰέναν,
Νόσφι Νότος, Βορέωτ', ἢ ἀργεσέα Ζεφύροιο.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,

Excepta Noto Boreaque & celeri Zephyro.

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eorum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astræa & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munckero animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378.

(b) v. 869.

(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum favantur, perspectum, idem venti sunt. Error autem forsitan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hisce Deorum Hesiodum compilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus constaret, sinistra liberalitate quantum hunc, sed omine non satis fausto, intruserit. Egregie autem haec de tribus ventis observata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Hesiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Musaeum, Orphei aequalem secundum Scaligerum, venti, cujus nomen ista tempestate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit; sed inde tantum discimus tempore Homeri, & si velis, jam paulo antè Eurum cognitum fuisse; minime vero longe anterioribus temporibus. Suspicor enim *Sevovias*, & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero esse antiquiores; aliter enim rationem, quae dubitanti plane sufficiat, nullam dari posse puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Hesiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, tres tantum adgnoscant, qui vero ipsis inferiores Scriptores receptum numerum sequantur. Certe non paucos repe-

(a) p. 176. edit. Eschenbachii.

(b) in Iliade B. & N.

rias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuant, sicut videre est apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet, illum hac etiam arte Veteribus se inferere voluisse non inepte forsan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpeditat ipse Poeta (b):

Οἱ δὲ παλαιοὶ
τρῆς Χάριτας ψάλλοντο πεφυκέναι·

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus (c), Poëtis usitato docet ipsius imitator Aristænetus (d): ἢ τοῖς ἔμμεσι Χάριτες, ἢ τρεῖς καὶ Ἡσίοδον, αἷμα δὲ καὶ δέκα δὲ χορεύει δέκα. *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae secundum Hesiodum; sed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw sine ratione jubebat, περιεχόμενοι vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum praeterea minime inficiandum, si firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis post Bellum Trojanum accidisse, quod si verum, Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

(b) v. 63.

(c) Cap. VIII. p. 187.

(d) Lib. I. ep. 10, p. 58.

(e) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

*Nobilis ille quidem est, & clarus origine:
sed non*

A tibi suspecto ducit Ulixe genus.

Et inferius paulo raptus Helenae:

*Ut semel Idaeus Lacedaemona venit a-
dulter,*

Cum praeda rediit protinus ille sua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedae mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores esse constet. Jam vero Helenae ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero nisi Iliacis temporibus sit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro Clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe majoris momenti merito habeas silentium omnium Veterum Scriptorum, qui Mulaei Homero antiquioris, ejusque scriptorum mentionem facientes opusculi hujus sane elegantis nuspam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

in-

(a) Heroid. ep. 20.

(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte urfit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poema ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiore Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

Μεμνη

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Bentleji in praefatione ante Manilium p. xi.

PRAEFATIO

Μῶμον αἰλουμένην ζηλήμονα θηλυτέρων.
Καὶ γὰρ ὅτ' αἰγλαίη ζηλήμονες εἰσι γυναῖκες.

Evolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης ὃ Λέανδρος ἐπὶ κλέεν οἶτρον ἀπέσλῃς,
Ἐγνώ πειθομένων σημήια παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἡθίοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπελίδων ὅραρον ἀντάγγελοι εἰσιν ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu voverit, istius Scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen ἡγεμεματικῷ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam corroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei stylum longe esse Homericum politio-rem atque comptio-rem sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur judicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima

* 5

pars,

(a) a Fabricio p. 105. productis.

(b) pag. 539.

(c) Dissert p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelædamentis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui Iuliu aspero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam sententiam, quae Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti sibi sententiam Magni Casauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis, sequi certum esse praedicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem iudicio Barthius (e) Epistolam decimam octavam Heroidum Ovidio adscribere vix audeat, inductus v. 147. & 148. quos ex Musaeo versos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi hunc sunt docti homines, quam sententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epistolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jensi Lektion. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Dissert. p. 3.

(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. &, si recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135 p. 100. & in praefatione.

(e) Ad Theb. 6. 545.

(f) Ad initium epistolae.

adscribentis, opinionem Nanzius (a): adeo enim Nasone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, est Meursii (b), cui, iudice Fabricio (c), non absurde auctor poematis istius videbatur, esse Musaeus, cujus *patibulissimas libellas, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas sale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam sententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum & sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non sine ratione Gynaldum existimasse Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse, & res turpículas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis & honestissimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in alijs scriptis (si enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadversionibus in Historiam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Registres de l'Academie Royale des Inscriptions & Belles Lettres T. X. p. 322.

(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

(c) p. 105.

(d) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Consule Cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 450.

gari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem Elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discesseris, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Rövero, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit stylus Scriptorum istis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Aristaeneti ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poetae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice conspirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit, pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 1. cap. 16. 10.

(b) Ad v. 97. p. 118. comment. sui.

probari posse ratus, quæ adeo Kromayero probare se non potuit, ut in alia omnia ierit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incertum, ex Nonna Musæum plurima, tanquam ex fonte hausisse. immo puduit forte Musæum negligere meliora, & ad Nonnum proficiendi causa adire, quem & ingenio & poeticæ artis facultate superabat, & cujusque præceptor, contra quam existimabat Pareus, fuerat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus & sublimis, non diffidentibus acerrimis ejus adversariis Heinio & Cunaeo, inquit Poëtae hæc obijcienda meminisse debent vir Eruditus: cum, ut Musæum arte poetica, & mirabili ista præcipue seculo scribendi castimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere lubentissimo animo concedam, ingenio tamen superari, mea quidem sententia, prorsus indubitatum sit, ut adeo Magni Vossii (b), Musæum referentis in numerum istorum Poëtarum, qui plus arti, quam ingenio debeant, sententiae subscribam haut gravate. Id si certum, ut revera est certissimum, ex Nonna Musæum plurima tanquam ex fonte haurire non puduisse non adeo erit absurdum. Ut unico exemplo sunt autem plurima, defungar, nonne minorum Poëtarum plerorumque judicio princeps Maro ex Ennii carminibus, qui iudice Ovidio ingenio maximus, arte autem

(a) Dissert. pag. 6.

(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem suam convenire arbitrabatur transtulit, atque usus est pro suis? Nonne integros aliquando Ennii versus, ut ex Nonno fere Musaeus desumpsit, in Aeneide reperire est? Certe qui Servii commentarios, & ab Hieronymo Columna digesta Ennii Fragmenta versavit, de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero, cum Musaeus Veterum scripta Homeri ex gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti manu versavit, ut plurima inde carmini suo intexuerit, imo maximam elegantiarum, & acute dictorum, ipsius etiam argumenti partem Nasoni debeat (nisi forte cum Nausio (2), Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem, sine furti ulla inspicione, venire potuisse tibi persuadere malueris) ut solventibus notas & Animadversiones nostras in quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque contulimus, parere poterit, quis credat Poëtae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia in historia laudari etiam meruerit, opera, certe non spernenda, evolvere Musaeum puduisse, cumque non paucis hinc carmen ornare posset, non exiguam versiculorum partem isti adaptasse? Certe Nonnum fulminantis & sublimis adeo spiritus varem, quemque vehementer dubito convinci posse tot versus ex aliis tam paucis inmutatis in opus suum transulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos

COR-

(2) P. 392, 393.

compilasse, difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deesse argumenta adeo valida, ut pervicaciores in sententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditissimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina felicissimi, P. Francii conjectura Musaeum eundem ac Nonnum esse suspicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi posita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, nisi ipse sit Nonnus. Stylus certe plane simillimus est?* Hoc & conjecerat Casperus Barthius (a), cujus verba (b) adponam: *versus, inquit, Musaei 35. cum hemistichio praecedentis est ad verbum ex Nonno ductus lib. 16.*

Μῶμον ὁλευομένη φιλονέτομον ἥλικος ἤβης.

Qui locus cum innumeris aliis suspicari nos facit, Nonnum ipsum, meliori iudicio temperantem naturales sive inconsultae luxuriae morbos, poema ausum, de quo tamen nil affirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo solo niti debeant, haec autem infirma valde sit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At stylus simillimus est? Ego, si locutiones & dictionem spectes, concedo, aliter inficior, cum Musaeus castigato, humi-

(a) Advers. lib. 20. cap. 21. p. 1008.

(b) Ex dissert. Kromayeri p. 3.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante stylo utatur. At temperavit naturales inconsultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi Evangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis stylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo sit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium sibi blandiente forte cothurnato isto stylo. Quae ratio, quaeso, etiam, quod cum reliqua opera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub Musaei nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipse Nonnus nomine suo dissimulato hoc carmen prodidit? sed Nonni opera reliqua longe superabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poema Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit credere, cogitare non posse quenquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique est, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristeneto locutiones geminas observare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile est. Scilicet Aristenetus (b) in laudibus Panaretæ totus ita loquitur: *ὁ πᾶς διατῆς ὕψ' ἰδο.*

vñs

(a) Dissert. p. 6.

(b) Epist. lib. 1. ep. 26. p. 172.

τῆς χαρίσεως εἶναι πεισθῆναι ἥα δ' μόνον περιφρονῇ
 μομφήν δ' Καραμᾶλλον τὸν πάντων, ἀπάντων ἔχοντα
 μίμησιν ἀνελθῆναι. Vides Caramalli chironomi ce-
 leberrimi mentionem hic fieri: illius autem
 meminit & Sidonius Apollinaris (a):

*Coram te Caramallus, aut Phabaton
 Clausis faucibus & loquente gestu,
 Nutu, crure, genu, manu, rotatu
 Toto in schemate vel semel latebat.*

Ubi aetatis suae aut sane non multo anterioris
 artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus
 recte notare videtur Viro longe Eruditissi-
 mo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli
 aetatem medio seculo V. feliciter adligavit,
 & omnino consuli hic meretur. Aristhaenetus
 igitur quin ad ista tempora jam referendus
 mihi vix dubium fere videtur: quis vero al-
 terum imitatus sit non adeo liquidum. Eru-
 ditissimus Alciphronis editor (c), Aristhaene-
 tum imitatum fuisse Juniores nostrum Mu-
 saeum non vane existimat, cum alios paucis
 inmutatis describere huic sollemne, ut adeo
 hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quendam cum Musaeo
 habere communia ex locis quibusdam a nobis
 conlatis certum satis videtur: suspicor autem
 hunc Aristhaeneto priorem, qui non pauca sub-

legis-

(a) Carm. 23. 268.

(b) In Vanno Critica cap. 7. pag. 208.

(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipse videtur: nam de Tatio id ut minus
cogitem, quamvis cum Gualtero Bourdelo-
tius simiam ipsum Eteliodori adpeller, facit
quod illum in tam manifestis furis, quam Ari-
staenetus, nondum deprehenderim. Quid
Eruditissimus Moneta (a), ante medium Secu-
li IV. Achillem vixisse argumento sane firmis-
simo ostendit, ut adeo, quin non tantum
Aristaenetus, verum etiam noster illum imi-
tatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero
tot argumenta, (huc enim quae contra Sca-
ligerum observavimus referenda) consensus
que omnium fere Eruditorum sententiam hanc
tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi
possit, reliquae autem multis laborent, opi-
nionem hanc satis firmam & probabilem se-
quemur.

Часы: 10:00

b x

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo mem-
randa quinta sententia prae caeteris peculia-
ris Joannis Harduini *de Nummis Populo-
rum & Urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo
demum XII. fictam ex mala interpretatione
nummi Abydenorum censet, in quo pro
SPQR ANEPOR¹ peperam legissent Monachi
quidam *Gall* ANEPOR², & hinc fabu-
lam

Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelædamensi A. 1700. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

iam illam deum fabricari essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pangeret potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), & qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauzsius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exsculpisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat; (liber enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta exstet (d):

Quid juvenio, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus Amor, nempe abruptis turbata procellis
Caeca nocte natat serpens freta: quem super ingens
Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclamant

• • • 2

Aequo-

(a) Ad Ausonii Cupid. Eccl. Adfix. v. 23.

(b) Dissert. p. 9. & seqq.

(c) p. 386, 387.

(d) lib. 3. Georg. v. 478.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commentum facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damparit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequuntur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod iudicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventionem jam necessario relictam non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hoc studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave poemation* vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia inquit, floridissima, neque tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.

(b) Nov. Lect. lib. i. cap. 2.

(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

tamen turgida: omnia nitentia, nec tamen calvitium quandam prae se ferentia: omnia compta, sed sine pinguedine unguentorum exoticorum: omnia limpidissima, sed sine profunditate: omnia polita, sed sine fuscis: omnia dulcia, sed sine somnifero papavere, quo sparsa esse plerumque solet nimia illa sibi aequalis suavitas. Amoris praeterea affectus, & effectus tanquam in elegantissimo speculo apparent, ad vivum suis genuinis coloribus depicti: temeritatis coercendae, & exercendae, etiam in occulto, castitatis exempla delictissima. Jac. Gronovius (a): Hoc igitur quaecumque, sed antea inauditum amoris specimen ab illis tamen aliisque, verum singulari exordio ab ingenio Musaei venustatem poësis accepit. Fabricius (b), non invenustum carmen & versibus mollissimis compositum vocat. Nauzsius (c): son ouvrage est plein d'excellence & de délicatesse: le style en est pur, & les expressions toujours choisies. Addam testimonia Editorum Poëtae nostri sed pauca. Rondellus (d), satis in laudibus ejus prolixus, inter alia Musaeus, inquit, amoeni fuit & elegantis ingenii Poëta. Id satis arguunt illius erotica; siquidem in hoc poë-

3

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.

(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.

(c) l. c. p. 388.

(d) In praefatione p. 12.

matiori ordinem videas, & convenientiam
 selectas sententias & schemata: Scriptura
 quam laeta! quam florida! quam venusta!
 Non fuit latulentus, sed pleno & puro an-
 undat gurgite, lectorem non magis ubertate
 quam elegancia exhilarans, pelliciosa atque
 datinosa; Jam argumentum, ut blandum, ut
 molle, ut patetisum! ferreus sit, qui non
 legat; novum sane, sed periculosum argu-
 mentum, si quod uspiam excurrit. Kromayer-
 rus (a), fateri plerisque omnes, fingi car-
 mipe hoc venustius nihil posse, refert; in De-
 dicatione parum quidem sua mole, sed prae-
 stantia & suavitate in primis commendabile
 carmen, & in Dissertatione multo venustissi-
 mum, pulchrum, fetum, elegantissimum summi
 ingenii prolem, & poema suavissimum ad-
 pellat. Missis aliorum testimoniis agmen clau-
 dat honorificum prae caeteris illud Röveri
 in erudita praefatione: Quis tamen ex Poëta
 tam facundo tamque castigato judicaret, tam
 nis, Eloquentiae & Elegantiae theatrum suo aevi
 jam fere caelestem fuisse? Nisi quod Poëtica
 Majestas, aurea & amabilis, illa simplicitas
 quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc
 auctore aliquando recessisse possit videri, om-
 nes tamen sui temporis aequales facile super-
 ravit, & victor existens palmam iis prae-
 puit. Nam tanta suavitate infelicioris aevi
 vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni

(a) Ad v. 297.

*parte Asiaticam venustatē & ingenium cul-
tum ferat? Ipsum certe Amoris opus! ubi
cum Grutius Venus coartare videatur. Utinam
Musaei plura vel ipsius tinēta lepore nobis
superessent poemata? Dignus igitur est, se-
quis alius ejus seculi, cujus scripta quam e-
mendatissima in lucem prodeant. Adde Dedi-
cationem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae
Vatis Elegantissimi detrahet sinisterius judi-
cium Cel. Monetae (a): Les connoisseurs ne
convieront jamais que le Musée, Au-
teur du Poëme de Léandre & d' Héro y ait
réussi, comme on le prétend dans le Menagia-
na Tom. 1. pag. 204. Ses vers sentent le
Grammairien plus que le Poëte. Ils sont la
plûpart copiez d' après Nonnus. quae per
omnia tamen non falsa. Vid. & Nauzius p. 391.*

Manum hic de tabula tollerem, nisi ver-
bo memoranda esset opinio Schöettgenii,
qui Christianum fuisse Musaeum nostrum exi-
stimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν παῖς ἐκ ἐπὶθεῖν, ἐν κρηδῇ δίτο παῖς.
*Quantum praeferat. Hebraei solum sapere putat, sed
merito improbat Kromayero. Potiori jure
arguere potuisset v. 157.*

Ὁλβιος, ὃς εἰ ἐφύτιον, καὶ ὁλβίη, ἥ τίς, μήτηρ
εὐαγὴρ, ἥ εἰ ἐλόχυντο, μακαριώτης?

.. 4

Quae

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri possent quibusdam esse ex Lucae Evang. cap. XI. 27. Ἐγένετο ᾧ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπαρτίσασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βάσάνισά σε, καὶ μαστοὶ ὧς ἰθάλας. Potuisset & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν ᾧ σιωπῇ ἔργον, ὅπερ τελείει τις, ἐν τολόδοισιν ἀκύνει.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non attenderit, neque enim quicquam hinc elici potest, cum talia apud Auctores temporibus istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

*Sive es mortalis, qui te genere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera
nutrix.*

Quod quidam forte obicerent cum sanctitate Christiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum, qui Erotica scripserunt, exempla conlegisse Aegidium Menagium in Anti Bailletto referat Cel. Fabricius (b). At sententiam Schöettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori suo tamen ipsam placere haud aegre passus.

Carminis hujus longe elegantissimi a Musaeo

(a) Metam. lib. 4. 322.

(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

facio condendi occasionem miram, & alibi
non repertam pandit Rondellus (a), cujus
verba stylo praecipue jucundo se comen-
dantia, longiora quamvis, adponam: Inter
scyphos ludebant Agathias & Musaeus, &
more Poëtarum, postquam iugax canoras de-
blaterassent, & scholia cantassent innumera,
petiit noster ab Agathia, quonam vulnere
beatus, quonam periret sagitta. Ille diu
anceps, tandem fide silentii data, fassus est
se Sestiadem quendam Dorcalidem nomine,
cui nulla par esset in terris, deperire. Adjici-
cit aerumnas, angores, & superba fastidia
puellae. Dein subnectit, quo tandem pacto
spe omni decollante, contra spem victor eva-
serit. Istud quidem temeritate auspice, ac
furore duce contigisse, nec ideo minus belle
& venuste: gratulari sibi dementiam, quae
tam felicem sortita exitum; velle ipsam
in te tñ copiosius amare Dorcalidem. Musaeus
noster illico mirari, laudare, bonas fortun-
as hominis ad coelum extollere. Sed, A-
mico, ait, quid invides, victoriae modum p-
Age, effare: Pars est meminisse triumphis
Ad quae Agathias: Anno praeterito furens,
& vivus vidensque periens, ad dominum
nudus adnato, qua parte stant horti ejus,
in quibus patiari solet circa meridiem. Cor-
ram me fisco; ajo me in mare jam jam prae-
cipitem daturum, ni amantibus & furiosa suc-
cur-

(a) In praefatione pag. X. A. Ront II. me I. (2)

aurat. Sestias mea, nuditate viri procul
 dubio miserata, & imagine mortis perturba-
 ta, & audacia novi Leandri permota, diri-
 tutem morum frangi passa est, & Heronem
 se praebeuit. Ex illo tempore nobis dextram
 omen sternuit Amor. Felix tu quidem, in-
 sit Musaeus; verum est quod stupeam, quum
 Agathias poeta inclytus, suos scribere, imo
 Leandri veteres illos & decantatos amores,
 quippe & tu alter Leander es, non adgre-
 diatur. Ad haec nihil Agathias, nisi se
 non esse tam alti & tam excelsi spiritus poë-
 tam, quam qui versibus dignis, & pollenti
 pectore rem tantam posset exsequi. Risit
 Musaeus, & in se negotium poeticum recepit.
 Haec fuit nostri poematis origo, quod opus
 cum prae se ferret dubium & epicoenum no-
 men auctoris, in errorem plerosque indu-
 xit, qui nullo temporis habito discrimine,
 junioris opus vetustissimo poëtae perperam
 vindicarent. Sed haec, quia nullo aucto-
 re referuntur, ut incerta suo loco relin-
 quemus, ut & an veteres illi amores He-
 ronis & Leandri temporibus Iliacis sint an-
 teriores nec no, cum nihil ea de re nobis
 constet, & Magni Bocharti de hac materia
 foetus, qui inter Opuscula inedita memora-
 tur nondum lucem adspexerit. Vere tamen
 olim contigisse, quod in dubium videtur vo-
 care Cl. Jac. Gronovius (a), negare non au-
 sum,

(a) Tom. II. Thes. Antiq. num. VIII.

simo, quatinvis fabulosa quaedam intermixta non inficias eam. Natatio certe illa Leandrick: Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut referri minor in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disjunctae secundum Plinium (b), vel octo secundum Xenophontem (c). Videndi eretentioribus Sponius & Whelerus l. c. The Smith in Brevi Constant. Notitia (d), Thevenotus in Itinerario (e) aliique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere potest ex observatione Rondelli (f), quam hic adscribam: *Forſitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuiſſe tranſſectum, qui tamen referente Spokovio ſeſquilencae eſt. Sed majus quid vidit Gallia, obſidioque Reae iſulae. Gregorius enim miles nomine La Pierre, ab ea iſula, iuſſu Marſchalli Thoraci ad Rupellam aſque, per ſcencas & amplius natando, ibat & redibat, ſeu utrimque interpres & pararius. Verum, quid iſtuc, ad celeberrimum urinatorem Caylen, qui plus in aquis, quam in terra degebat?*

EUP. 3. 1. 11. 177. 178.

(a) Baphe. Nutriſm. T. L. pag. 425.

(b) H. N. IV. xi.

(c) Locis adductis a Pared Comment. p. 42.

(d) pag. 68.

(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.

(f) ad v. 255.

bat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. & Lipsius ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte natandi agens producit versus hos Hadriani de Sorano Batavo:

Hadriano potui qui iudice, vasta pro-
fundi

Aequora Danubii cunctis trahare sub
armis.

Sed jam satis de Auctore poematis hujus, atque ipso carmine; restat ut promissi me-
mon nostrum interpretandi institutum, ope-
risque occasionem pandam, & simul de au-
xiliis; quae scribenti ad manus fuerunt, ut
& interpretibus quaedam in medium profe-
ram.

Annus intercessit unus & dimidijs, cum
in vatem nostrum, quem tum forte qua-
dam in manus sumtum avide semel atque
iterum percurreram, notas quasdam con-
scribendi impetum cepi, quas tamen non
nisi ad versum 272. id temporis perduxi.
Has cum ostendissem Viro harum litera-
rum ante alios omnes peritissimo TIBERIO
HEMSTERHUISIO, a cujus facundo ore
pependisse semper juvabit, qua est humani-
tate vir summus ad accuratius examen nota-
ta ocys revocaturum promisit; at quo mi-
nus tam beato esse dicuerit obstiterunt mul-
tiplices, quae virum Magnum (per idem
enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21. pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrahebant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen in vultu tandem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae detulerant, cum in familiaris aliquando colloquio fugientium Camenarum inter paucos statim felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM enim aliquid ipsi, ut fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCHII: nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam lubentissimo animo mihi se facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde, mox exhibuit, pro quo prolixo in me favore Praeceptoris honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse penitus jubere coactus fuerim. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi & Ga-

Gabriele fabulae, Agapetus aliaque continerantur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memoratae, quamvis non adeo magni momenti, adieci. Suspicio Basil. editionem A. 1584 quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

JHJH c1 11

1777

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgredebamur, in hac enim editione praeter ceteris omnibus nitida & adcurata longe. Eruditissimus juvenis, MATTHIAS RÖVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variasque Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post exstincti Fragmenti veteris Jurisconsulti a Dositheo magistro servari, & felicissimarum ad Glossas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. Editorum ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus, & in libro optime notae repertus erat, noluisse significare, quod institutum nemo humanior improbari facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Erotopaegnia Heras & Leandri* commentario libro illustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. MDCCXVII. in hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei causa evolverat, ingenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfecit, ut Lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor de Musaeo ipsam pessime meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitido lumine perfudisse; sed contra, si quid tentet, ineptum

tum esse & absurda non raro loqui, certe talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro aspere satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & taediosissimo scripto perlegendo labor inpendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnunquam & aliqua latius deducendi materies nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno MDCCXXI. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Henmanni, Schoëttingenii; Gesneri, Bergleri, Groebelii, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illo insanabili coëthe, quo praeter imprudentes congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Recen-

centiorum taediosissime conslipata loca, vix quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe remotus, nec pestilenti illo, quod multos nostro praecipue tempore adflavit, sidere contactus, Musaeum nobis nitide expressum, & egregie multis locis emendatum, & notis non maximae molis sed doctis inlustratum, veteri etiam interpretatione saepius correcta, exhibuit. Quae eruditissimus Alciphronis editor, & Cl. Heumannus adtulerunt paucissima sunt, nec tamen spernenda. Adtulit plura Voetius, sed nec adeo multum praestitit. Notas Schöettgenii & Gesneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Musaeo opitulantur, si mei res fuisset arbitrii, procul abesse jussissem; neque puerilibus illis Jo. August. Groebelii Offtensis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & similis farinae hominibus, palmam dubiam reddere possent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conspurcari passus fuisssem.

Editionem nostram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno MDCLIX., ut & Andreae Papii Gandensis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emissae, quae quamvis non poenitendae essent, nobis tamen exiguum usum praebuerunt, cum conlationes earum in sua jam exhibuerat Cel. Röverus, cujus diligenti ope-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me inceserit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno cio io c lxxviii. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic conparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCI, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente.; ut & altera conlatione a NIC. HEIN.

HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *literis capitalibus* impressa ad editionem A. Papii Plantinianam A. 1575. quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Basileensi Lectiones textui, ut vocant, semper diligenter subjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tui Conlationes istas non diligentius ad finem ipsum peractas me possidere. Neque sane, quidni enim fatear, vati nostro a novis membranis multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter corruptis, nihil expediant, & in absurdas lectiones conjurent, ut adeo in solvendis nodis reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio Critico opus esse necessario judicem.

Ipsam textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro discedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expressimus, nec, nisi rationibus, ut nobis videbantur, justis, quas semper reddidimus, moti mutavimus; ipsa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de causis vetustiores repudiatæ, ne Lector nesciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi exstet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior Lector toties alias editiones

consulere opus haberet, quamvis in consilium adhibuisse Röverianam, non sit, quod quemquam poeniteat. Bina Marci Musuri Cretensis Epigrammata & unum Demetrii Cretensis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemisi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adjeci.

Cum vero ex Commentario Parei, aliisque interpretibus percepissem, non pauca esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostrum pertinebant, diligenter conportandi consilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum, multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere, & vicissim Nonnum pluribus in locis eximie sanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter versatos miror.

Ordi-

Ordinem autem hunc plerumque tenui, ut ea quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinerent, omnia textui ipsi subjicerem; loca intellectu difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum rejecerim, in quo, sicut & in notis, quam plurima Veterum Auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscete videbantur, vel oblata vel adrepta occasione sanare, male tentata a Viris Eruditis vindicare, obscuriora inlustrare omni ope contendimus, quae res an ex voto ceciderit tui, Erudite Lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur; quod exemplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis inlustrari posset; imo vix quicquam eorum, quibus lucem capere, vel dare poterat vates egregius, omitterem, ut adeo paucissimi versus essent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam Eruditorum manum posceret relictum vane arbitrarer, quin nodos vindice dignissimos, licet paucissimos, restare candide fateor. Indicio esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

diffini, qui nuper Reipublicae literariae,
 & praecipue huic Academiae flebilis admo-
 dum occidit, GEORGII D' ARNAUD,
 quarum a Venerando juvenis Eruditissimi
 parente acceptarum, inter plurima prolixa fa-
 voris indicia, beneficio eximio me sibi ob-
 stringere voluit Athenaei hujus sublimis de-
 cus L. G. VALCKENAER. Illas. (sunt au-
 tem plurimae in Scholiasten) sicut erant, mar-
 gini editionis Cel. Röveri adscriptae, tuo,
 Erudite Lector, sistam judicio. v. 38. in
 Scholiastae verbis Ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὴν
 Ἀθηνᾶν καὶ αὐτὸν τὸ ἔρως θυγατρὸς παρῆναι ἢ Ἡρώ
 pro τὴν Ἀθηνᾶν conjicit κλήτην θυγατρὸς καὶ pro πα-
 ρῆναι, παρῆναι. v. 45. pro

αἰλισφεῖαν σφραγὶς ἡδὲ
 sicut & in Scholiasta, legit αἰλισρεφεῖαν. v. 47.
 pro Κυθήρων] τοπικῶς ἐπωνυμιόμενον emendat τοπι-
 κὸν ἐπωνύμιον αὐτῶν. v. 111. pro

Ἐκ περιγίτης δ' ἀνέφανε βαθύκαστος ἔσπερος αἰστής.
 ἀνέβαινε legendum, sicut v. 151. pro

Θητεύην ἐκόμιζεν κ. τ. λ.

Conjicit ἐκόμισσεν. v. 162. pro ἔξασ πρὸς τὴν in
 Scholiasta ἐπηξί. v. 171. οὐ κάμει] ἐκ ὑπέμενει,
 vocem ἐκ expungit. v. 199. in eodem verbis
 ἐν οἷς βασιλεύει τὰ πάντα deesse censet ἀσμεάζον.
 v. 205. pro

Ὅν τρομέει βαρὺ χεῦμα τὴν μετανεύμενος θυγῆν.

legit

Οὐ τρέμει βαθὺ χεῦμα (vel βαρὺ χεῦμα) τῆν
μετανείμενος εὐνήν.

ut Homerus *ἠΐκα*. v. 213.

Οὐκ ὄψομαι δύντα βοώτην.

emendat ὄψιμα vel ὑψιμέδοντα. v. 98. pro

Ἡ δὲ νῆα μέλαιναν ἀπέκλυσε διχθὰδε χίρσιν.

conjectat ἐφέλκυσε. Si meam sententiam de
iis roges, Erudite Lector, emendationes in
Scholiasta omnes fere certissimas videri; in
ipso vero Poëta, eruditas licet, incertio-
res me putare non dissimulo; truncare ta-
men nolui, quia aliis secus forsan videretur,
nec quemquam adeo exuisse omnem humani-
tatem, ut propter conjecturam forsan minus
necessariam manes Viri ex literis hisce in-
mortalem gloriam merito adepti vel verbo
laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de
Interpretibus, sive Musaei, sive aliorum
scriptorum, sententiis secutus sum, sed non
effrenem illam, qua plaustris conviciorum
vel in minima re dissentientes, quo jure
quaque Injuria, quibusdam obruere mos est;
verum moderatam, & qualem vicissim ne-
mini in nostra scripta denegarim, nisi si ali-
quando calor juvenilis, praecipue Scholiastae,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctissimos, Buemannum, Bentlejum, praecipue vero Heinsum, & Marklandum, aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subiisse candide fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse, & detinuisse sancte testor, quando fieri non potuit, ut non raro ab iis discedere, & diversam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Mulaei editionem in vulgus prodire nimium mireris, & indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum aduali, de Eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

PRAEFATIO.

nem abieciſſe; & in Obſervationibus Miſcel-
laneis notata publicandi certam, a qua non
miſi virorum Eruditorum hortatus & nimia
operis moles tandem me deterruerunt, mi-
hi ſediſſe ſententiam vere adfirmare liceat;
quod ſi tam facile tibi, quam Elegantiffimo
Editori; ut ex humaniſſimis ipſius literis
non vane mihi perſuadere videor, probave-
ro, ſummo proſecto opere mihi gratulabor.

Longiore ſermone tempora tua, Erudite
Lector, non eſt quod morer. Tu, ſi ita vide-
tur, conatibus noſtris fave, quando majora
olim molituro acres ſtimulos addes. Quod
ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit,
erranti comiter viam monſtrare, quaefo, ne
dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis
hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit,
(dum etenim hanc praefationem abſolvo an-
num vigefimum, ante quem, ſi per moras o-
peris typographicis in ipſa praefertim prae-
fatione factas licuiſſet, opus hoc prodere
fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tem-
pus apud te, ſi aequus es rerum arbiter, pa-
ratioſam veniam dabit; ſin iniquus es, nihil
te moror. Juvenili adeo aetati, poſt tot E-
ruditorum curas Muſaeo inpenſas parum,
quod Eruditioribus placere poſſet, peragen-
dum reſtare in Auctore iſto non inmerito
videri poſſe, candide fateor; idque ali-
quando me terruiſſe non negabo; verum

cunctantem in pellebant Doctissimorum & optime de me meritorum Virorum hortatus; incendebant exempla eorum, qui in tenera juventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipsius etiam vatis nostri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantissimum Quintiliani monitum, ab aliis jam laudatum: *Non differendum esse tyrocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit, majusque sit semper, quod ausuri sumus, & dum deliberamus quando incipiendum sit, insipere jam serum est. Quare fructum viri- dem, & adhuc dulcem promi decet, dum venia & spes est, & paratus favor. Et audere non dedecet, & si quid desit operi, supplet aetas, & si qua dicta sunt juveni- ter, pro indole accipiuntur.* I nunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantissimi Carmine pascere.

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum,
quorum Variantes Lectiones in hac
Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Biblio- thecae Bodlejanae primus.
B.	— Secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heins.	Heinsianus.
L.	Lectii.
Lond.	Londinensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Parei.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

EPI.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ QUÆDAM
I N
HERONEM ET LEANDRUM.
Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνης. Α

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αiei θηλυτέρησιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλήσποντος
Ξεῖνε, Κλεονίκης πύθεο Δυρράχιδος.
Πλῶε γὰρ ἐς Σησὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ με-
λαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἑλλης μοῖραν ¹ ἀπέπλάσατο.
² Ἡρώ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δήμαχος
δὲ
Νύμφην, ἐν' παύροις ³ ὠλέσατε σαδίσις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ο Λειάνδροιο διάπλοος, ἔτος ὁ πόντις
Πορθμὸς, ὃ μὴ μένῃ τῷ φιλέοντι βαρύς.

Ταῦθ'

1. Ἀπεπλάσατο. in quo-
dam Codice legitur ἀπισπά-
σατο, sed frustra; sic lib.
7. p. 589. Epigr. 3. v. 4.
Ἀντὶς μιλαπομένης βέμβου
ἀπισπλάσατο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.

Ὁρματι καὶ δαρτὶς φέγγος
ἀποπλάσται;

Haec loca mihi indicavit
Cl. Dorvillius. Røverius.

2. Ἡρώ.

EPIGRAMMATA

ANTIPATRI

Macedonis.

Interprete Eilhardo Labina.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Sestum ad Sponsum. In ni-
gra vero

Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponsam, in paucis perdidisti stadiis.

ANTIPATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis.
Haec

1. Ἡρώ· lege Ἡρώ, ex op-
timo Codice Vaticano; ut
apud Theocritum Eidyll.
15. v. 1. Ῥογῶ in optimis.

hoc quoque me docuit
vir laudatus. Id.

3. ὁλίαν· radiis. Qui-
dam vitiose ἑ· radiis. Id.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ταῦθ' Ἡρᾶς τὰ παροιῖεν ἐπαύλια, τῆτο τὸ
πύργῳ

Λεΐψκονι δ' ἐπιδότης ᾧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κοῖνος δ' ἀμφοτέρῃς ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι
καὶ νῦν

Κείνῳ τῷ Φθονερῷ μεμφομένῃς ἀνέμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

τῆ Κρητός.

Νηὸς ἔην ἀνα Σησὸν, ἀγίνεον ἦχι θυη-
λᾶς

Κυπρογενεῖ σπεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξον
Οὔλας Ἔρως βάσταζε, διοισεῦσαι δὲ μεμηνώς,
Οὔξέα δυνδύλλεσκε, πικρὸν δ' ἰθυγενεὶ ὀϊ-
σὸν

Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡΰπατι Λειανδροῖο, πόρης φρένας αἴψα περῆ-
σας·

Ἀμφότεροι δὲ πόθεν αὐτῷ πεφορημένοι ὄν-
τεω,

Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίστορα λύ-
χνον

Δαθυρίων θήκοντο, σιδήρειαν δὲ λελογ-
χῶς

Λίμα

EPIGRAMMATA

Hæc Herus prius habitatio. Hæc tur-
ris

Reliquiae, proditor hic jacet Lychæus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc
etiam adhuc
Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi li-
bamenta

Veneri festinantes quotannis: ac arcum,
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contor-
sit sagittam

Matris in Sacerdotem, properansque inhaesit
Hepati Leandri, quum puellae praecordia
statim transfodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem percussis
furore

Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lu-
cernam

Clandestinarum posuere; ferreum autem illa
fortita

Sanguis-

ΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αἶμα, ¹ πολυπλάγκτης πρῶτα ² ποθεύντας
ἀέλλαις,

Καὶ σφε Φάις μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ
³ Φαιότητων.

Τῷ αὐτῷ. Εἰς ΜΟΤΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήγεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ αἰ-
δαῖς

Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης μῆνος ἄποινα πό-
νων.

Τῷτο κλύων νεμέσῃσ', ὅθ' ἐοῖς ἐπενήνοθεν ἐρ-
γοῖς

Ἀχλὺς ἄδην, Ἀρεὺς τ' ἐ χάρδεν ὕβριν Ε'-
ρως,

Μισαίω δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεύ-
των

Οἷσρον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.

Αἰνεσθω δὲ ¹ μικρῇσιν ἐπιστίζας σελίδεσσιν,

Ὅσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔσργεν Ε'-
ρως.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυ-
πλάγκτης. MS. Röverus.

2. Ποθεύντας. ποθεύων. Ed.
Bas.

3. Φαιότητων. φιλόπαι-
δος. MS. Röverus.

Ὅτ' ἰοῖς. Eruditiſſ. Mait-
tairius legendum conjicie-

EPICURAEUM

Sanguinem, multivagis prodidit amantes pro-
cellis,

Et eos luce privavit, privavit etiam lufibus
veneris

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia Deorum tetigit,

nam carnibus

Jactavit se consecutum Mars praemia la-

borum.

Id audiens indignatus est, quod sua obitu

braverunt opera

Tenebrae facis, delectisque non vult Anju-
riam Amor,

Musaeoque mandavit ;. Ille vero canebat a-
mantium

Furorem decerpendi virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cu-
pido.

DE

dat. 19 ioh, vel 20 sic, vel 21 sic. Id. Priorem
conjecturam a Basil. & Par.

editione firmatam recepi.
1. Musaeum. Musaeum. MS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ

Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν ῥαῖα, ἔ τό-
δε, ὡς δέ.

Πράξι, ὕμνοπόλοις Φοῖβος ἔδωκε μό-
τι, Παρθένος Ἡρῶ Λαοκίδος τε περὶ βο-
τοῖς.

Εἰσι δὲ ἀθάνατοι τερψινοῖς ἔπεσον
Εὐκλείδῃ Μελισσίδῃ τῇ ἐμὲ καὶ μὴ σάκεν ἱερὰ
τα,

Αὐτῆνα περὶ καὶ, ἵα φρά βία ταχέως

MS. Rasterus

MS.

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATRI

Cretensis.

Et magnum *aliquid*, quod tamen parvum est,

& parvum

Quod tamen, magnum, non ita, ut decet
Facere, Poetis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero & Leander mortales ambo ex-
istentes,

Sunt immortales animum oblectantibus ver-
sibus.

Si vero Musaeus aliquis me caneret morien-
tem

Statim morerer, ut vitam fortirer.

EPIGRAMMATUM

FINIS.

ATAMMAROIE

JUVENAE EIREGEO

JOHANNISCHRADERO

ERUDITIS IN MUSAEUM

ANIMADVERSIONIBUS

FAMAM AUSPICANTI

*F*los ex honore doctae, solers SCHRA-
DERE, juventae,

Delicium Phoebe, Pieridumque locus

Cui sua Graja Charis nudavit pectora, sacro

Et puerum pavit lacte Latina Venus.

Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,

Regia qua ducit te usque, capis iter.

Et procul a seculi sectantis vilia peste,

Ignoto populis tramite, summa petis.

Exsere te, docti nam sic meruere labores,

Dignaque virtutis praemia tolle tuae.

Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi

Melpomene aeterna texuit ipsa manu.

Et

Et quae Parnaso rorantis flumine ferta
Aspicimus miratis, Pallado dante comis.
Illa tibi spondent, quod vis de millibus annis,
Vivere jam sereno flara per ora vicum.
Quodque aliter natus longe confecta labore,
Interbiuimus ultra prima iuventa dabit.
Te, duae Nostrae genae, teque, auspice Phoeba,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Musas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agrestesque animis linquens vulgaribus escas
Tu solo veterum nectare corda reple.
Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,
Permessi liquido proluis ora vado.
Nostraeque futilibus tumeant cum secula scrip-
tis,
Quae mox cum domino sint peritura suo;
Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris,
Ec ferat a memori posteritate decus.

*Testis Abydeni juvenis quae cecidit amores
Pagina, quae flammis, Sesti puella, tuas.
Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,
Temporis tumidam vel subisse situm,
Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,
Et medicam Mystras sedula quærit apem.
Invenit & geminos juvenes, quos pectora
Pæan
Numinis ad tactu nobiliore movet.
Doctaque Musæo succurrit dextra RÖVE-
RI,
Qui nitido adfectum pumice limat opus.
Neque SCHRADERI succedit cura, salu-
tem
Qui medica vati restituitque manu.
Dumque suo vitam reddit lucemque poetæ,
Ingenii varias divitis addit opes.
Et bene maturos verno jam tempore fructus
Profert foecunda messe beatus ager.
Hæc*

*Haec sunt septenae vixdum trieteridos or-
sa,*

Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinsides famae proludere coepit,

Hac immortalis Grotius ante via.

*Perge decus nostrum: tibi sic Helicon colen-
ti*

Castalidum sacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi mysteria rite colantur,

Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries, invisaeque nomina Musis,

Incipiant vires aegra timere tuas.

*Tempus erit, raro quae nunc adplaudis alum-
no,*

*Quo meritâ cinget FRANECA fronde
caput.*

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR

There have been reports of a number of cases of this disease in the State of New York, and it is believed that the disease is spreading.

1. Die in vorst. 2. Gattung vorkommende
 1. Die in vorst. 2. Gattung vorkommende
 1. Die in vorst. 2. Gattung vorkommende

11

...the other which would be the same as the first.

and during 1902, 1903, with such
success that the first year the district was

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

...the
... ..
... ..

SECRET

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

^{τῆς}
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ^{τῆς} ΗΡΩ

^{καὶ}
ΛΕΑΝΔΡΟΝ

M U S A E I

GRAMMATICI

^{de}
H E R O N E

[&]
L E A N D R O
CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΩΝ, ~~ἐπιμαρτυραζόμενον~~
ἐρώτων,

Καί

Μουσάου τῆ γραμματικῆς τῶ
καὶ Λεανδρον.
Editio Basil. A. 1550. omit-
tit voces τῶ ~~ἐπιμαρτυραζόμενον~~
nec non καὶ pro καὶ ex-
pressit. Sed veram esse
quam dedimus inscriptio-
nem liquet, qui in
Vet. Codd. inventa est
Michaële Sophiano, ut
testatur Vossius de Natura
Art. lib. I. cap. 17. p. 14.
ΜΟΥΣΑΙΟΥ Ita expres-
serunt hanc Vocem Ed.
Basil. Röveri, aliasque
cum Kromajerus **ΜΟΥΣΑΙ-**
ΟΥ in sua, quod auctoritate
MS. Oxon. apud Jac. Gro-
novium To. II. Thes. An-
ciq. num. VIII. firmatur.
Eadem hujus literae forma
placuit Viro Docto in epi-
grammate Musuri pag. 27.

Sed utraque sententia se-
tueri potest. Errat enim
Hartduinus de Nummis An-
tiquis Populorum & Ur-
bium pag. 15. & de num-
mis Herodiadum pag. 31.
84. quique ipsum laudat
Th. Smith Annot. in Mo-
num. Palmyr. I. pag. 40.
qui & c pro x vix occurrere
in nummis aut marmoribus
ante Domitiani principatum,
post illum non aliter fere:
veteri formâ pingendi stylo
per x prorsus oblegata, con-
fidenter pronunciant, cum
contrarium facillime lucu-
lentis exemplis ostendi
queat. Ita c pro x ante Do-
mitianum reperitur apud
Reinesium Inscr. Synt. Cl.
I. 242. p. 224. cui & haec
literae forma placuit in ex-
hi-

MUSEAE

GRAMMATICI

de

HERONE & LEANDRO

CARMEN.

Dic, Dea, occultorum testem lychnum
amorum,

Et

hibita inscriptione, quae
exstat apud Strabonem &
Lucianum, 202. p. 202.
Apud Patinum in Historia
Numism. cap. 9. p. 60. ex-
stat Numisma cum inscrip-
tione: ΚΑΛΟΠΑΤΡΑΣ ΒΑ-
ΣΙΛΗΣΗΣ, quod ille re-
fert ad Cleopatram Julii
Caesaris amicam, cui non
dissimile admodum profert
Cel. Havercampus in Ta-
bula Numismatica ante Jo-
sephum num. 10. quamvis
in notis p. 18. referat ad
Antiochi Magni filiam,
quae Ptolomaeo nupsit.
Eandem figuram observare
licet in nummo Regis An-
tiochi, qui quarto Vespas-
iani anno regno exutus
est, apud eundem num.
24. ut & p. 22. in nota ad-

data, nec non in Reginae
Jotapae ib. Minime igitur
invictum argumentum, qua-
le ipsi visum, quo ductus
Cel. Smith emendationem
tentat in Inscriptione cita-
ta, ratus aut *Quadratarium*
aut *Exscriptorem* in notatione
anni hujus marmoris errasse.
Contra E pro C post Do-
mitiani imperium notavi in
Reinesii Synagm. Inscr.
CL. III. 11. p. 303. 12. p.
304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΥΑΤΗ ΚΑΙ

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ

ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena
Constantini M. mater. Vi-
de & p. praeced. & 72. p.
330. de Abgaro Orosio-
num Rege, nec non Ap-
pend.

Και νύχιον πλατῆρα θαλασσοπόρου ὑμεναίων,
 ων,

Και γάμον ἀχλύοεντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος
 Ἡῶς.

Και Σήστον καὶ Ἀβυδὸν, ὅπη γάμος ἐννυχος
 Ἡρᾶς.

5. Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμᾶ καὶ λύχνον αἰ-
 κῶ,

Λε-

pend. Omiss. 13. p. 1020.
 Patini Hist. Num. cap. 16.
 P. 115,

4. ἴππ. ἴππ. Voss,

5. αἰκῶ. Ad crepitan-
 tis facis sonitum & natan-
 tis strepitum haec referen-
 da censet Celeberrimus
 Doryillius, facies enim dum
 cremantur crepare. Atque
 ita etiam intellexisse Whit-
 fordum patet ex interpre-
 tatione ejus;

*Fax & Leandri nantis so-
 nus impulit aures.*

Sed an λέχων proprie dic-
 tam faciem notare proba-
 torum Scriptorum testimo-
 nio ostendi queat dubito.
 Certe in eadem fabula alii
 lucernam memorant. Ita
 Fulgentius Mythol. i. p. 4.
*Noque enim illas Herodotum
 arbitraris lucernas meis prae-
 fules libris, quibus aut Sul-*

*picillae procacitas, aut Psy-
 ches curiositas declarata est:
 neque illam, quae vi maritum
 Phaedriam in tumultum du-
 xit, aut Leandricos natatus
 intercepti. Testam vocat Au-
 sonius Cupid. Cruc. Adf.
 v. 22.*

fert fumida testas

*Lumina Sestiaci praeceps
 de turre puella.*

Ubi confer Vinetum. Prae-
 terea Ovidius in epist. He-
 roidum 18. & 19. semper
lumen, numquam faciem ad-
 pellat. Obstat tamen vi-
 detur ipse Musaeus v. 307.

Σεληνήν δὲ

*Μορμύρι ἀνίσταται, καὶ αἰεὶ
 δαδί ἰσχυρῶς.*

Nisi, quod verum puto,
 Poëta respiciat ad Meleagri
 fatum, de quo Antoninus
 Li-

Et nocturnum natatorem, nuptiarum caus-
sa per mare vectum,

Et coitum tenebrosum, quem non vidit im-
mortalis Aurora;

Et Sestum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae
Herus (*erant.*)

Natantemque Leandrum simul & lychnum 5.
specto,

Lychnum

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς
ἀποθνήσκου, τὰς μάλιστα ἰσχυρο-
τάτης τῆς μοῖρας ἀντὶ
δίδου δαλόν. Perit, cremata
a matre face, quam ei Parcae
dederant. Et ad Cupidinem,
cui nunquam non faces ad-
tribuuntur, unde minus ip-
si placuisse λόχιον ἰσχυρὸν ve-
rosimile est. Pedibus igitur
malo ire in alteram senten-
tiam ejusdem Viri Eruditis-
simi, qua ὁ αὐτὸς refert ad
id quod proprie videtur,
lectissimis exemplis demon-
stratam. Ita Achilles Tatius
lib. 1. p. 17. συνειπίσταν δύο
κατὰ τὰς κλίμας διαλαχόντες.
ἦτο δὲ Ἰλαξίς ὁ πατήρ αὐτὸς
καὶ γὰρ τὴν μέσην, αἱ μητέρας αἱ
δύο τὴν οὐ αἰετάρᾳ, τὴν δι-
ξιδίαν εἶχον αἱ παρθένοι. Ἐγὼ δὲ
ὡς εὐτύχη ἔκυσσα τὴν εὐτυχίαν,
μακρὺ θεωρεῖσθαι τὸν πατέρα κα-
ταφύλασσαν, ὅτι μὴ κατ' ἐ-
φλαμὸς αἰετάρᾳ τὴν παρθένοι.

Bini singulis mensis accu-
buimus hujusmodi ab Hip-
pia ordine adbibito, ut ipse
ἔγω mediam, matres fini-
stram, dexteram virgines ob-
tinerent, quod cum ipse ani-
madvertissem, parum absuit
quin ad patrem, propterea
quod virginem exadversum
oculis meis collocaverat, o-
sculando procederem. Eadem
verborum sensus denotan-
tium permutatio apud eun-
dem lib. 2. p. 195. ἡμῶν
δὲ οἱ ἄλλοι ἰσχυροί, οἱ δὲ ἄλλοι
ἰσχυροί ὡς ἰσχυροί, οἱ δὲ
ἄλλοι τὸ εἶδον καὶ ἰσχυροί, λησῶν
καταγόντων ἔχοντο. E nobis alii
ea re neque visa, neque au-
dita fugae sese mandarunt;
nonnulli ἔτι viderunt ἔτι vo-
cem hanc simul miserunt,
Calligonem piratae apererunt.

Orpheus Argon. v. 1147.

ἰσχυροί καὶ ἰσχυροί ὡς ἰσχυροί.

Ἀντὶ τῆς Ζήφυρος καὶ ἀδελφότητος.

Κύχρον ἀπαγγέλλοντα δακτυλόν· Ἀφροδι-
της,

Ἡρᾶς πυκτιγάμοιο· γαμοστόλον ἀγγελιά-
την·

Αἰχμῶν, ἔρωτος ἀγάλμα· τὸν ὤφραθεν αἰθέριος
Ζεὺς

Εὐ-

*Inborrescentem enim jam
In superficie flantem Ze-
phyrum persentisco.*

Vel audio.
Virgilius Ecl. 9. v. 58.

*Et nunc omne tibi stratum
flet aequor; & omnes
(Adspice) ventosi cecide-
runt murmuris auras.*

Ad quem locum Servius:
ADSPICE &c.] frondes
scilicet arborum; ostendens vel
ipsas auras quiescere, quibus
nihil omnino moveatur. Sed
minime mihi liquet Lyci-
dam comiti suo oculos
fletere iussisse ad arbores
folia non moventes; vide-
turque non multo melius
explicatione praecedentis
venrusus, qua aequor inter-
pretatur per spatium cam-
pi, cum neminem Vete-
rum *stratum campum* vo-
casse, quem ventus non
peribat, persuasissimus sum.

Consultus de hoc loco Eru-
ditissimus Burmannus, pro
singulari, qua est erga me,
humanitate Patrum suum
hunc locum in notis non-
dum editis de fluvio seu
Mincio seu alio explicuis-
se ostendit, & ita aequor
non raro poni adseverabat,
quod verissimum: sic enim
usus inter alios Aufonius in
Masella: v. 35.

*Non superante vado rapidus
reparare meatus*

*Cogeris, exstantes medio non
aequore terras*

Interceptus habes.

quemadmodum & alibi in
eodem hoc carmine:

*Navita caudiceo fluitans
super aequora lembo.*

Olim cogitabam an non
pro *Adspice* rectius legere-
tur *Accipe*, nam & alibi has
voces permutatas depre-
henderam: Ita apud Boëth.
de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,
ris,

Herus nocte nubentis nuptiis ornantem nuntium;

Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Nocturn

de Consol. Phil. lib. 4.
metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina
coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus Accipe; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa
colentibus arva

Fallitur, & nautis adspicienda putat.

Duo Codices accipienda praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinssii arripienda docte inlustrat.

Sed frustra. Adspice significat aures adverte. Securus jubet esse Horatius Carm.

I. 14. v. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus

Et malus, celeri saucius
Africo

Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentleyus, qui ni-

mio, ut saepe, hic acumine peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua.

Iam mihi Leandrum videor
spectare natantem,

Et lychnon Veneris qui
jussa referre solebat.

P. FRANCIVS autem Animadvertit. Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. λέχων Ducem vocat Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. FRANCIVS.

7. γυμνάσιον Promulam lucernam. V. Rondellus. ID.

8. ἄγαλμα monumentum Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

ἀλυστρία, χαρδόν, τολο-
νφόν, τούτοις ἀγαλμα

A 4

Per.

Ἐννύχιον μετ' ἀέθλον ἄγειν ἐς ὀμήγυριν ἀ-
 ρων,

10. Καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφροτόλον ἄστρον ἐρώ-
 των,

Ὅττι πέλεν συνέρθος ἐρωμανεῶν ὀδυνάων,

Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν αἰ-
 την.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντε μισὴν ξυνάειδε τελευ-
 τήν

15. Λύχνα σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λε-
 ἀνδρα.

Σηστός

Persequitur, Trivia, Lu-
catia, noctis. Ocella.

9. ἀέθλον. *Officium ver-*
tunt omnes, sed significa-
tione, ut puto, Graeciae
ignota. Solus non caecuti-
vit Florens Christianus,
qui vertit:

quam (tedam) post certia-
mina noctis

Inserere astrorum numero
cata debuit alti

Cura Jovis.

Quidni hunc audiam? Cer-

te de ministerio lucernae
nox agit. v. 11.

Ὅτι πάλιν συνέρθος ἐρω-
 μαίων ὀδυνάων. κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animad-
versionibus. Posses tamen
retinere Officium, sed eo
significatu quo usus Ovidi-
us Amor. 3. 7. v. 23.

At nuper bis flava Cblide,
ter candida Pytho,

Ter Libas officio continua-
ta meo est.

Sed prius praestat.

ibid. 18. 19. Voss. & Basil.
187 ὁ μιν. Heinsf.

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astrorum
confortio,

Ac ipsam adpellare pronubam stellam amor- 10.
ris,

Quoniam erat administer amatoriarum felici-
tudinum:

Nuntiumque servavit insomnium nuptia-
rum,

Antequam molestum flatibus flaret inimicus
ventus.

Sed eja, mihi canenti unum concine furem.

Lychni extincti, & pereuntis Leandri! 15.
Se:

10. Νυμφολόλον. νυμφαγωγὴν ut exponit Hesychius, qui futuris sponſis praeluceat. FRANCIVS. νυμφολόλον Heinf.

11. Πέλεον. ita Basil. Sed Heinf. πέλα.

12. v. δ. Basil.

13. Χαλιπὼν. Omnes conſtruunt χαλιπὼν αἰθέρα, moleſtum flare, quemadmodum v. 295.

ἔχει δὲ μὲν θαλάσσης. Χαμίρειν πρὸς οὐλὴν αἰὲς τυφί-
λιζον αἰῶνα.

madida funda-
menta maris.
Hiemale ſpirantes ſemper
verberabant venti.

Ex conjectura Doctiſſimi Dorvillii. Vulgo χαμίρειν. Aliter tamen cepit Scholiaſtes, qui notat: πρὸς τὸ χαλιπὼν καὶ ἐχθρὸν τῷ πρὸς αἰῶνα. Jungit hic χαλιπὼν cum αἰῶνα, dubio epitheta uni voti adtribuens, de quo plura ad v. 133. in Animadverſionibus.

ibid. πρὸς οὐλὴν, πρὸς οὐλὴν Basil. mendose, ut & in Ora-
culo apud Euseb. de Praep. Evang. v. 8.

Πρὸς τὸ λιγυρὴν καλὰ μὲν
τὸν αἰῶνα αἰῶνα.
legendum πρὸς οὐλὴν

14. ἐν αἰῶνα. ita quoque Basil. cum alii ἐν αἰῶνα.

Σηστός ἔην καὶ Ἀβυδὸς ἐναὶ τὸν ἐγγυθὶ
πόντι

Γέγονές ἐισι πολλῆς ἔρως δ' ἀνατόξα ται-
ταίνων,

Ἀμφοτέρης πολέσσιν ἐναὶ ζυνέηκέν οὐτόν,

Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον ἑορμα δ' αὐ-

τῶν

20. Ἰμερδαίς τε Λεάνδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.

Ἡ μὲν Σηστόν ἐναίεν, ὁ δὲ περὶ ἑορμῇ Ἀβυ-
δῶς,

Ἀμφοτέρων πρὸς ἑαυτὴν περικαλλέες ἀσέρες ἄμ-

φω.

Ἰκελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἶποτε κείθι περὶ-

σεῖς,

Διζεύς

16. Ἰν. erat vertunt omnes, mihi magis adridet est, quae significatio obvia. Lucianus Dial. Mort. 3. p. 4. ed. Hemst. Ἰμερδαίς ἑαυτὴν περικαλλέες ἀσέρες ἄμφω. Si fieri possit. Scholiastes Poetae nostri ad v. 52. Ὅπως ἀμφοτέρων ἑαυτὴν περικαλλέες ἀσέρες ἄμφω. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4. Hesiodus in Eργοῖς. v. 11. Ὅπως ἀμφοτέρων ἑαυτὴν περικαλλέες ἀσέρες ἄμφω.

Erat duo.

Non sane unum est contentionum genus, sed in terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est nisi quod nostro elegantior, in utroque enim versu priori l. 1. altero autem eius occurrit.

18. Ἀμφοτέρων. ita Basil. Ἀμφοτέρων. Voss. ibid. πολλῶν. Heinl. ἀμφοτέρων Basil.

19. Ἡΐθεον.

Sestus est & Abydus e regione: propa
mare

Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum
tendens,

Ambabus urbibus unam inmisit sagittam,
Juvenem urens & virginem; nomen vero co- 20.

Suavisque Leander erat, & virgo Hero.

Haec quidem Sestum habitabat, ille vero
oppidum Abydi,

Ambarum urbium perpulcræ stellæ am-
bo.

Similes inter se. Tu vero, si quando illac
transieris,

Quae

19. *Herod.* = juvenem;
puerum, ut Hylas; Her-
maphrodites adpellantur
Ovidio; Alexis Virgilio.
Idem de Marcello. Pro-
prie est *ἡ ἀνδρῶν ἡλικία*. He-
sychius. FRANCIVS.

22. *Herod.* Heins.
Basil.
ibid. *Περικλῆς*. quemad-
modum & apud Phavori-
num in voce *ἡλικία*. ma-
le scribitur *ἡλικία* 6. *ἡλικία*

ἡλικία = *ἡλικία* = *ἡλικία*
23. *Herod.* Ita diserte om-
nes Códices legunt prae-
ter Whit. & Lond. qui ha-
bent *ἡλικία*, probante Röve-
ro, qui potius se cum *ἡλικία*
quod prima syllaba in *ἡλικία*
melius conripitur, fa-
cere profitetur. At nihil
mutandum docet locus He-
siodi in *Ἔργων* v. 304.

ἡλικία = *ἡλικία* = *ἡλικία*
24. *Herod.* = *ἡλικία* = *ἡλικία*

αἰσῶν μοι τιμὴν πύργον, ὅπη ποτὲ Σηστίας
 Ἡρώ

25. Πρὸ τοῦ λόχου ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάν-
 δρω.

Δίξομαι δ' ἀρχαίης ἀλκήχέα πορθμὸν Ἀβύ-
 -δος οἶον,

Εἰσέτι περ κλαίοντα μὸρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος, Ἀβυδὸν δ' ὤματα
 οἷον καίων.

Ἡρὸς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐπέσθης καὶ
 -περ αὐτήν;

Ἡρώ

*Vivit, fucis aculeq; ca-
 -tulis 'ventibus' similis cupi-
 -ditate.*

Nonnus Dionys. lib. 53.
 pag. 1434.

Ἡλῶδι, ἱελα δῶρα γίγναι
 Περικλῆος αἶψαν.

Nec non lib. 1. pag. 14.

Ὅ β' χερσὶν τύπον ἱερ-
 λον ἀνάλειθε Ἀῖε.

Idque imitatione sua pro-
 bavit Jo. Gothofr. Herri-
 ghen in Carmine de Thea
 herba apud Henninium in
 notis ad Tollii ep. Itiner.
 3. pag. 81. ubi ἱελαν αἶψαν
 dixit versu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβύδου. Ne-
 scio quid moverit Doctissi-
 mum Juvenem Andream
 Papium ut verterit *littus*:

*Quaero & fluctifrons an-
 -tiquae littus Abydi.*

Quem secutus Varror-
 dum ea significatio Grae-
 ciae ignota. Recte enim
 Eustathio ad Dionysium
 pag. 24. πορθμὸς definitur
 θαλάσσης πρὸς τοὺς ἱκανίστους
 ἐν καὶ μικρὰ βύρην. apud
 Gronovium ad Pomp. Me-
 lam 1. 1. not. 26; qui male
 reprehendit Henr. Stephe-
 num in Thesaur. L. G.
 (illum enim tangi puto)
 qui vertit: *fretum*, *sinus*
maris in angustias contracti
qui facile trajici potest,
 quod debuerat non *sinus*,
 sed *transitum* reddere, quasi
 id nescivisset Vir Doctus,
 qui exemplis ex Hesychio
 Eustathio &c. ipse docue-
 rat.

Quaere mihi quandam taurum, ubi quondam

Sestias Hero

Stabat Tychnum tenens, & dux erat Leander. 25.

dro:

Quaere & antiquae marisonum fretum Aby-

di,

Adhuc flens mortem & amorem Leandri. A

Verum unde Leander, Abydi domos habi-

tans,

Herus in amorem venit, amore vero devin-

xit & ipsam?

Hero

rat. Quin Statius Sylv. 1.
3. v. 37. fretum Sestum
inter & Abydum sinum
vocat:

*Sestiacos nunc fama sinus,
pelagusque natatum
jactet.*

namque autem A. 1. 2. non
male dicitur fretum, quod
inter Sestum & Abydum,
cum quia de turre Sestiaca
iam locutus, tum quia non
dissimili modo alii scripto-
res loquuntur. ex. gr. Ful-
gentius Myrh. 1. pag. 12.

Quod Moenides ranarum
Cachinnabit proelio.
Munckerus pro Moeb-
ius conjecit. Martialis lib.
14. Epigr. 183.

Perlege Moenito cantatas
carmine ranas,

*Et frontem rugis soloe-
re disce meis.*

Uterque respicit ad *Batra-
chyomachiam* Homeri
& tamen solas memorat ra-
nas missis muribus, ut
contra iam antiquissimo,
quod Homeri exhibet A-
potheosin, marmore tan-
tum mures conspiciuntur;
Confer Ampl. Cuperum
p. 46.

26. *Alexandria* Heins.
27. *Heins* Heins &
Bull. 10. Pap. & V. quem
admodum Antipater a
pud Röverum, cui id me-
rito non displicuit. Pro eo
Antoninus Liberalis cap. 2.
dixit: *αρεν* in

25. *Heins* ita.
Theo.

30. **ἡμεῖς ἡμεῖς χαρίζομαι, ἡμεῖς ἡμεῖς χα-**
ρίζομαι,

Καί τριτος ἦν ἑρσιος, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐδ-
σα,

Πήλγον από προγόνων παρά γείτονι ναΐε θα-
λάσση,

Ἄλλη Κύπρις ἀνάστα· σαιοφροσύνη δὲ καὶ

Οὐδέποτε ^{αὐτοῦ} ἀγρομένησι ^{αὐτοῦ} μεθωμίλησέ ^{αὐτοῦ} γυναί-
ξιν,

35. Οὐδὲ χορὸν χαριέντα μετήλυθεν ἡλικος ἥ-
βης,

Μᾶλλον ἀλεγνομένη ζηλήμονα θηλυτέρων
Καὶ

Theocritus, is ante 1294,
Idyll. 27: v. 16.

[illegible]

ibid. Π. 5. 8. *videtur* quod apud
videtur tres Codices apud
Roverum, quomodo &
Heinf. Sed nihil mutandum
docet Herodotus lib. I. cap.
41. *πῶς δὲ, ἵσταται μὲν αὖτε αἰνέ-
σαις ἱερῶν διαγιγναι τοιαύτην
αἴψαν.* Postea obsecrare il-
lam, ne se necessitari alti-
garet dijudicanda talis electio-
nis. Oraculum, quod exstat

apud Eusebium de Praepar.
Euāg. v. 8.

καὶ μετὰ τὴν ἐκείνην, ἐπὶ
μὲν ἐκείνης ἀνέστη.

Me nolentem audi, quem
vis, induta coëgit.

tibi forte non adeo infelici-
ter legendum quis con-
jectaret. *ἰνιδυται*. Conferri
potest cum hac eleganti lo-
cutione locus Alciphronis
lib. 3. ep. 49. *ὁ δαίμων ὅς
με κελεύει καὶ εἰλεχας, ὅς
ποιεῖς αὐτῷ, καὶ λυπεῖς αὐτῷ τῇ
πρὸς σουδίων; ο. Daemon, qui
me sortitus es & forte adep-
tus*

Hierogratiosa, generosum sanguinem sortita,
tita,

Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-
pers existens,

Turrim avitam ad vicinum habitabat ma-
re,

Altera Venus regina; castitate vero & pu-
dore

Nunquam congregatarum commercio est
usa mulierum,

Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis 35.
aetatis,

Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tus quam malignus es & mihi
molestus, semper paupertati
me adstringens?

32. *MS.* Non capio no-
tam Rondelli, nisi *MS.* vel
velit ex Regio. FRAN-
CIUS. Nihil mutandum
recte docet Röverus.

33. *MS.* Hic ver-
sus deest in MS. Sed infra
occurrit v. 188. Pro eo
autem hic exhibet MS.

MS. *in* *MS.* *in* *MS.*

MS. *in* *MS.* *in* *MS.*

34. *MS.* *MS.* *MS.*
ita Heinl. *MS.* *MS.*
Basil. & Rondell.
notante FRANCIO.

35. *MS.* Scholia: *MS.*
MS. male. ita enim vo-
cari *MS.* testatur Pol-
lux lib. 4. cap. 15. Segm.

106. *MS.* *MS.*

MS. *MS.* Scholia: *MS.*
MS. Abrahamus Gro-
novius *MS.*, non male;
nisi velis *MS.* Hesy-
chius: *MS.*, *MS.* *MS.*
eadem ha-
bet Phavorinus Camers.
Sed nihil mutasse prae-
sti-

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές ἐσι γυναῖ-
κες·

Ἀλλ' αἶε Κυθέρειαν ἱλασθεμένη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἑρῶα παρηγορέεσκε θυη-
λαῖς,

40. Μηδὲ σὺν ἑραινῇ Φλογερὴν τρομέουσα Φαρέ-
την.

Ἀλλ' ὅδ' ὥς ἀλέεινε πυριπνεύοντος οἷσ' ἑς.

Δὴ γὰρ Κυπριδὴ πανδήμιος ἦλθεν ἑορτῇ,
Τὴν ἀνὰ Σησὸν ἄγασιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδὴ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἥμαρ ἰκέσθαι

45. Ὅσσοι ναιετάεσκον ἀλίσσεφ' ὧν σφυρὰ νή-
σων.

Οἱ

literis. ita κρυφαῖα est apud Antonin. Liber. cap. 34. ὅτι αὐτοὶ κόρη μακαρίαν αἰθράπων παθεῖν ὡς γυναικὸς κρυφαῖα εἰς τὴν κοίτην. ubi plura hujus generis notavit Th. Munckerus.

41. πυριπνέοντα. Primam in voce πυρὶ conripit Poëta aliorum exemplum secutus. Producit tamen Orpheus Argon. v. 868.

ὥς π' ἑὸς ζώγλαισι δαμάσσει πυρὶ πνέοντα.

Tum etiam, ut boves sub jugum miserit ignivomos.

qui locus vindicare posset Callimachum Hymn. in Del. v. 200.

ὅσα αἶσ' ἀπὸ κατὰ φλῆξας ἐπεὶ πτελκαιο πυρὶ.

Marinam algam omnem exussisti: quoniam circumquaque flagrabas igne.

Quem corruptum putat Henricus Stephanus, qui deesse aliquid suspicatur, vel suspectam habet vocem πυρὶ. Inmerito. Nisi potius apud Orpheum legas κρυφαῖα, & ibi primā ob con-

Nam ob pulcritudinem invidiae sunt feminae:

Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamen-

Matre cum coelesti flammeam tremens pha- 40.
retram.

Sed neque sic evitavit ignitas (eius) sagittas.

Jamque Venereum popolare venit festum,

Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,

Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire

Quotquot habitabant mari circumdatarum 45.

extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium
recte producat.

42. Κυπερίη. Κύπριον η.
Voss.

43. Κυβερία. Κυβερία. Voss.
Κυβερία. Basil.

44. Παισυδία. Heins. πασ-
συδία. Basil. quomodo &
apud Homerum Il. λ. v.
708. nec non 724. Illud
exstat apud Tryphiodorum
de excidio Ilii. v. 140.

Πάσι παισυδία ψευδών-
μοι ἀκαθ' ὄνομα.

ibid. i. Voss. εἰς.

45. Ἀλυσίφαι. Homerus

Odyss. κ. v. 195. (206.)

idem Hymno in Apoll.

ἀλυσίφαιον πολίσθρον. ἀλυσί-

φίον. Hortibonus: Diony-

sus in princip. ἦσαν ἀπείρα-

τες ἐστειφόμεναι. FRANCIVS.

ἀλυσίφαιον. Basil. ἀλυσίφαιον.

Voss. quomodo etiam le-

gisse Scholiasten patet ex

eius nota: παισυδία οὐτ' ἀλ-

λυσίφαιον. ὅλ' οὐτ' ἀλυσίφαιον ἦ-

σαν. Emendat quidem Gron-

novius ἀλυσίφαιον; sed an

ita scripserit Scholiastes

qui usus forte jam tum mi-

nus emendato Codice,

equidem dubito. Casauboni

B

emen.

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' ἐναλὺς ἀπὸ Κάλ-
περ.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεθροι Κυθη-
ρων.

Οὐ Λιβάνης θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύ-
ων,

Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἐορτῆς,
50. Οὐ Φρυγίης νάετης, ἔ γείτονος ἄσος Α'-
βύδα,

Οὐ-

emendationem certissimam
post alios recepi. Sic Or-
pheus Argon. v. 45.

ἃς αὖ Νεῖλος ἀγάρρως ἐστ-
φαίνωται.

quas circum Nilus rapidus
cingit.

et & v. 143.

ὃς Γύρτωνος αἰλιεφίς ἔκπερ
ἄστυ.

qui Gyrtonis mari cin-
ctam urbem condidit.

nec non v. 1206.

Δοκῶν περὶ χέρσιν αἰλιε-
φίας π' ἐτεφπιας.

Lycaron ad terram, mari-
que cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2.
pag. 56. l. 1.

ἔλκεπαγὴς ὅτε πίζα παλῆ-
πος ἀπὸ τῆς πόλεως,

Τέτραχα προνομῖνι ἀεθάλ-
λοισι ἀντογα κίερα.

Ζωσαμὶν σιφωῶν ὅλην
χθόνα κυκλάδι μήτηρ.

Homerus Od. κ. l. c.

ἡσος τὴν αὖ πόντος ἀπεί-
ετος ἐσιφαινοῖται.

Versum hunc Auctor vi-
tae ipsius pag. 294. edie.
Gal. adducit ad exem-
plum Metaphorae, addit-
que: καὶ οἱ (λόγοι ἔχον) ἔ-
τίφαις αὖς τύποι, ἃ αὖ αὖ-
ται, αὖς θαλάσσης αὖς ἡσος.

47. ἐν πλοῖσιν. ἀνὰ πλο-
αίθρα. Heinsf. nec non S.
St. & L. in marg. exhi-
bent probante Rövero;
propter illud sequens ἐν
πτερυγίοις. Sed tanti id non
putarem, ut ideo tot Co-
dicum consensum sperne-
rem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e
Cypro.

Neque mulier ulla remansit in oppidis Cythe-
rorum.

Non Libani odoriferi in summitatibus sal-
tans,

Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
Non Phrygiae incola, non vicinae civis A-
bydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθήρων. Voss.
49. Περιχλόναν. Recte hoc
vocabulum, quod in pau-
eis perperam scribebatur
περιχλόναν, retinuit Röve-
rus. Ita apud Orpheum
Argon. v. 659.

Ἄλλαν ἐπὶ χεῖρσι περιχλό-
ναι ἀνδράπων..

Ibi confer Eschenbachium.
Homerum II, ε. v. 104.

Ὅς πάντες περιχλόναν
αἶψα.

Nec non v. 109. praeterea
apud Apollonium Rhod-
ium lib. I. v. 942.

Τρυγίς, μέγα δαῖμα πρὶς
εὐκνήσσῃ ἰδία.

& Nonnum Dionys. lib. 3.
p. 106.

Ἰσὶ περιχλόναν πρὶς
φύας.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5.
Ceterum integer hic ver-
sus deest in Basil.

Ibid. Ἰλίου τῶμος ἱερῆς;
Reg. ἱλίου ἱερῆς πρὶς.
forte ἱίης ἔς ἱλίου ἱερῆς.
FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis
syllabam reliquos Poëtas
secutus consipit poster. ita
enim ex. gr. Callimachus
Hymn. in Dian. v. 159.

Ὁ γὰρ ὅτι Φρυγίη πρὶς ἰσὶ
ἀπὸ φύας θεοῦ.

Nonnum Dionys. lib. 3.
pag. 106.

καὶ Φρυγίη τρυγίη δαδόντα
ἐπὶ φύας.

Et quicquid est bonorum
Poëtarum. Eversitur igitur
conjectura Viri Cel.

Διδέκεις ἡρώων φιλῶπαρθένος ἢ γὰρ ἐκεῖ-
νοι οἴγῃ

Αἰὲν ὀμαρτήσαντες, ὅπη φάτις ἐστὶν ἑορτῆς;

Οὐτόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπύδασι θυη-

λαι ἀγλαῖς ἡμιπύρρι ἡμιπύρρι ἡμιπύρρι

Ὅσπον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικά-

σθῆθεσσι παρθένων παρθένων παρθένων

Ἡ δὲ θεὸς θεῶν ἀνάει κηρὸν ἐπὶ ἄρχετο παρθένος

Ἡρώ,

Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπασράπτισα προσώπῃ,

Οἶα

Ez. Spanhemii in Diogene:
Fragico apud Athenaeum
lib. 14. pag. 636.

Κλέω δὲ Λυδᾶς, Βακτρίας
τι παρθένους
Ἡρώας παρθένους Ἀλφί,
Τρωλίας θύον,
Δαφνίσκιον καὶ ἄλλοι,
Ἀγριμὸν σέβαν.

Audio autem Lydias, Bac-
triasque virgines,

Accolas fluviū Halysi,
Tmoliam Deum,

In luco, lauro multa ora-
co, Dianam vene-
rari.

Quo loco pro Bactrias le-
gendum putabat Φεγγίης ob

situm Halysos & Tmoli in
Lydiae ac Phrygiae confi-
nio. Sed omnino retinenda
lectio vulgata; admitta ex-
plicatione ejusdem Viri
Docti, qua Bactrias pro
Persicis capio, quia Bactrii
iis parebant, Diana autem
colitur in Lydiae tractu
Persico, unde ipsa Persica
vocatur. Spanhemium au-
tem metri non nimis gna-
rum fuisse patet quoque
ex loco Euripidis apud Phu-
tarchum de Pyth. Orac.
Tom. II. p. 407. in quo,
pro

Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον χερὶ
δισσωιδεῖν.

Oportet Apollinē solum
hominibus vaticinari.

in

Neque ullus juvenum amator virginum: cer-

te enim illi

Semper secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium (deorum) adferre

festinant sacrificia,

Quantum congregatarum ob pulcritudinem
virginum.

Verum Deae per aedem incescit virgo 55.

Hero,

Splendorem gratiosum emittens facie.

Qua-

in notis ad Callim. Hymn.
in Del. v. 94. restituit se-
cundum metrum, ut ait,

Χρὶ Φοῖβον ἀνθρώποις δι-
σπιδεῖν μόνον.

Cum tamen antepenultima
vocis δισπιδεῖν syllaba
non producat. Aristoph.
in Plat. v. 9.

Ὅς δισπιδεῖν τρίποδος ἐν
χευελώτῃ.

Lege igitur,

Χρὶ δισπιδεῖν Φοῖβον ἀν-
θρώποις μόνον.

Id elegans & certum.

53. Ἀθανάτων ἀγέμῃ. Ba-
sil. Ἀθανάτοισιν ἀγῇ Voss. &
quatuor codices apud Rö-
verum, qui merito in his

Musaei manum latere su-
spicatur.

56. Μαρμαρυγὰς χαρίσσας.

Μαρμαρυγὰς χαρίσσας. Cod.

Reg. χαρίσσας aliae editio-

nes & ita saepe Nonnus. V.

Pareus. FRANCIIUS. cum

Regio facit Voss. Χαρίσσας

autem Heins. quomodo sex

alii Codices, quos secutus

in editione sua Doctiss. Ju-

venis Röverus. χαρίσσας Ba-

sil. cum reliquis omnibus, a

quibus non multum dissen-

tiunt, qui scribunt χαρίσσας,

quod recipere non dubita-

vi ob imitationem Nonni,

qui voci Μαρμαρυγῇ ple-

rumque adponit epithe-

ton, ut liquet ex notis

Parei, quemadmodum quo-

que Achilles Tatius lib. 5.

Οὐδ' ἔτι λευκοπάρης ἐπαιτέλλουσα σελήνη,
 Ἀκρὰ δὲ χιονέων Φοινίσσεται κύκλα παρει-
 ῶν,
 ὧς ῥέον ἐκ καλύκων δαυμόχερον· ἢ τάχα Φαίης
 60. Ἡ ῥῆς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα Φανή-
 σσιναι
 Χροὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης
 δὲ
 Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο
 καύρης,
 Πάλλαι δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ πα-
 λαιοὶ
 Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἰς δὲ τις
 Ἡ ῥῆς

Ο'φθαλ-

pag. 307. de Melite: ἰμάρ
 μαρπὴν ὃ ἀντὶ τοῦ βλέμμα μαρ-
 μαρυγῶν Ἀφροδίτου. Atque
 ita in suo Codice invenit
 Scholiastes, qui restituere
 Gronovio notat: Λαμ-
 πηδία πικαριτομήνη ἀπο-
 στήματα τῆ ἀφροδίτης.

58. Ἀκρὰ. Ἀ' ἄρα Basil. Con-
 ferendus Achilles Tati-
 us lib. 1. pag. 17. de Leu-
 cippo: λευκὸν παρὶς, ὃ λευ-
 κὸν αἰς μέσῳ ἰφαιέσσειτο, καὶ
 ἰμάρτω πορφύρεον, αἷον αἰς τὴν
 εἰλίφωτον Λυδία βάντα γυνή.
 quem locum forte respexit:

quod enim illi αἰς μέσῳ ἰφαι-
 έσσειτο, Musaeo αἰς ἐκ κύκλου
 φοινίσσειτο dicitur, ut signi-
 ficet id quod eminet in ge-
 nis rubere.

61. Χροὴν. Basil. χροὴν.
 Voss. & Heins. ἐρυθαίνετο.
 ἐρυθραίνετο Basil.

62. Κέρης. κέρη. Heins.

63. Οἱ ὃ παλαιοὶ κ. τ. λ.
 Verti: Antiqui igitur tres
 esse Gratias mentiti sunt,
 quia scilicet ex membris
 puellae centum fluebant.
 Reliqui autem: Sic apud
 Hesiodum in Ἔργοις v. 24.
 αἰγὰ-

Qualis alba genas exorietis luna.
Summi vero nivearum rubebant circuli gena-
rum,

Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceret,
Herus in membris rosarum pratum adpa- 60.
tere.

Colore enim membrorum rubebat: euntis
vero

Etiam rosae candidam indutae tunicam sub
talis splendebant puellae,

Multae vero ex membris Gratiae fluebant,
antiqui igitur

Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter
enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἴσας ἦδ' ἀρετοῖσι.

Bona ergo haec contentio
bonis animis.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἡρῆς
δ' ἡ Μινυαία πρὸς οἱ συγχω-
ρεῖται.

64. Ἐς δ' πρὸς Ἡρῆς Ὀφθαλ-
μῶν. Verti: alteruter enim
Herus Oculus, ut ita det.
Poëta rationem, cur Vete-
res mendacii arguat. Sic
particula hac usus Hesio-
dus in Ἔργων V. 151.

καλῶ δ' ἐργάζονται μίλας δ'
ὄχι ἔστιν εἰδῆρος.

Nec non v. 23.

Ζηλοὶ δ' πρὸς γαίῃ γαίῃ.

Theocritus Idyll. 22. v.
214.

καίριον Ἀἴδας πίνα, πρὸς α-
μαρτίαις καὶ ὅσῃς ὕμναις

Ἐξ ἁλὸς αἰὲν ἀνέμωσι πρὸς φίλοι
δ' πρὸς πάντες ἀνδρῶν
Τουδαρίδης.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺν δ' ἐπὶ ῥαγε πρὸς ἡμῶν
δὲ ὄργῃ βάνχῃ.

Ἐξ ἀπὸς ἐπὶ ῥαγε πρὸς ὅσῃς
ὄργῃς βίβαλοι.

Lucianus Dial. Morte. 2.
p. 3. Οἷα ἴσιν ἄλλως, δ' ἔρ-
μῃ πρὸς δ' ὀλίγῃ, ὡς ὄργῃ
ἀφικνῶνται ἡμῖν. Feliciter
hunc significatum Lucianus
cap. 12. v. 2. restituit L.
Bos, quemadmodum Ana-
creonti Od. 9. v. 6.

Τὸ ἴσιν; μὲν μίλαν δ'

B 4

Quos

65. Ο'φθαλμὸς γελοῶν ἐπατὼν χαρίτεσαι τεθήλει.

Α'τρεκέως ἱερείαν ἐπαξίον ἔυρατο Κύπρις.

Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριτεύσασα γυναί-

κῶν,

Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.

Δύσατο δ' ἡθέων ἀπαλάξ Φρένας· εἶδε τις ἀν-

δρῶν

70. Ἦεν, ὅς οὐ μενέαινευ ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.

Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὲν ἀ-

λάτο,

Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ Φρέ-

νας ἀνδρῶν.

Καὶ τις ἐν ἡθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ Φάτο μῦ-

θον.

Καὶ Σπάρτης ἐπάβην, Λακεδαίμονος ἔδρα-

κον ἄστυ,

Ἡ'χι

*Quaenam es tu columba?
mea enim interest.*

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendationem amplector. Hoc si scivisset, pauper plerumque, nisi cum aliorum scriptis strenue compilat, Jo. Clericus; non conjecisset tam infelicitate in epist. ad Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος ὁ πᾶσι, καὶ ὁ κύριος

ἀμίαντος· πόρνη δ' καὶ μοιχαλὶς κεκαῖ ὁ Θεός, scriptum fuisse olim γδ; Vulgatus enim Interpres, qui recte vertit: Fornicatores enim & adulteros Deus judicabit, frustra ad partes vocatur, quasi & huic obvia illa particulae significatio latuisset.

65. Γελοῶν. γελαῖον. Basil.

66. Ἐυρατο. ἱυρατο. Basil.
sed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat. 65.

Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,

Veneris sacerdos nova adparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir

Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero. 70.

Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,

Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.

Atque aliquis inter juvenes admiratus est, (eam) & dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

sed prius recte adgnoscat
Voss.

68. Α'ρήτορα. α'ρήτορα.
Heinf.

71. Καλλιθέμιθλον. καλλιθέ-
μιθλον. Basil.

74. Λακεδαίμονος ἔδρακον
α'εν. An hinc firmari pos-
set Gottorphanus Codicis
lectio in Ovidio Heroid.
ep. 19. 177.

Ut semel Idaeus Lacedae-
monia vidit adulter.

ut & ita in suo invenerit
Musaeus? sed nihil adfir-
mo. Vulgo legitur venit.
ut & hic Codex B. & Rond.
apud Röverum scribunt
ἔδρακον. Simili modo in ea-
dem voce corruptus vi-
detur Orpheus Argon. v.
462.

B 5

ο'ελον

75. Η'χι μόθον καὶ ἀέθλον ἀκρόμεν ἀγλαΐ-
ων.

Τοιήν δ' ἔπω ὅπωπα νέην, κεδνήν θ' ἀπαλήν-
τε.

Καὶ

Οὐλύμπῳ δὲ βαθυκοπίῳ
πρηῶνας ἱρμυγὺς
Εἰσιδραμεν Μινυαί.

*Olympique excelsa cacumini
na ad inaccessa*

Advennerunt Minyae.

Verissima enim emendatio
Eschenbachii restituentis
Εἰσιδραμεν.

76. Τοιήν δ' ἔπω ὅπωπα
νέην. Ven. & Codex Bar-
thii, legunt ἔπω, atque
ita conjecit P. FRANCIVS.

Βάτεορ ἡολιόρεμ ἰτα ἐφί-
κερ, nec tamen, quod
pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mu-
tandum censerem, cum u-
tique apud utriusque Lin-
guae Scriptores similia non
raro notari possunt. ex
gr. ita locutus Hesiodus in
Ἔργοις v. 82.

Δῶρον ἰδῶμεν, πῆμ' αἰ-
δέσθην ἀφῆται.

Homerus. Il. ω. 232.

Χρυσὴ δ' ἔσῃας Ὀδυσσεὺς δέκα
πάντα τέλειται.

Locum hunc alio tamen

scopo adducit Auctor vitae
Homeri pag. 298. ubi men-
dosc editur Ὀδυσσεὺς. In ip-
so autem Homero legitur
ἔφικον, quod unice verum.
Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖς ποῖσιν ἴδης.

Bion 3: II.

Θιάτων μῆλ' ἄνται π' πόθους.

Huc referri posset locus
Nonni in Paraphr. Joannis
cap. 19.

Καλεμῖναι μῆλ' ἄνται τετραμῖ-
νον ὅστις ἔσται.

Quemadmodum & Hesio-
di in Scut. v. 154.

Εἰ δὲ προΐωξίς τε παλῖωξίς
τε τίτυκε.

Quin & ipse Musaeus, si
vera lectio, ita scripsit v.
136.

Οὐδ' ἐπὶ χθονὶ ἴσθι κα-
λίω σε γυναιξί.

quem locum jam pulcre
contra Alexandrum Po-
pium defendit summus
Dorvillius. Virgilius Aë-
neid. lib. 12: 442.

Telum inmane manu qua-
tiens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritu- 75,
dinum:

Talem autem nondum vidi puellam, tam
venerandam, tamque teneram;

For-

Statius Theb. lib. 1: 367.

*Pastorum pecorumque do-
mos.*

Ubi adeo me non offendit
ὁμοιογενεῖαν, ut lubens hanc
lectionem fide duorum
Codicum firmatam reci-
piam, secus ac censet vir
Eruditus in Obs. Miscell.
vol. 1. pag. 172. Vulgo
legitur: *pecudum*. Ovidius
Heroid. ep. 19: 60.

*Brachia nunc bumeris bu-
mida ferre meis.*

& paulo ante v. 44.

*Pallade jam pingui tinguere
re membra putes?*

ubi tamen Doctissimus
Burmamnus offensus ejus-
dem soni iteratione emen-
dat *Ungere j. p. Pallade m.*
p. quae voces saepe com-
mutantur, sed nihil mu-
tasse consultius putarem.
ibid. κελὴν δ', ἀπαλύνει. illo
epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. ita
Hesiod. *Θιγγ.* v. 63.

κελὴν δ' ἔρχιν ἀποιπν, ἀπα-
λύνει ἀπαλύνει.

*Pudicam vero habuit conjun-
gem, sapientem.*

& in *E' γεως* v. 690.

Παρθενικὴν δ' ἡγάμην, ὥς καὶ
ἡδὲ καὶ διδάσκει.

*Virginem vero ducito, ut
mores castos doceas.*

Interpres in editione Basil.

A. 1550. *prudentem* vertit,
ut ita ad animi bona refe-
ratur, quemadmodum ἀπα-
λὴ ad corporis. Sed du-
bito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa
facies puellae adparebat.

Reliqui vertunt, *praestan-
ti corpore puellam*; sed vix
puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego
verti *venerandam*, ut in-
dicet Poëta pulcritudinem
cum maiestate decora fuis-
se conjunctam, quae sacer-
doti recte convenit, con-
fer v. 55. ita cepit quoque
Doct. Heumannus, hunc
significatum probans ex
Homero Il. 1. v. 582. qui
reddi quoque posset forte
Or-

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὀπλοτε-
ράων.

Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὖρον ὀπω-
πῆς.

Αὐτίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τέην ἱέρειαν ἀφάσ-
σειν,

Τοῖν μοι, Κυθήρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσ-
σαις.

Τοῖα μὲν ἡθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλ-
λος

85. Ἐλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κέρης.
Αἰνυπαθὲς Δείανδρε, σὺ δ', ὥς ἴδες εὐκλέα
κέρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατὰ λυγρὸν φρένα κέν-
τροις,

Ἀλ-

Orpheo in Hymno Proser-
pinae pag. 126.

Παύταις πολὺν χρόνον
κεῖν, πολὺν χρόνον.

Reperitur & apud Home-
rum Il. v. 730. Ceterum
Codicis Heinl. Scripturam,
quae & in alijs apud Röve-
rum, ἡμετέρας πάντ' ἀπαλίστι,

nemo facile amplectetur;
quo enim, quaeso, refe-
retur illud π?

78. Παύταις ἐμόγησα
inveniendo defessus sum. Ron-
dellus, monente Rövero
in Add. legebat αἰμόγησα,
quia aliqui pugnant cum
V. 171. Οὐ καὶ μὲν εἰσέρουσι. at
recte

Forte Venus habet Gratiarum unam juve-
num.

Intuendo defessus sum, satietatem autem non
inveni adspiciendi.

Illico motiar, cubile ubi conscenderim Herus:

Non ego in coelo cupio Deus esse, 80.

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem
contrectare,

Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem
praebeas!

Talia quidem juvenum quis locutus est:
aliunde (vero) alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85.

Gravia passe Leander, tu autem, ut vi-
disti inclytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimu-
lis,

Sed

recte observat Doctissimus
Juvenis Poëtas tam accu-
rate non loqui, & exprimi
ita ultimo loco vehemen-
torem amorem. Quid,
quod vel solum rem confi-
cit, hic sermo de Juvene
quodam, altero autem de
Leandro?

ibid. 8. x. Rondellus. Non
opus. FRANCIUS.

79. *ἰπὶ βήματος*. ita Hein-
ἰπὶ βήματος Pap. Huc usque
conferre coeperat Nic.
Heinsius.

81. *Ἡμετέριον* s. r. λ. Acu-
te, ut solet, Cel. Dorvil-
lius conjectabat *Ἡμετέριον*
ut

- Αὐτὰρ ἐπεπνεύσασσι θαμὲς ἀδάκνητον, οἷσα δὲ
 Οὐκ ἔθελες ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῆς.
 90. Ζῶν βασιλεύοντι δ' αἰκτῖσιν αἰέξετο πυρρὸς ἐρώ-
 των,
 Καὶ κραδίη παύφλαζεν ἀνικῆτα πυρρὸς ἄρμῃ.
 Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναι-
 κὸς
 Ο'ξύτερον μερόπτεσσι πέλει πτεράεντος οἷσ'·
 Ο'φθαλμὸς δ' ὁδὸς ἔστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 95. Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἄνδρος ὀ-
 δεύει.

Εἶπε

ut ita vim majorem habe-
 ret sententia. Firmat hanc
 emendationem Homerus
 H. A. 11. 29.

Τὴν δ' ἐγὼ λέω, πρὶν μὲν
 καὶ γῆρας ἴπποισιν

ἔμαρτο, καὶ ἐν οἴκῳ δ' Ἀργεῖ,
 τήλοισι πάτρης.

Vulgatam tamen commode
 servari posse non diffiteor.

88. Περιπύουσιν, πυρρ-
 αλήτοισι Voss.

89. Ἀμμορος, ἄμμορος Basil.

94. δ. cum Par. & H.
 melius legi posse δ' putat
 Rövers, sed nihil mutasse
 facius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo
 facilius mendum sublatum
 adpareat totum adronam
 locum.

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμω-
 μήτοιο γυναικὸς

Ο'ξύτερον μερόπτεσσι πέλει
 πτεράεντος οἷσιν

Ο'φθαλμὸς δ' ὁδὸς ἔστιν ἀπ'
 ὀφθαλμοῖο βολάων

Εἶλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
 φρένας ἄνδρος ὀδεύει.

ita diserte legunt, quae
 prodierunt ad hoc tempus,
 editiones omnes, etiam
 emendatissima Röveri, qui
 omnino hanc lectionem
 retinendam censet. Equi-
 dem vix adducor, ut cre-
 dam hanc esse Poëtae ma-
 num, quem quovis fere pig-
 nore contendere ausim no-
 bis reliquisse Κάλλος ὀλισθα-
 νει. elegantissima repetitione
 superioris vocis, quam cum
 toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagitta, &

Nolebas vivere perpulcræ expers Hierus.

Cum oculorum vero radiis crescebat fixa 90.
morum,

Et cor (et) fervebat invicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris emendatae formae
mulieris

Acutior hominibus est veloci sagitta;

Oculus vero via est, ab oculi ictibus

Pulchritudo delabitur, & in corda viri de- 95.
scendit.

Ce-

toto orationis cursu con-
rumpit inficetum illud ε'λ-
κος. Firmant hanc lectionem
Codex Voss. Venet. &
Bodlejanus B. apud Röve-
rum, qui diserte habent
κα'κος, nec non Regius,
in quo testibus Francio
& Rövero, κα'κος, qui
egregie nobis erroris fon-
tem aperit. Nempe α & λ
saepe inter se permutan-
tur, quod & notavit Gul.
Canterus in Syntagm. de
ratione Emend. Graec.
Auct. pag. 20, 21. inde
cum haec vox abiisset in
κα'κος, nec quisquam in-
telligeret bonus aliquis
corrector, quasi esset pro
κα'κος emendabat κα'κος:

Sed cum misero huic
locum plane non esse e-
munitionis naris Criticus
probe perspiceret repon-
bat ε'λκος, quam vocem in-
venerat v. 85. & versui 93.
ubi mentio πτερόντης οἰσῆς,
recte convenire sibi per-
suadebat. Ita quoque le-
gisse Scholiasten docent
ejus verba: ἐν βολῇ τ' ὁρ-
μάται ὀλισθόν (ita legit Gro-
novius) ἔμποσειται κα'κος.
Denique, ut plane securus
sis, ita locutus Achilles
Tatius lib. I. pag. 17. quom-
pōster in hoc ut aliis mul-
tis locis, religiose imitatus
est: ὡς ἢ εἶδον, τοῦδε ἀπο-
λόλαιν. κα'κος δὲ δεῦτερον π-
τερόνται βέλαι, πρὶν τ' ὀφθαλ-
μῶν

Εἶλε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, πρόμος,
αἰδώς.

Ἐτέρημε μὲν κραδίη, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν αἰλῶ-
ναι.

Θάμβος δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν
αἰδῶ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπά-
ζων,

800. Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴσατο κέ-
ρης.

Λοξά

μὲν οἷς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ·
ὀφθαλμοῖς δ' οὐδὲς ἰσχυρὸν τραύ-
ματι. Itaque statim, ut eam
contemplatus sum occidi. For-
ma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est, per ocu-
losque amatoris vulnere addi-
tum patefaciens, in animum
penetrat. Vide & lib. 6.
pag. 375. ἰσχυρὸν δ' οἷς ὁ
ἔρως τὴν ψυχὴν ὅτι καὶ καλὸς κα-
ταρρεῖ, ὅτι οὐδὲν ἐπὶ τῇ
ὀφθαλμοῖς τὸ ἰσχυρὸν ἴσχυρι.
Confer praeterea elegan-
tissimum locum, lib. 5. pag.
307. ἢ δὲ πῶς εἶπας ἡδονὴν ἀπὸ
ἑρμῶν εἰσρέουσα, τοῖς εἰρηνοῖς
ἀγκυλῶν· ἔλκεται δ' ἔρως ἡδονὴν
πρὸς αἰδῶν αἰδῶν, ἰσχυρῶς
(Salmasius pag. 674. l. ἰσχυ-
ρῶς) πρὸς τῇ ψυχῇ
καὶ ὡς, καὶ ἀναπλάττει τὴν
ἐνέργειαν. ἢ δὲ ὁ καλὸς ἔρως

δὲ αἰσθάνων ἀκρίβειαν ἐπὶ τῇ ἡ-
μῶν ἰσχυρῇ καρδίᾳ, ἰσχυ-
ρῶς καὶ κατὰ τὴν ἡμῶν. Vu-
luptas autem, quae in viden-
do percipitur, per oculos
lapša menti infidet, neque
visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter im-
primit, atque effingit: pul-
chritudinisque fluxu ipsa per
occultos radios in amantis
pectus dimanans, amatae rei
formam insculpit.

ibid. αἰδῶν. αἰδῶν. Voss.
96. Θάμβος, ἀναιδείη. Schu-
liastes: τότε δὲ αὐτὸν ἰσχυ-
ρῶς θάμβος ἀναιδείη. Sed ho-
minis inperitiam, fatis ar-
guit ipse Poëta, qui di-
stincte mox voces has &
ordine explicat, quod &
facit Achilles Tatius loco
inferius citando.

97. ἰσχυρῶς

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia,
tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipsi*) cor, pudebat vero
ipsum capi.

Obstupuit vero pulcritudine optima, amor
vero ademit (*ipsi*) pudorem.

Audacter autem ob amorem impudentiam ad-
fectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione con- 100.
sistebat virginis.

Obli-

97. Εἴτερος μὲν κραδίη. πρῶ-
τη. Basil. cum aliis apud
Röverum. Elegantissimus
FRANCIUS κραδίη coniec-
tabat, quam conjecturam
nonnihil juvat Achilles Ta-
tius lib. 1. pag. 17. ἴτε-
ροι τὴν κραδίαν. & praeci-
pue ipse Musaeus, qui hanc
loquendi rationem amat.
Ita v. 61.

Χροὶς γὰρ μελίαν ἰροβαίνου-
σα.

ubi pariter Voss. & Heins.
aliique apud Röverum Co-
dices legunt Χροὶς & v. 107.

ὡς δ' ἰδοὺ θορόν ἰσότη.

ut & v. 167.

Θελεῖται δὲ κραδίη γλοσσῇ
πυρὶ πάρεσσις ἢ ῥῶ.

Nam quod v. 91.

καὶ κραδίη πᾶφλαζει κ. τ. λ.
fecit ut melius casus con-
veniret cum praecedenti-
bus, κίετο πυρὸς ἰρώται.
Eandem mihi conjecturam
conlato Tatii loco natam
fuisse non diffiteor, sed,
praecipue quia nulli Codi-
ces addicunt, nihil move-
rem.

97. Αἰδώς δ' μιν εἶχον ἀλῶναι.
Dignissimus est, qui con-
feratur locus Achillis Tatii
lib. 1. pag. 17. πάντοι δὲ με
εἶχον ἰμῶ, ἱπταίος, ἱκπληξίη,
ερόμος, αἰδώς, ἀναιδῶνα· ἱπῆ-
ροι τὸ μέγεθος, ἱκπληγῶν
ὁ πάθος, ἴτεροι τὴν κρα-
δίαν, ἱβλεπον αἰσιδῶς, ἡδύ-
μην ἀλῶναι. Temporisque mo-
mento eodem ἔ' proceritatem
laudare, ἔ' pulchritudine ob-
stupefieri, ἔ' corde tremere.

Λοξὰ δ' ἐπιπτεῦν δολεράς ἐλέλιξεν ὅπως
παῖς,

Νεύμασιν ἀφ' ὁγγυίοι παραπλάζων φρένα κί-
ρης.

Αὐτὴ δ', ὡς ζυνέηκε πόθου δαλύντα Λεάν-
δρου,

Καί.

Ἐ' oculis lascivius intueri, ac ne deprehenderet vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, ac capi pudebat; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδώς δέ μιν εἶχον αἰδώς spon- te ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda censeo: pudor vero ipsum tenebat captum esse, sed clarius: pudebat vero ipsum capi. Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris causam, si quis eum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprehenderit, constituisse putat, quae verior erat, quod adgnosceret, non esse viri vinci a femella, & amore ei quasi mancipari, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: pudebat ipsum, quod captus esset, cum deberet capi. Mecum

facit, ut videtur, Kromajerus in eleganti Dissertatione Musaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: pudor vero ipsum tenebat captum esse & non potius capi, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, ulnecque pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδώς δέ μιν εἶχον, ita dixit Homerus Iliad. ξ. v. 416.

Τὸ δ' ἄντις ἔχον θεόεντι.

101. Ἐλέλιξεν. ἔλεξεν. Voss. ἐλέλιξεν. Basil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita ἐλέλιξεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosum torquebat oculos.

Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

compositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt *ιλιζω*, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firmant. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

Εἰ δ' ἐς ἀνάλιν σφαλερὲς ἰλίλιζεν ὀπασῆς.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

*Υψιφανὲς ἰλίλιζεν ἀτέρμο-
να κύκλον ὀπασῆς.*

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

*Ἀγασίης δ' ἰλίλιζεν ἀλέρμο-
να κύκλον ὀπασῆς.*

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

*Ὁ φθαλμὸς ἰλίλιζεν ἀκασμέ-
πιο πρῶτον.*

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse suffecerit;

reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset *ιλιλιζον*: sed ne sic *ιλιλιζον* loco movere ausus fui, quod tueretur unus ejusdem Poetae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

*Εἰ ποτε διπλῶς φρονιπερὲς
κύκλον ὀπασῆς*

Ὁ φθαλμὸς ἰλίλιζεν.

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non inusitata, satis hanc lectionem tuerentur.

102. Παρρησιάζων φρίκα
κρίσις. Est imitatio Nonni
C 2 Dio-

Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐ-
τῇ

105. Πολλάκις ἱμερόεσσιν ἔην ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελεῖσθαι Λεάν-
δρην,

Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάν-
θη,

Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ ἐκ ἀπεσεῖσατο,
κέρη.

Ὅφρα μὲν οὖν Λεῖανδρος ἐδίξετο λάθριον ὤ-
ρην,

110. Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡώς.

Ἐκ

Dionys. lib. 42. p. 1096.
l. 27.

Μυσταὶ λιγύφωτοι ἀγνοοῦ-
σιν ἡλίου Ἀπόλλων.

Εἶπεν ἀκηλήβιος πρὸς Πλά-
ζον φρένας κέρης.

105. Ἀπέκρυψεν. Tres
Codices ἐπέκρυψεν, duo in
margine ἐπέκρυψεν apud Rö-
verum. Error natus quod
, & : facillime permu-
tantur, quod notum. Sic
in Colutho de Raptu He-
lenae v. 22. pro

Ζεὺς μὲν ἐκ' Οὐλύμπου, Πο-
σειδάων δὲ θαλάσσης,

Ἐκ δὲ μελισσίνης ἐπεκρυ-
πίσθαι Ἐλκῶντος

Legendum ἀπ' Οὐλύμπου.
106. Ὑπαγγελεῖσθαι. ita
Basil. ὑπαγγελεῖσθαι Voss.

110. Ἡώς Aurora verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
Sol, quemadmodum & v.
287. quod cum Rövero
secutus sum. v. 192. au-
tem

Ἀνὰ νότον καὶ Ἡώ.

Notat diem. Varios huius
vocis significatus tradunt
Grammatici, de quibus post
citatos a Doctiss. Valcke-
naerio

Gavisa est suam ob pulcritudinem; tacite vero & ipsa

Saepe gratam suam occuluit faciem, 105.
Nutibus occultis signa amoris praenuntia dans
Leandro,

Et rursus ex adverso ipsi innuit. ille vero intus animo gaudebat,

Quod amorem senserit, & non renuerit puella.

Dum igitur Leander quaerebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum sol, 110.
E

naerio ad Ammonium in V.
H'μείας consulendus Tzet-
zes ad Lycophr Cassandr.
v. 16. H'ως χρηματίζεται ἡ
ὑπὸ πρῶτης μέχρη ἡ γυνάμθος
καρὸν, πὴν ἔλην ἡμέραν, καὶ
ἡ ὑπὸ ὑπὸς καὶ ἡμέρας διά-
στημα, ὡς εἰς τὸ,

H'ως δὲ μοί ἐστιν

H'δε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς ἑλίου
εἰλήλυθα.

καὶ καθολικώτερος αὐτὸ ἡ λέ-
γει ὅτι καὶ ἡμέρας, ὅτι
ἡ μυθολογία τοῦ σωματικῆς δια-
στήσεως, ὡς εἰς τὸ,

H'ως δ' εἰς λειχίον.

καὶ ἡ δὲ ἀναπλῶν μέχρη με-
ταβείας ἡ ἑλίου διάστημα, ὡς εἰς,

Ἐφθα ἡ ἡμέρα, καὶ αἶξεν ἡ
ῥὴν ἡμέρα.

Primus locus exstat apud
Homer. Iliad. φ. 80. Secun-
dus Odyss. E. 1. Quid dif-
ferat haec vox ab H'μείας,
tradit Ammonius l. c. H-
μείας H'ως διαφέρει. H'μείας
ῥὴν γὰρ ἐστὶ τὸ κατὰστημα μόνον
ἀσώματον. H'ως (ita lego
cum Valken. non H'ως) ἡ
τὸ συνκαμφοῦσι. Totum au-
tem locum scriptoris hujus
obscurissimum esse acutissi-
mo Editori facile largior,
nec quomodo in clariori
luce constituendus adhuc
video, nisi excidisse ali-
quid statuamus. Fortē enim
illa

Ἐκ περάτης δ' ἀνέβαινε βαθύσκιος Ἐσπερος
ἀστὴρ.

Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετακίεθ' ἐγγύθι κέρης,
Ὡς ἴδ' ἐκκαυέπαινον ἐπιβήσασσάν ὀμίχλην,
Ἡρέμα μὲν θλίβων ροδοειδέα δάκτυλα κέρ-
ρης,

115. Βυσσόθεν ἐξονάχιζεν ἀθέσφατον ἢ δὲ σιω-
πῇ,

Οἷάτι

illa verba: ὃν ἡσίοδος Νου-
τὸς γοναλογῆ κ. τ. λ. ut &
ἢ (vera haec conjectura
Valck. pro ὃ) πάλιν ἡσίο-
δος θάλας ἐπορεύετο, κ. τ. λ.
per parenthesin sunt in-
ferenda, quod non insue-
tum esse Ammonio docet
locus plane similis in V.
Ἀργεῖος. Post verba autem
inserta, ultimo saltem loco
deberet sequi exemplum
ex Poëta, Homero vel
Hesiodo, quod ἀπείρητος
ἀσάμας denotaret, sed li-
brariorum supina incuria
& ignorantia neglectum.
Non dissimili certe ratio-
ne loco deposito succur-
rendam esse persuasus sum.

111. Ἀσάμας. ita Basil.
cum reliquis omnibus, prae-
ter solam editionem secun-
dam, in qua legitur ἀσά-
μας, non improbante Rö-
vero, quia nullis editio

haec glossis est inquinata.
Firmat hanc conjecturam
Nonnus Dionys. lib. 7. p.
218. l. 24.

Ἐσπερος ἀντίκοντος καὶ ἐν-
τὸς πλέσσει

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἀσάμας ἀντίκοντος ἐπὶ φε-
σφίρας.

sic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἐσπερος ἀντίκοντος φάος ψα-
δήματος ἴσος.

confer lib. 13. p. 376. l. 3.
lib. 33. p. 832. l. 17. lib.
38. p. 964. l. 31.

114. Μῆν. Basil. 5. Voss.
& quinque alii apud Rö-
verum Codices. Elegantis-
sima haec lectio cursum
Orationis molliorem facit,
quae si vulgatam sequaris
durior est. Nihil tamen in
textu (ut vocant) immu-
tare

Ex regione autem adparuit umbrosa Hesperus
stella,

Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puel-
lae,

Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si- 115.
lentio,

Tan-

tare ausus fui, cum ipsi
Poëtae hanc duritiem ad-
scribendam alius non mul-
to elegantior locus docet,
qui occurrit v. 320.

Ποιῶναι μὲν λιγύτῃσι θα-
λασσίῃσι Ἀφροδίτῃσι,

Ποιῶναι δ' αὖτῃσι ὠκεῖσι Πο-
σειδάωνι θαλάσσιαι·

Ἀντίδοι δὲ Ποσειδῶνι ἀντιόμοιαι
κάμῃσι νόμοις·

Ubi copulae inelegans,
mea quidem sententia, est
defectus. Praeterea v. 213.

Καὶ μὴ ἐπισπένδῃσι αἶψα ὄψο-
μαι δόντι Ποσειδῶνι,

Οἱ θρασυὶ δ' ἐλπίσιν, ἐξ ἄβρο-
χοι ὅλας Ἀ' μάχῃσι·

Παντίδοι ἀντιόμοιαι ποδὶ γλαυ-
κῷ ἔρπονι ἰσχυροῖσι.

Sed hoc loco plane duris-
simo Doctissimi Canteri

elegantem, quicquid alii
censeant, emendationem
ἐψὶ δόντι, omnino recipien-
dam esse docebimus. Ita
nascitur optimus sensus &
constructio minime impe-
dita, istud enim καί μιν
convenit cum ἔσθῃσι v.
212. permutatione modo-
rum non inusitata, quod &
ibi ostendemus, admissa.

114. Κάρις. Memoria lap-
sus Thomas Munckerus ad
Antonin. Liber. cap. 41.
p. 333. citat καρίς, cum in
omnibus aliis Codicibus
MSS. & editionibus habet-
ur κάρις.

115. Βόρρῃσι ἰσχυροῖσι
ἀντιόμοιαι. Βορράσι Voss. Ita
Rosweytha de Gestis Odo-
donis I. T. I. Scriptorum
Rerum Germanic. Meybo-
mii p. 725. v. 745.

Ex aegri latebris ducens
suspiria cordis.

C 4

117.

Οἶά τε χῶομένη, ῥοδέην ἐξέσπαισε χεῖρα.

Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρως,

Θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα,

Ἐσχατα τιμῆντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηῶ.

120. Οὐναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡρώ,

Οἶά περ ἔκ ἐθέλουσα, τοῖήν δ' ἀνενείκατο Φωνήν,

Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείδου Λεάνδρῳ

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, θύσμορε παρθένον ἔλχεις;

Ἀλ

117. Χαλίφρονα νεύματα. χαλῖς, ὁ ἀήρατος αἶας, ὁ μεμηνῶς, ἢ καὶ κεχαλασμένος πρὸς φρενας. Hesychius. FRANCISCUS.

118. Θαρσαλέως παλάμη. Basil. Θαρσαλίη Ven. Θαρσαλίη Codex ab Is. Vossio confatus, qui hic jam definit, quae elegans est & vera forte lectio, a qua non multum abit Ven. cum casus istos permutari in Codicibus tritum. Non parvum pro hac lectione pondus est in Nonno, qui saepe hunc loquendi morem secutus est. Ita lib. 26. Dionys. p. 680. l. 17.

Γηραιή παλάμη πολυδαίδαλοι ἀσπίδα πάσσιν.

& lib. 34. p. 850. l. 20.

Μελιχίη παλάμη πεφιδήμιον ἔγχος αἶραι.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Λίδομένη παλάμη πεπαιτισμένον ἵππον ἀνέλκει.

praeterea lib. 37. p. 946. l. 7.

Τερεπομένη παλάμη πρῶτα γὰρ κέρφισι ρίπης.

Confer lib. 43. p. 1126.

l. 30. lib. 48. p. 1260. l.

13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

120. Οὐναλέοις δὲ πόδεσσιν. Sic Kromajervs, qui tamen minus accurate vertit *Pregre*, & Röverus cum *sep-*

tem

Tanquam irascens, roseam retraxit manum.
Ut vero amatae sensit remissos nutus puel-
lae,

Audacter manu artificiosam traxit vestem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigris autem pedibus sequebatur virgo He- 120.
ro,

Tanquam nolens, talemque emisit vocem,
Femineis verbis minans Leandro:
Hospes, quid insanis? quid me, infelix,
virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Basil.
ο'κταλίως. Prius recepi. Ita
Nonnus Dionys. lib. 32.
p. 816. l. 19.

Οκταλίως δ' πόδισσιν ἰχάζει-
το τὰς τοὺς Εὐχρύστους.
& l. 32.

Σιγαλίως δ' πόδισσιν ἰδύσατο
δύσχιον ὕλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.
ο'κταλίως δ' πόδισσιν ἰχάζει
τὰς τοὺς Εὐχρύστους.

Conferri velim lib. 34. p.
860. l. 30. & lib. 43. p.
1134. l. 2. qui locus primo
fere similis est. lib. 44. p.
1154. l. 22. lib. 47. p. 1204.
l. 10. lib. 45. p. 1176. l.
27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
p. 1266. l. 32.

121. Τοῖν δ' ἀνενέκατο φωνήν. Coluthus de Raptu He-
lenae v. 167. 259. 288. di-
xit ἑσθ' α. φ. Sic Nonnus
Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10.
Idem lib. 37. p. 942. l. 94
dixit:

Καὶ οἱ ἐπιστυμῆν τρομερὴν
ἰνενέκατο φωνήν.

quod rarius est, & forte
in ἀνενέκατο mutandum;
quod in hac re proprium
fere est. Atque ita quoque
Musaeus v. 172. Quod au-
tem paucos Codices infe-
dit ἀνενέκατο omnino con-
ruptum hic est.

122. Α'παλίωσα. ἰπαλίωσα
Whitfordus. leg. ἀπαλίω-
σα. FRANCIVS.

123. Εἴη, ἢ μεγαλύνει
C 5 Sid

Ἀλλην· δεῦρο κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα
 125. Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων ἑταί-
 ρων.

Κυπρίδες ἔ σοι εἶσε θεῆς ἱέρειαν ἀφαι-
 σειν·

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμύχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.
 Τοῖα μὲν ἠπεύλησεν, εἰκότα παρθενεκῆσιν.
 Θηλείης δὲ Λεσπιδος ἐπεὶ κλύεν αἴετον ἀπει-
 λῆς,

130. Εἴ γινω πεθομένῳ σιγηθῆα παρθενηαίων.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
 Κυπριδῶν δάρων αὐτὰγγελοὶ εἰσιν ἀπει-
 λαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionys. lib.
 45. p. 1160. l. 32.

Καὶ μετὰ τὴν μαργαρίτην; πῶς
 δαίμονι καὶ μὲν ἰσχυροῖς;

Nec non lib. 37. p. 942.
 l. 19.

Φαῖνε, τί μαργαρίτης ξυγῆται
 μῶρον ἀνέπτει;

Faune, quid festinas insa-
 ne communiem repre-
 bensionem accendere?

vel potius quid insanis c. r.
 accendens? Quid enim huc
 faciat festinare non video.

129. Εἴ ποτε κλύον. Basil:
 cum plurimis aliis, quod

auctoritate Homer. Iliad.
 O. v. 270. recte firmavit
 Röverus. Ven. & B. legunt
 ὡς ἔκλυον. atque ita Nonnus
 Dionys. lib. 18. p. 498.
 l. 28.

Μίση δ' ὡς ἔκλυε φρονί.

Verum metro ita laboranti
 melius succurrit editio se-
 cunda, quae legit ὅτ' ἔκλυον.
 atque hanc lectionem mi-
 nime spernendam tuetur
 idem Nonnus lib. 35. p.
 878. l. 14.

Δαίμονες δὲ γυναῖκες ὅτ'
 ἔκλυον τοῖς ἀνδράσιν.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte vestem!

Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum!

Veneris non te decet deae sacerdotem sollicitare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire.

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,

Sensit persuasorum signa virginum.

130,

Etenim quum juvenibus minantur feminae,

Venerearum consuetudinum nuntiae sunt minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248.
L. 2.

καὶ Σαμέλης ἐπὶ παῖδα φε-
ρίσβιος ἔκλυε μήτηρ.

131. Α' παλαίους ἀπὸ τοῦ
Cod. Reg. alii contra metrum ἔχουσιν: apud Rövenum, qui recte rejicit has lectiones, quas non fabricassent boni librarii, si stylum Musaei accuratius adtendissent, qui easdem voces, praecipue cum dictorum rationem reddit, repetere solet. Supra v. 36.

Μῦθος ἀλυσσόμενος ζυγίσματος
δελοντες.

καὶ ὅθ' ἐπὶ ἀγλαίῃ ζυγίσμα-
τις αἰσι γυναῖκες.

Atque ita aliis locis.

132. Κυπριδίων ὄραται. Op-
time Scholiastes: Ὁμιλίων
ἢ διὰ τῆς μιξέως. Ita v. 230.

Παντοκρίων δ' ὄραται κυρπίος
παθόντος ἀέθλου.

Orpheus Argon. v. 1324.

εἰδὼς αἰ συμφορὰς ὁδούς λίαν
τρῶν τε κλιθεῖσιν

Παρθένων ἔχουσιν, εἰς πόσιν
ἄρμιν ἀγιάδω.

Quod si vero maritali con-
suetudine, concubitu-
que

Vir-

Παρθενότης δ' ἑσθλὸν ἔσχεον αὐχένα κτλ.
 134. ἡ σάξ (σάξ) πύτος ἡ σάξ

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθεν βεβολημένος οἶσεν.
 135. Κύπρι φάλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ'
 Ἀθήνην,

Οὐ γὰρ ἐπιχθονήσιν ἴσῃ καλέω σε γυναι-
 ξιν,

Ἀλλὰ

511 *Virginitatem deffecit,*
suus maritus eam du-
cito.

Saepissime tamen notat
confabulationes. Ita Nonnus
 lib. 31. p. 790. l. 33. lib.
 38. p. 968. l. 8. lib. 40.
 p. 1016. l. 20. lib. 48. p.
 1258. l. 30. p. 1276. l. 10.
 & l. 32. aliisque locis, quae
 non coacervo. Vid. & He-
 siodum in *Ἔργois* v. 789. &
 in *Theog.* v. 205. saepe
 autem, quemadmodum &
 in quibusdam locis jam ci-
 tatis, notat *sermones de re-*
bus Venereis. Ceterum de
 vario hujus vocis significa-
 tu consule Ez. Spanhe-
 mium ad Callim. Hymn. in
 Lavacr. Pall. v. 66. & ad
 h. l. Röverum.

134. Πόθεν βεβολημένος οἶ-
 σεν. πόθεν β. οἶσεν. Venet. a-
 pud Röverum, atque ita
 forte in suo invenit Scho-
 liastes, notat enim: Τοῖον

ἔλεγε, ἔπειτα τῷ πόθεν βεβολη-
 μένος ὁ οἶσεν. Sed nihil mu-
 ta. *οἶσεν* enim, ut recte de-
 finit Ammonius in V. *Μα-*
ρία. est *μανιῶν ἐπιθυμία*. Ita
 Coluthus de Raptu Hele-
 nae v. 95.

Ὅτι φιλόπρεπος ἔμμεν ἰμὸν οἶ-
 σεν ἰλῦσα.

Nonnus lib. 4. p. 122. l.
 27. lib. 7. p. 218. l. 17.
 lib. 11. p. 316. l. 14. lib.
 13. p. 384. l. 10. lib. 15.
 p. 424. l. 33. p. 430. l. 1.
 lib. 16. p. 456. l. 31. lib.
 26. p. 690. l. 10. lib. 31.
 p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836.
 l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15.
 lib. 37. p. 956. l. 16. lib.
 41. p. 1068. l. 10. lib. 42.
 p. 1090. l. 33. p. 1102. l.
 12. Sic & lib. 7. p. 216.
 l. 15.

Ζῶς ὃ περιγλώχῃ πόθεν δε-
 δομημένος οἶσεν.

Quae phrasis, pro eo quod
 Mu-

Virginis autem benevolentem bonique coloris
cervicem oscularis.

Tale verbum ait, amoris ictus furores.

Ventis cara post Venerem, Minerva post
Minervam,

Non enim terrestribus aequalem voco tenu-
lioribus,

Sed

Musaeus π. βιβλαμήνης ο.
dixit, in deliciis ipsi habi-
ta recurrit lib. 10. p. 288.
l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1.
Ceterum hic consule Rö-
verum, qui inter εἰσέρας &
κίτρες ἱμῆτες recte distin-
guit: hoc autem apud
Nonnum crebro quoque
recurrat, ut quivis notare
potest: lectorem enim ex-
emplorum, quae notavi,
numero obrutum ne tae-
dium capiat, vereor.

136. Εἰπιχθονίαν ἰσὴν---
γυναῖκα. Ita omnes editio-
nes, & plures MSS. con-
stanter; nec male. An ta-
men in his lateat manus
auctoris equidem dubito.
Suspicionem injicit lectio
trium MSS. V. Ven. & Reg.
apud Röverum, qui disce-
te praeferunt ἐπιχθονίαν
ἰσὴν---γυναῖκα, quod cur
spernamus? ἰσὴς quidem
cum casu secundo construi

sine exemplo putabam;
sed res in vado. Ita enim
Achilles Tattus lib. 8. p.
475. Καὶ κατὰ λόγον ὅπως ὁ
λοιπὸς ἦ καλὰ μὲν χορὸς ἔκα-
τον ἦ ἀνέσταν ἰσὴν ἔχον. Sic
vulgo. Sed omnino emen-
dandum, quod tamen huc
non facit, cum Doct. Sal-
masro pag. 701. αἰσιν. Ab-
sorpta videtur prima vocis
syllaba, quae in nonnullis
forte Codicibus scribeba-
tur, ut centies α & ι per-
mutantur, ἰσιν, a prae-
cedentis vocis ultima. Ju-
vat Longus Pastor. lib. 2.
p. 61. in eadem fabula:
τὸ ὄργανον ἰσὴν, καὶ τὴν καλὰ
ραῖς κατὰ συνήθειαν ἀνίσταται, καὶ
ὅτι καὶ ὁ ἕρως αἰσιν αὐτῆς.
Instrumentum animo suo con-
cipit, dispares. cera conjun-
gendo calamos, ad testandum
disparem illis fuisse amorem.
Sed in viam. Nonnus lib.
8. p. 234. l. 21.

Αἴψα σε θυγατέρεσσιν Διὸς Κραδίηνος εἶσθω.

Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύττει, καὶ ὀλβίη, ἥ τε
καὶ μήτηρ,

Εσπέρη, ἥ σ' ἐλόχησε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
λιτάων

240. Ἡμετέραν ἐπαύσε, πόθμ' δ' οὐκ αἶνον ἀνέγ-
κην.

Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχαιο Κύπριδος ἔργα.
Δεῦρ'

Τῆς ἑμῆς ἴση ἔχουσι διέσι-
χαι ἡ δόμον Ἡῶν.

Cui corpus aequale habens
transit in domum Ju-
no.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χειρὶς σείλας ἴσος ἀποιήζου-
σα σιλάνης.

Candidae jubar aequale ja-
culans Lunae.

Nec non lib. 25. p. 674.
l. 14.

Αἰδέης ἔχον τύπον ἴσος, ἥ οἱ
λοχίσσεται ἰαῖον.

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μῆνος ἔχον τύπον ἴσος ἐῖς
γενέτω τεκνῶντες.

Sic & ἱκελος occurrit apud

eundem lib. 25. p. 642. l.
27.

Τίς καί με τοῖον ἀγῶνα, τίς
ἱκελος ἱπλάθ' Βάκχου

Nec tantum cum casu se-
cundo, sed & cum quarto
junctum invenitur ἴσος &
pud eundem lib. 26. p. 667.
l. 12.

Καὶ ἑμῆς ἀπάξασα μετὰ
τρεῖς ἴσος Ὀρόντη,

Γαμβροὶ ἀεσιλάφου μιμή-
σασθαι Διελιδίης

Et corpus mutans versati-
le simile Orontem,

Generum superbi imitaba-
tur Deriadei.

140. Οἶκταρον Ita in Non-
no Dionys. lib. 5. p. 166.
l. 13. pro

Sed te filibus Jovis Saturni ad simulo.

Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus. Sed preces

Nostras exaudi, amorisque miserere necessitatis. 140.

Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera.

Hue

Παιδοφόνου ἀντίποινα ἀμειψίας.

Filii homicidas misereare irreprehensibiles.

legendum ἀντιποινα.

141. Μιτλέχιο Κόρεαδος Ἰεγυα. Recte contra Pareum, qui μιτλέγιο volebat, vulgatam lectionem defendit Rövers ex Homero Iliad. l. v. 429. Sic Nonnus Dionys. lib. i. p. 24. l. 26.

Μιτλέχιο Κόρεαδος Ἰεγυα.

Οἱ σερμαῖος μάρτυρα δεικνύσας πῶς οὐκ ἔστιν.

Περτρίαν ἰφελει δεικνύσας αἰσῶμα δεικνύσας.

Pertransiens vero & ipsa,

Oestro agitata mactans serpentini desiderium lecti.

Per mare incedentium exhorruit cum Diis pugnantem balitum draconum.

Mallem vertere: Cum attinet vero & ipsa o. a. m. serpentis desideratum lectum, vel potius exercent desideratum cum serpente concubitus. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. i. p. 59. apud quem legitur ὁ μάρτυρας, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimae praecedentis vocis literae; sed ego Vulgatam lectionem non temere sollicitarem.

Δεῦρ' ἴδ', μὴ πόλιν χαλκήϊα θεῖμα δαΐ-
 -ον της.
 Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Α' Φροδίτη,
 Παρθενικαῖς δ' Κύπρις λαίγεται. Ἡ'ν δ' ἐβέλ-
 -της

145. Θεῖμα θεῖς ἐρόντα, καὶ ὄργια πῖσα δαΐ-
 -ται,

Ε' 51

142. Omittit hunc ver-
 sum editio Basileensis.

143. ἐπίοικον Pareus edi-
 dit ἐπίοικον.

ibid. ὑποδρῆσαι ὑποδρῆσαι
 Basil. aliaeque apud Röve-
 rum mendose. Nonn. Dio-
 nyf. lib. 34. p. 862. l. 16.

Α' τι λάτρεῖς ὑποδρῆσαι Διο-
 -ύση.

Sic lib. 40. p. 1026. l. 5.
 p. 1028. l. 4. lib. 43. p.
 1116. l. 23. Attamen lib.
 48. p. 1264. l. 25. occur-
 rit:

Μὴ γὰρ μετὰ πότμον ἐπι-
 -δρῆσαι Α' Φροδίτη.

Quem locum Pareus addu-
 cit edens & in notis ὑποδρῆ-
 -σαι. Sed in Nonno om-
 nino legendum ὑποδρῆσαι.

145. ὄργια πῖσα. Duo
 Codices κῖσα apud Röve-
 rum, sed qui recte notat
 Veneris sacra per excel-

lentiam dici posse πῖσα, at-
 que hinc foedera amantium.
 Vox autem ὄργια, quae
 proprie Sacra Liberi notat,
 varios induit significatus,
 & quaevis mysteria denotat.
 Nonnus Dionys. lib. 4. p.
 126. l. 32.

Καὶ Λίγυον Δι-
 -ύση.

Ἐνὶ φαινητῶς Ὀσείδης
 ὄργια φανῶ.

ibid. l. 27. Cadmus, qui
 Graeciae literas induxit,
 dicitur;

Πάτρια θεοπερίης διδασκάλου
 ὄργια τέχνης.

Paterna divinae doctus my-
 -steria artis.

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμους ἐγγλάστοιο διδάσ-
 -ται ὄργια φανῶ.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Ἐπὶ πότμῳ ἔργα
 φανῶ.

Hinc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!

Virginem non decet ministrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris

Instituta Deae amabilia, & caerimoniae fidas 145.
(veras) scire,

Sunt

Φάρμακα χυσιθέου Παιήνοας
ἔργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰδμεν δ' αἰαλόματι, ἐπεὶ
μάθην ἔργια Μυσῆς

Οὐρανίης ὑψυκλῶς ἐπισταμίης
ἵτινι ἄστρον.

Idmon verò varia consilia
sciens, postquam di-
dicisset orgia Musæ

Uraniae circularem cogno-
scentis viam astrotum.

Quemadmodum & lib. 41.
p. 1072. l. 16.

Στλάθην, ὃ ἵνι πάρος τετιό-
χαται ἔργια Διὸς ἑρμῆ.

Atque ita facta Veneris hoc
loco vocat Poëta, quo-
cum conferri velim, quem
ipsum respexisse non vane
conjeceris, Achillem Ta-
tium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophōn ad Leucippēn:

Μίχεται ποῦτε, ἄποι, χυσιθέου
ματὶ τῷ Ἀφροδίτης ἔργια;

Quousque tandem, inquam,

Veneris fructu carentium

nobis erit? Quo loco ve-

hementer adridet, quem-

admodum in libris esse,

& potius legendum mo-

net Cl. Salmasius pag. 607.

elegantissima lectio χυσιθέου

ματὶ. Sic apud Suetonium

in Julio Caesare cap. 66.

Aut quidem vetustissima na-

ve impostas, quocumque ven-

to in quasvisque terras jubeo

avehi. Cum viris Doctis

omnino legendum, non

jubebo, quod minus sapie-

minantem ducem. Praesen-

tia autem tempora pro fu-

turis eleganter adhibentur,

sed parum intellecta con-

rumpendi Scriptores saepe

ansam dederunt. Calli-

machus Hymn. in Dian. v.

251.

D

Δ' ἄλλος

Εἴσι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φάσεις καὶ
 θέρειαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίσσονα θεσμὸν ἐρα-
 τῶν,
 Σὺν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, πα-
 ρακαίτην,

Τόν

Ἀλαπαζίμῳ ἐπὶ λέγει
 Δύχαμῳ ὁ βέλγης.
 Quod non intellexit Henr.
 Stephanus, qui perperam
 in ἀλαπαζίμῳ mutat. Epigr.
 3. v. 6.

Σὺν μοι
 Βάλασσον, ποτίην εἰς ὑμέ-
 ραιον ἄγω.

Lactantius de Mort. Pers.
 cap. 18. Ille vero ajebat ei
 indecens esse, si post tantam
 sublimis fastigii claritatem in
 humilis vitae tenebras deci-
 disset & minus tutum quod in
 longo imperio multorum sibi
 odia quaefisset. Vir Doctus
 Jo. Columbus legendum
 putat & pro ei, quod ele-
 gantia non careb; recte
 enim cohaeret cum seqq.
 & minus tutum. Nec tamen
 plane necessarium. Etenim
 pro sibi aliquando occur-
 rit, ut notum. Nec decere
 cum casu tertio infuetum.
 Quod enim P. Bauldri in-
 trudit futurum esse, solita

more incitiam prodit.
 Plautus Milit. Glorios, 3.
 I. v. 10.

Quippe si resciverint in-
 mici consilium tuum

Tuo pte tibi consilio occlu-
 dunt linguam & con-
 stringunt manus,

Atque eadem quae illis vo-
 luisti facere faciunt
 tibi.

Multus in hac locutione
 Hyginus, ut patet ex Indi-
 ce Locutionum Rariorum
 aucto a Th. Munckero in
 V. Infinitivus. Orpheus Ar-
 gon. v. 291.

Εἴ τι δὲ φωνῇ

Αὐτὸς ἐπὶ πόσει, Μινύας ἐπε-
 κείσθαι αἶψα

Ἀλλὰ δὲ,

& v. 301.

Καὶ δὲ καὶ ἴσως καὶ ἄλλοι
 εἰσὶν

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas
Venerem,
Malcentium mentem ama suavem legem a-
amorum,
Tuumque ferrum (*tibi supplicem*) me ac-
cipe, &, si velis, conjugem,
Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Θῆς μοι πάντ' ὄμιον, πάλιν δ'
ὄστ' ἔστιν ἔδ' ἄλλα δόξας.

Confer Achillem Tat. lib. 8. p. 479. Aristaen. l. 13. Proprium autem hoc est Vaticinantium. Ovid. Heroid. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Burmannus. Lucas in Evang. cap. 23. v. 29. Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχεται ἡμέραι καὶ ἡσὶς ἱερῶν. Μακάριαι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ λ.

148. H' ἰδέλῃς. Basil. cum omnibus aliis. Unus Kromajerus edidit ἰδέλῃς, improbante merito Rövero. Graecos ita locutos equidem non nego, quippe ita Nonnus Dionys. lib. 20. p. 544. l. 1.

Ἐμπερὶ δ' ἡ ἰδέλῃς ἀνέξομαι.

Sed rarissima haec con-

structio, nec apud Nonnum, nisi unico hoc loco, ni fallor, obvia, cum in plurimis alteram usurpet. Sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib. 16. p. 446. l. 13. lib. 17. p. 480. l. 20, & 24. lib. 19. p. 510. l. 24. & l. 31. lib. 24. p. 638. l. 19. lib. 29. p. 748. l. 22. aliisque locis plurimis. Theocritus Idyll. 27: 35.

Ὁ δ' μὲν αὖτις τὴν Πάριον, καὶ ἡ
καὶ ἰδέλῃς μοι δι᾿ ἑσέως.

Versu 144. Poëta noster dixit ὅτι δ' ἰδέλῃς, quomodo saepe idem Nonnus, ut lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6. p. 196. l. 12. lib. 8. p. 234. l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18. lib. 16. p. 442. l. 21. lib. 19. p. 510. l. 25. lib. 31. p. 792. l. 23. p. 796. l. 23. lib. 34. p. 854. l. 21. aliisque locis plurimis. Tantum lib. 5. p. 168. l. 7. occurrit ἡ δ' ἰδέλῃς, pro quo Vir Doctissimus Gerartus Fal-

Τὸν αὖτ' ἔρωε ἡ γῆρ' αὖτε, δὲ βελέεσσι κεχρη-
σας.

150. Ὡς θρασύην Ἡρακλῆα θοὸς χαισόμενος ἔρ-
μῆς

Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαφάνην, ποτὶ κῆρυκιν.
Σοὶ δὲ με Κύπρις ἔπειπε, καὶ ὁ σοφὸς ἡγα-
γεν Ἑρμῆς.

Παρθένος ὃ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη·
Ἡ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσάμενός φύγεν ἐυ-
νήν,

155. Παρθενίης ἀλέγχεσθαι Χολωσάμενης δ' Ἀφροδί-
της,

Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῳ θέτο πά-
σῃ.

Πείθεο καὶ συ, Φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγει-
ρῆς.

Ως

Falkenburgius in Lection. & Conject. ad h. l. legen-
dum putat ἢ ἰθαλῆος infeli-
citer sane. Quanto rectius
perpetuum loquendi mo-
rem Poëtae secutus repo-
suisset ἢ ὁ ἰθαλῆος? Hoc &
occurrit apud Musaeum
v. 180, ubi uni Codici scri-
benti ἢ ὁ ἰθαλῆος, prae-
sidium est in Nonno lib. 16.
p. 440. l. 10, ubi dicit:
ἢ ὁ ἰθαλῆος, nec non lib.

21. p. 570. l. 8.

ἢ ὁ ἰθαλῆος πόδα κάμψον ὁ-
μίλειν εἰς χθόνα μέ-
δαι.

Si quis tamen potius hic
legendum putet ἢ ὁ ἰθαλῆ-
ος & ἢ ὁ ἰθαλῆος, quemad-
modum primo, quem ad-
duxi, loco, pro ἢ ὁ ἰθα-
λῆος, ἢ ἰθαλῆος me non diffi-
cilem habebit; quamvis peri-
culosiores tales emendatio-
nes,

Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis
adsecutus ;

Sicut audacem Herculem celer auream 150
stans virgam Mercurius

Servitum duxit Iardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit, & non sapiens
adduxit Mercurius.

Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta ;

Quae olim Milanionis amantis fugit lect-
rum,

Virginitatem curans ; irata autem Vene- 155.
re,

Quem prius non amavit, (eum) in corde
posuit toto.

Persuadere & tu, cara, ne Veneri iram exci-
tes.

Sic

nes, si Codices non fa-
veant.

151. *Iardanius*. *Iardanius*
Vatic. & B. quemadmo-
dum Ven. *Iardani* apud Rö-
yerum. Eodem modo in
Palaephato pro *Iardani*,
Tollium restituisse *Iardani*
memorat Jac. Gronovius
ad Herod. l. 7. p. 797. Qui
scriptor eam ancillam Jar-
dani vocat: Heracidae
enim ipsi memorantur ea

δαλς π τ Iardani γεγονός
αυτῆς Ηρακλῆος. quod ut con-
ciliet Gronovius putat in
imperio Asiaticis simili, ubi
praeter Reges omnia serva,
Omphalen, Iardani licet
uxorem, *δαλς* dici posse.

153. *Αἰαντῆς*. In editione
Basil. mendose legitur *Αἰ-*
αντῆς.

157. *Εχμῆς*. Corruptus
in hac voce Nonnus Dio-
nyf. lib. 44. p. 1152. l. 6.

Εἰς αὐτῶν, παρέπεισεν ἀνακαμένης Φρένας καὶ
ρης,

Θυμὸν ἐμπόταυσεν παραλαύξας ἐνὶ θυμῷ
θοῖς.

260. Παρθενικὴ δ' ἄφθονος ἐπὶ χθονὶ πῆξεν θαυκὴν,
αἰδοῖ ἐρυκλώσαν ὑπὸ λαμπρῶσα παρῆν·
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἰχθυόσιν, αἰδομένη
;

Πολλάκις ἄμφ' ὤμοισιν ἐὰν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθῆς γὰρ τὰδε πάντα προάγγελα. Παρθε-
νικῆς δὲ

265. Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπῇ.
Ἡ δ' οὐ καὶ γαλαπτικὸν ἐδέξατο κέντρον ἐμ-
τῶν,

Θέρε

263. α' ὅτι καὶ μάλιστα μεδῶν,
καὶ λύσαν ἀγέμω.

Οἶκτον ἰμῶ καὶ ζῆλον ἀλλο-
γίῃ Περιφοιτή.

Sed quod etiam insania in-
pero, & tabiem ex-
cito.

Hb. 22. p. 600. l. 7.
Δάκρυα Νηιάδισσιν ἀλαλ-
τιαν ἰγνῶν.

Ita saltem legitur in editio-
ne Hanoviae impressa A.
1610. sed legendum ἰγνῶν.
Ita lib. 1. p. 40. l. 6.

lib. 31. p. 784. l. 5.
Καὶ χέλον ἄλλων ἰγνῶν ἰρ
θαλίῳ πῶς πόντος.

Καὶ πάλιν οἶκτον ἰγνῶν.

Vide praeterea lib. 43. p.
1116. l. 27. Absolute Or-
pheus Argon. v. 415.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ἡ δ' οὐ καὶ Ἡρακλεῖ καπνὸς
μετρώσας

Ὅτι καὶ ἰγνῶν

Sic fatus, persuadendo flexit recusantis metum
tem puellae;

Animum: (Aja) amorent parientibus errare
faciens verbis.

Virgoque tacita in terram defixit oculos, 164

Pudore rubefactam abscondens genam;

Et terrae radebat summum vestigiis, pudi-
dibunda autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem,

Persuasionis enim haec omnia praenuntia.

Virginis enim (certe)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165.

Jam & suavamarum susceperat stimulum amo-
rum

Ure-

Ε' Φολεῖ δ' ἔλκετο ἐπὶ μένος
αἶμα ἔχοντι.

160. Ε' πὶ χθονὶ πάρεν ἰππο-
πύ, Ita Coluthus de Exci-
dio Ilii v. 296.

Ε' πικρὸν ἢ δ' ἰρῆσαν ἐπὶ
χθονὶ πάρεν ἰπποπύ.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit &
apud Homerum Iliad. A.
88.

οὐκ ἴστω ζῶντος, καὶ ἐπὶ
χθονὶ διακομίσσεται.

Locum enim non inspexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθονὶ.

161. Ε' πικρὸν ἢ δ' ἰρῆσαν. ita Whit-
fordus. forte ἰρῆσαν.
FRANCIUS. Conjecturam
Viri Doctissimi juvat Basi-
leensis editio, & S. apud
Röverum, & in quibus
quamvis corrupte, ἰρῆσαν
καὶ ἰρῆσαν scribitur.
In reliquis omnibus ἰρῆσαν
καὶ, quemadmodum & in
Nonno scribitur, Dionys.
lib. 9. p. 266. l. 20. atque
ita aliquoties occurrit ἰρῆ-
σαν, & ἰρῆσαν.

162. Ἰπ' ἔχοντι, ἐπ' ἔχον-
τι.

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἥρῃ,
 Κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεκτοίητο Λεάνδρῃ.
 Ὅφρα μὲν οὖν ποτὶ γαίαν ἔχεν νεύσσαν ἀπώ-
 πην,

170. Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρῳ ἐρωμανέεσσι προσώποις
 Οὐ κάμεν εἰσπορεύων ἀπαλόχρεον αἰχένα κέ-
 ρης.

Ὅψε δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενεύεατο Φω-
 νήν,

Αἰδῆς ὑγρὸν ἔρρεος ἀποσάξασα προσώ-
 πῳ

ἔειπε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρῳ
 ὀρίναίς.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθας;
 Οἷ μοι. τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα
 γαίαν;

Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγζας. Πῶς γὰρ
 ἀλήτης

ἔει-

en. Basil. cum pluribus al-
 liis; quinque scribunt ἔω,
 atque ita Röverus edidit.
 Nihil verius. Sic plane
 Nonnus Dionys. lib. 10.
 p. 276. l. 4. de Ino in mare
 se praecipitante:

Ὡς φασὶν τρομοῖσιν ἔω
 ἔχουσιν ἔλατο πάντα.

Sic ubi dixit, τρεπὺς τε-
 στιγίς defuit in pon-
 tum.

Quo loco inductus hic ma-
 lui vertere: Et terrae ra-
 debat summum vestigiis sive
 pedibus, quam subter vestigia,
 quod non plane perperam
 quem facturum dicit Cel.
 Kro-

Urebat^{ur} autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque suavis stupefcebat Leandri.
Quando igitur (*illa*) in terram habebat in-
clinatos oculos,

Tum & Leander amore furente vultu 170.
Non defatigabatur spectando teneram cervi-
cem virginis.

Tandem autem Leandro suavem (*hanc*) emi-
sit vocem, (*Hero*).

Verecundiae madidum ruborem stillans a fa-
cie:

Hospes tuis verbis forsan & caute^m mo-
veas.

Quis te fallentium verborum docuit vias? 175.
Hei mihi! quis te duxit meam in patriam
terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es. quo-
modo enim vagus

Hospes

Kromajertis, sibi tamen
placere alteram interpre-
tationem, quae mihi ta-
men non aequè adridet.
Erudite autem Vir Cel.
hunc locum contra nugae
Parei explicavit.

169. Ο' ποτε. male vul-
go. 170. Η' μίχλη. FRANCIIUS.

Η' μίχλη. Basil. quoque cum
aliis multis, sed veram
lectionem, quam & Scho-
liaſtes in ſuo Codice inve-
niſſe videtur, dudum Viri
Docti reduxerunt.

175. Ε' κόμισσιν. κόμισσιν.
Basil. Sic in Nonno Para-
phr. Joann. cap. 19. v. 61. pro
D 5 E' κ-

Ξείνος ἐὼν, καὶ ἄπυστος, ἐμὴν φιλότητι μι-
γείης;

Ἀμφαδὸν ἔδυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσ-
σαι·

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθε-
λήσης

Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμ-
νειν,

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσιν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
Γλῶσ.

Ἐπτεῖν ὑπορόφαν μιγάρων
ἐκόμεσιν Ἰησῶν.

Legendum ἐκόμεσιν.

177. Ε'φθίγγας. ἰφθίγγας.
Basil. Sic in So. legi & e-
didisse Rondellum, sed in
notis conrexisse monet Rö-
verus. Eadem menda in
fedit Nonno Dionys. lib.
40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνηφάγος,
οἱ πάλιν αἰθῆρ

Ποικίλος, Ἀστροχίτων ὃ φα-
ῖζεναι. Ἐνύχιοι γὰρ

Οὔραϊον ἀστρόντης ἐπαυγά-
ζουσι χιτῶνις,

Οὔασιν ἐυμνίσσιν ἐμὴν ἀ-
σπάζει φωνή.

Sive tu Paeon dolorem mi-
tigans, sive es aether
Varius, Astrochiton vero
adpellatur. Noctur-
nae enim

Caelum stellatae illustrant
tunicae,

Auribus benevolis meam
amplectere vocem.

Caecus est, qui non le-
gendum mecum censet;
Ἀστροχίτων ὃ φαῖζεναι, Astro-
chiton vero adpellaris. Ver-
bis parco in re clarissima.
Forte & in Paraphr. Evang.
Joannis cap. 4. ubi vulgo
scribitur:

Οὐδὲ μὲν ἄριστο Πέτρος ἀπὸ
θρασυῆς, καὶ ἡ αὐτῆς

Τολμήσας ἱρίαι, ἡ δὲ δίζωναι,
ἡ π' μετ' αὐτῆς

φθίγγει;

melius legeretur π' δίζωναι;
ἡ μ. α. φθίγγεται. Certo
ita sacer Scriptor v. 27.
ἑδὴς μίμναι αἶσι. Τί ζητῆς;

Hospes quum sis & ignotus, meo amori mi-
scearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis jun-
gi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si 180.
autem voles

Ut hospes vagabundus mea in patria mane-
re,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lin.

ἢ λαλῆς μετ' αὐτῆς; Hunc
autem presse sequitur Non-
nus in talibus.

178. Ἀπυρος. ἄπιρος. Ba-
sil. Legendum ἄπυρος cum
H. Stephano. Vulgatam de-
fendit Rondellus. FRAN-
CIUS. Probarunt hanc lec-
tionem Cel. Dorvillius nec
non Röverus, quibus sum-
mo jure parui. ξείνος autem
& ἄπιρος juncta reperiuntur
apud Nonnum Dionys. lib.
14. p. 410. l. 22. & lib.
36. p. 904. l. 13.

ibid. ἐμῇ. in ora veteris E-
ditionis scribitur ἐμοί.

179. Δυναμίδα. In qui-
busdam scribitur δυνάμιθα.
Sed mendose. Sic apud
Phavorinum: Σοὶ πάντα μα-
χόμεθα, παρ' Ὀμήρου, ἢ γὰρ [α]φ-
εί. Ut & Hesychium loco
etiam citato a Valckenae.

rio ad Lesbonactem p. 186.
cum in Homero Iliad. E. v.
875. recte legitur μαχόμε-
θα.

181. Πολύφαιτος. Pareus
mallet πολίφαιτος, atque
ita Cod. Ven. apud Röve-
rum. Mirum tamen, addit,
ni Poëta scripserit πειρίφαι-
τος, quemadmodum Nonnus
in Dionysiis. Id quam-
vis non spernerem, ta-
men contra Codices nil
moveo.

182. Σκοπίσσαν. Cum in
B. πύκισσαν & Rondell. σκο-
πίσσει offenderet, acute
Elegantissimus Röverus π-
κίσσει legendum conjecit;
verius tamen in Add. Vul-
gatam satis sibi placere fa-
tetur lectionem, sed σκο-
πίσσαν Ἀφροδίτην elegantius
verti posse furtivam Vene-
rem

Γνώσσα γὰρ ἀνθρώπων Φιλοκέρταμος ἐν δὲ
σιωπῇ

Εἶργον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδῳσι ἀκούει·
185. Εἶπε δὲ, μὴ κρύψης, τέον ὄνομα, καὶ σέο
πάτερην·

Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυ-
τὸν Ἡρώ·

Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἑρανομή-
κης,

Ἵνι ναιετάεσσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μύνη

Σησιάδος πρὸ πόλῃος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχ-
θας

ΓΕΛ

tem quam tenebrosam, quod
in versione secutus sum.
Confer ad h. l. Pareum.

183. Εἰ δὲ σιωπῇ. ut su-
pra v. 104. ἐν ἡσυχίᾳ. &
Omissa praepositione v. 115.
ἢ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale
autem hoc est effatum, de
iis, quae secreto gesta fa-
cile in hominum notitiam
perveniant, atque adeo
hic tantum noctem fraudi
& rebus obscenis accom-
modam minime cum Pareo
intelligendam puto.

184. Εἰ δὲ τελέεισι ἀκούει.
Optime locum cepit An-
dreas Papius vertens:

*In triviis quae aliquis, tacite
quae gesserit, audit.*

Pessime Daniel Pareus, qui
notat: *Chuit.* Alibi Grae-
cus Antiphon in Politico:
ὑπὲρ τοῦ δόξαι καὶ σαφροσύνης,
καὶ εὐκλείας, καὶ ἑὶ ἀκρίβειαν
&c. Putavit vir bonus ἀκρί-
βειαν idem hic esse, quod
Latini dicunt *bene*, *male*
audire, quod a mente Mu-
saei remotissimum.

188. Μύνη. Forte μύνη ut
ad Hero referatur. FRAN-
CIUS. Sic & MS. exhibe-
re monuimus supra ad v.
33, neque haec elegans
mihi displicet conjectura.

189. ὄχθαι undas Inter-
pres in editione Basil. ver-
tit. Rectius alii βαθυκύμονας
ὄχθαι reddunt profundas un-
das

Lingua enim hominum amans conviciorum:

& in silentio (*clam*)

Opus, quod perficit aliquis, in trivium cadit.

Dic vero, ne celes, tuum nomen & tuam patriam!

Non enim meum te latet: mihi nomen inclutum Hero.

Turris autem circumfusa mea domus praecal-

ta, In qua habitans cum ancilla quadam sola.

Sestienfem ante urbem super (*ad*) profundas undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare ripam fluvii contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. οὐχθαί μὲν γὰρ αἱ τοιαύται χεῖλαι. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

Λιπὲρ δὲ βέρβερη φύλα παρ' ἡόας αἰεὶ τέπτεται

Εἰς οὐχθαῖς ἔτριψε.

& l. 27.

Ὁν δ' ἐπὶ δὲν αὐτῇ θύῃ φερεσσιπὶς ποταμῶ.

utraque enim vox proprie de littore maris usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo ripa pro littore maris occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. Diversas ripas armati tenebant. Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius Aeneid. lib. 8. v. 82.

Candida per silvam cum foetu concolor albo

Procubuit, viridique in litore conspicitur sus.

Servius: LITORE] fluviali scilicet. Ita v. 43.

Lito-

Vicinum pontum habeo; invisis consiliis pa- 190
rentum.

Neque me prope sunt cunctaneae, neque chlo- 191
reae

Juvenum adsunt; sed semper, noctu & interdum

Ex mari ventosus insonat auribus sonitus. ()

Sic fata, roseam sub veste celabat genam;

Rursus pudefacta, suaque increpabat dic- 195
ta.

Leander autem, amoris percussus acuto 196
stimulo,

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certu-
men.

Virum enim variis consiliis Amor sagittis
domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem
tandem emendavit, notan-
te Rövero. Nonnus Dio-
nyf. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἰππεύς δ' φοβέοντες ἰλαλῶντες
αἰνέοντες κόρην,

ἑνὸς δὲ κλέπτουσι δαυτὶς
κόκλον ἰπποπῆς.

& loco plane simili lib. 42.
p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσπετος ἕρμα φο-
λασσόμενη Διονύσου

Θάρσι μαρμαίρονται ἐν ἱερῇ
ψῇ παραῖτι.

Alteram lectionem quidem
juvat ipse Poëta v. 161. &
Achilles Tat. lib. 6. p. 359.
καὶ κλέπτει τὸ σέβουσι τῇ
πίπλῳ. Sed contra Codi-
cum consensum nil moveo.

198. Αἰολόμαχος. Quidam
αἰολόμαχον, sed minus recte,
ut jam monuit Doct. Röve-
rus. Sic & Amor Nonno
vocatur Dionysf. lib. 33. p.
24. l. 14.

Διόνυσος αἰολόμαχος ἵππος τῆς
κλέπτουσι Διονύσου

Γμῖ

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλθας ἀνέσσεται· οἷσι δ' ἀ-
νάσσει

200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτης βουληφόρος ἐστὶ βροτοί-
σιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

Οὐδ' ἄλασθήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα
περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τέην μετανέυμενος εὐ-
νήν,

Οὐ βρόμον ἡρῆντα περπτώσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοί-
της

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρρουν· οὐχ' ἔκαθεν
γὰρ

Ἀντία σείε πόλῃος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύ-
δου.

Μ8.

Γερμένος δὲ πᾶσι σὺν, καὶ ἔν-
ταυ Τειπεγνιάη.

Quemadmodum Venus de-
λόμενης dicitur Colutho de
Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτόσοιμι. ita
V. Ven. Cod. Reg. S. nec
non St. & L. in marg. id-
que voluit Cod. A. in quo
legitur περιπτόσοιμι. Reli-

qui omnes scribunt βαρυδύ-
σοις, Basil. βαρυδύπτοις. Prius
retinui Eruditissimo Röve-
ro, qui an illud non reti-
nendum esset valde dubi-
tare se profitebatur, non
parvos stimulos subji-
cite. Nonnus Dionys. lib.
17. p. 476. l. 11.

Αἰὲν ἐν τετραλίῳ ἵκηται
καὶ

Etiam rursus viri vulnere medetur; quibus-
que dominatur

Ipsē omnium domitor, iis etiā consulit, ho- 200.
minibus.

Ipsē etiā amanti tunc auxiliatus est Leandro.

Tandemque ingemens solers dixit verbum:

Virgo, tuum propter amorem etiā aspe-
ram undam transibo,

Et si igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.

Non timeo gravem undam, tuum adjens cu- 205.
bile,

Non fremitum sonantem exhorresco maris;

Sed semper per noctem vectus (*per aquas*)
madidus maritus

Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem;
non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

Καὶ Ζατύρης πτάσσειντας.

Nec non lib. 36. p. 908. l.
22.

p. 478. l. 14.

Σὺς Ζατύρης πτάσσειντας ἰ-
μῶ δὲ πᾶντας ὀλί-
σῃ.

Τί πτάσσει Διόιντι; ἢ σοι
δόλος αἰπὴ κυδαίμεν;

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Sic καὶ πτάσσω, exstat a-
pud Homerum Iliad. Δ. v.
224. & 340. Iliad. E. 254.
476. & πτάσσω v. 634. & α.
Ε 213. Ο 3

Ψυχῆς θάρσος ἔχουσι καὶ ὁ
πτάσσειν Εἰνὸς.

210. Μῆνον ἔμοι ἓνα λύχνον ἀπ' ἡλιβάτῃ σέο πύξ-
γῃ

Ἐκ περάτης ἀνάφανε κατὰ κνέφας ὄφρα
νοήσας

Ἔσσομαι ὀλκάς Ἐρωτος, ἔχων σέθεν ἄστέρα
λύχνον.

Καὶ μιν ὀπιπτεύων ἐκ ὄψομαι δύντα Βοώ-
την,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. le-
gitur ὀπιπιεύων; quemad-
modum innumeris, imo
omnibus locis apud Non-
num in Dionysiacis. Recte
autem Doctiss. Röverus
pro *aspiciens* vertendum
potius *observans* in Add.
monuit. Ita Nonnus lib. 7.
p. 213. l. 18. de Jove na-
tantem Semelen diligenter
observante:

Πατρὸς ὀπιπιευτῆρος Ἐρώς ἀν-
τάπιον ἔση.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1.
Argum vocat:

Ζηνὸς ὀπιπιευτῆρα βοοκραίρων
ὑμνιῶν

& lib. 31. p. 796. l. 24. de
codem:

Ζηνὸς ὀπιπιευτῆρα βοοσκέπων
ἄλλων ἰγέρων.

Aliisque locis.

ibid. Ὀψομαι. Ὀψιμέδαντα
Papius. ὀψὲ δύνοντα Canterus
Nov. Lction. I. 2. ex Ho-
mero Odyss. E. 272. ὀψὲ
δύνοντα Βοώτην. quo respexit.
Pro αὐτῇ ὄψομαι Codex Re-
gius ἔβλεψον. quo omnis
difficultas tollitur. Prae-
stat tamen Canteri emen-
datio. FRANCIUS. Ad in-
fictam lectionem ὄψομαι,
quae omnes Editiones &
Codices fere infidet, sta-
biliendam multi multa con-
menti, sed infeliciter. Da-
niel Pareus, se probare
illorum sententiam, qui
αὐ & οἱ conripī posse sta-
tuunt, fatetur: Hoc au-
tem tempore, quo Bootes,
sive temo superavit stellas,
sublimem esse nostrum En-
nium testari. Illud vellem
pluribus, quam uno Or-
phei loco adstruxisset, ex-
emplis; alterum, si id
vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa 2109
tua turri

E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens

Sim navis Amoris habens tuam stellam (*stel-
lae loco*) lychnum;

Et ipsum observans non spectem occidentem
Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet.
Voecius veram lectionem
nondum inventam putat,
eiusque tamen conjectu-
ram, Papii sc. & Canteri,
commodam esse. Ego Can-
teri tantum veram puto.
Heumannus difficultatem
non vidit. Schoettgenius
& & conripi, & contra-
riam sententiam a Bentlejo
speciose magis, quam vere
demonstratam, putat, quod
ut prolixius ostenderet, in-
stitutum rationem non pati.
Sed non video, cur non ae-
que commode id facere po-
tuerit ac Casaubonus, Jen-
sius, aliique in suis ad scrip-
tores, quos inlustrabant,
notis. Verius puto difficul-
tatem hujus rei absterruisse
Cel. Virum, nec vanam con-
jecturam hanc esse docet lo-
cus Homeri, quem unicum
tantum laudat, Iliad. A. 18.

Υμῶν μὲν θεοὶ δαίμονες ἐλόμενοι
δάματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesin
esse statueret, nihil reponi
posset. Atque ita ipse He-
liodorus in Θεωγ. v. 44.

Θεῶν γένος αἰδέσθων προὔπων
κλείουσιν αἰετῶν.

Sic locum Theognidis v.
653.

Εὐδαίμων ἦεν, καὶ θεοῖς φί-
λος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad
Jac. ep. 2: 23. Atque ita
Orpheus Suffimine Vestae
p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάροι θιγάντων
ἐγγύμα κρηταίων.

Homerus Odysf. E. 215.

Πότις θεὰ μὲν μοι ἔδῃ χάρις
εἶδεν καὶ αὐτὴς.

Deinde monet Bootem oc-
cide-

Οὐ θρασύν Ωρίωνα, καὶ ἄβροχόν ὄλκον Ἀ-
μάξης·

215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοί-
μην.

Ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνέοντας ἀήτας,
Μὴ

cidere iv. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono judicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud βλάψω, quod & aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὁψομαι corruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud αἰ conripere- tur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non adspiciam occidentem Bootem?* Bootem fera nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedit. An tales se-

queretur bonus Leander? Alii omnes certe *nitidas, clare fulgentes, & certas.* Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

*Atque adeo non illa sequi
mibi sidera monstrant*

*Quae delapsa polo reficit
mare: tantus Orion*

*Jam cadit: irato jam stridet
in aequore Perseus.*

*Sed mihi dux, vetitis qui
nunquam conditus
undis*

*Axe nitet serpens, septenosque
implicat ignes.*

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto *monstrat*, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus

*Erudiit, saepe ipsa manu
dignata carinam est.*
&

Non asperum Orionem, & siccum tractum
Plaustrum,

Patriæ (*tuae*) oppositæ ad dulcem portum 215.
veniam.

Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

*Quanta quoties &
Palladis arte*

*Incaustum decimæ cecidit
tumor arduus undæ.*

Nisi quis putet Musæum
per *δύω Βοώτην* intelligere
stellam quæ non semper
splendet, sed secundum Ser-
vium ad Virg. Georg. I. 229.
verno tempore occidit, &
quidem iv. Nonas Martias.
ut Schoettgenius ex Ovidio
hic notat. Fateor ita melio-
rem sensum gigni: sed non
perfectum. Quid enim huc
facit *δύω*? quo monen-
dum erat occidere Boo-
tem? ne dicam longiuscule
petitum id videri, non-
ne constructio, quod su-
pra ad v. 114. monui, du-
ra, imo vix ferenda in
scriptore, nedum eleganti
Poëta? nonne sublata ista
scabritie optimus sensus, &
elegans orationis cursus
redditur? Certe qui moni-
tus hæc omnia concoquere

poterit, illi durum stoma-
chum non invidéo. Eaedem
ferè rationes valent, si quis
interpretaretur: stellam,
quæ, fera quamvis nocte,
tamen occidit, nec toto
tempore fulget, quamvis
hæc omnium revera opti-
ma interpretatio &, si ve-
ra lectio, tantum admitten-
da. Nemo tamen putet me
id agere ut exemplum hoc,
quo diphthongus *au* sequen-
te consonante conripitur
aliis eripiam, cum contra-
riam plane foveam senten-
tiam, quam, ne nimium
hæc nota crescat, in Ani-
madversionibus latius ad-
structum ibo. Recte quoque
hunc locum cepit Florens
Christianus, qui vertit:

*Intuitusque illam, non
mersum fera Bootem.*

Sic Papius *seri signa Bootæ*
reddit. Nam Gulielmus de
Mara, & Whitfordus omi-
serunt. Ceterum elegan-
tissimi loci inventionem de-
bet noster Ovidio Heroïd.
ep. 18. v. 149.

E 3

Nec

Μὴ μὲν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ἐ-
λέσσω·

Λύχρον, ἐμῷ βιώτῳ Φαισφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἔτεδ' ὃν ἐθέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δαΐ-
ναι,

220. Οὐνομά μοι Λειάνδρος, εὖσεφάνε πόσις Ἡ-
ρῶς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μι-
γῆναι,

Καὶ

*Nec sequar aut Helicen,
aut, qua Tyros uti-
tur, Arction:*

*Publica non curat fidera
noster amor. Ec.*

*Est aliud lumen, multo
mibi certius istis,*

*Non erit in tenebris quo
duce noster amor.*

Confer totum locum op-
pido elegantissimum. Side-
rum autem nomina & reli-
qua mutuatus est ab Ho-
mero l. c. ubi de Ulyxe a
Calypsone discedente:

Πηϊάδας τ' ἰσοφῶν καὶ ὁ-
ψι δύνων Βίωτον

Ἀρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν
ἐπὶ κλησὶν παλαιοῖς

Ἡ' τ' αὐτῷ γείφῳ, καὶ ὁ-
ψι δύνων δακτύλῳ.

Οἷον δ' ἄρμος ἔστι λουτρῶν
ὁ κλεινοῖς.

Quem locum nostrum sal-
tem imitatum esse nemo,
nisi durae frontis negare
sustinebit. Id si verum ju-
diciū Musaei omnino de-
sidero, qui cum eleganter
scribere posset, quemadmo-
dum Canterus emendavit,
hemistichio Homeri Car-
mini tantum inserto, omnia
collutulare maluerit, quod
videant illi, an h. l. in Poë-
tam cadere velint. Talia
autem hemistichia carmi-
nibus suis inferere, ut sum-
mos Poëtas non puduit, ita
nec nostrum, quod vel hic
locus docet v. 214. qui
con-

Ne ipsum extinguant, & statim animam per-
dam;

Lychnum, meae vitae luciferum ducem.

Si verum autem vis meum nomen & tu sci-
re,

Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti* 220.
redimitae corona) conjux Herus.

Sic hi quidem clandestinis nuptiis consti-
tuebant misceri,

Et

constat ex Nonno Dionys.
lib. 20. p. 534. l. 32.

ὅς τ' ἔπειτα δ' ἔλπει δούλι-
τον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἀξίους ἄρα κάρηνα, καὶ ἄβρο-
χον ὅλον ἀμείξης.

Ut mittam alia loca, quae
in notis & Animadversio-
nibus recurrunt.

217. Καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀ-
λίσσῃ. Pareus hunc versum
sequenti postponit, sed in-
vitis Musis & Gratiis. Ve-
rius Viri Docti Berglerus
& Kromajerus in Disserta-
tione sua p. 19. haec ver-
ba per parenthesin inclu-
dunt. Ceterum καὶ non a-
gnoscat editio Basileensis.

219. Εἰ ἔπειτα δ' ἰδέσθαι. Εἰ
ἔπειτα δ' ἰδέσθαι Basil. cum ple-
risque aliis, Prius cum pau-

cioribus Röverum secutus
recepit. Eruditissimus Dor-
villius omnino legendum
censet Εἰ δ' ἔπειτα ἰδέσθαι, at-
que ita apud Homerum oc-
currere Εἰ δ' ἔπειτα notat Rö-
verus. Sed alterum Εἰ ἔπειτα
non rarius obvium est apud
eundem Poëtam, ex. gr.
Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
Nonnum Dionys. lib. 3. p.
102. l. 26. lib. 42. p. 1100.
l. 16. Illud autem Εἰ δ'
ἰδέσθαι occurrit ib. p. 1102.
l. 9. & apud Homerum
Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487.
nusquam, quod scio, Εἰ δ'
ἰδέσθαι. Nam quod in Hesio-
di Ἔργων v. 106. pro Εἰ δ'
ἰδέσθαι MS. I. Graevii, ut
monet in Lection. cap. 3.
scribit Εἰ δ' ἰδέσθαι similiter
corruptum puto.

220. Πόσις. Leandrum sta-
tim

Καὶ νυχίν Φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμε-
ναίων,

Λύχνη μαρτυρήσιν, ἐπισώσαντο Φυλάξιν;

Ἡ μὲν Φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ
περῆσαι.

Πα-

tim hic in nomine omen
rapere, quod putat Pareus,
nimis quaesitum, nec a
Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξιν. φυλάσσει
Basil.

224. Φάος Ita recte Ba-
fileensis cum reliquis aliis
editionibus, & MSS. soli
Pareus & Kromajerus con-
tra omnium Codicum fi-
dem, ne monito lectore, e-
dere ausi sunt φῶς, quod mi-
ror secutum Eruditissimum
Röverum, nec non Fran-
cium, qui ita emendarat
in margine, praecipue
cum altera lectio habet,
quo se tueatur. Quidni e-
nim si Homero & Hesiodo
Φαῖ & Φαῖς una syllaba pro-
nunciare vitio nemo vertit
& hic licebit Musaeo Φάος?
Quidni cum saepe in aliis
vocibus simile quid obser-
vare licet? Sic πολίως dua-
bus syllabis extulit Aschy-
lus. Consule Eruditissi-
mum Spanhemium ad Cal-
lim. Hymn. in Jov. v.
87.

Ἐσπίρας κῆνος γε πλεῖ, πᾶ-
ν ἡοῖ ἰοήση.

Nisi quis, quemadmodum
Bentlejus aliique, hic le-
gendum censeat ἰώση. Vul-
gatam tamen tuetur Try-
phiodorus de Ilii Excidio
v. 380.

Γασίρα δ' πλήθυναν ἀνακλί-
ναι ἀναβήσαι.

Nisi & hic scribendum ἀνα-
βῶσαι. Homerus Iliad. ψ. v.
195.

Βορίη καὶ Σιφύρα, καὶ ὑπὶ
σχιστοῖς ἰσθμὸς καλᾶ.

v. 226.

Ἡμεῖς δ' Ἐωςφόροι εἴσι, φῶς
ἱρίων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce ex-
emplis omnibus brevem
syllabam absorberi a lon-
ga, hic vero ubi duae na-
tura breves aliam longe
esse rationem respondere
possem primam in Φάος pro-
duci, ut a Nonno in Pa-
raphr. Euang. Joann. cap.
20. v. 42.

Εἰς

Et nocturnum amorem & nuptium nuptiarum,

Lychni testimoniis pacti sunt servare:

Illa quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas transire.

Pert

Εἰς τοῖα φάει μῆτιν ἰγέρει-
μον ὅππῃ ἴκοναι.

Sic autem Homerus Iliad.

Ω. v. 736.

Χοῦμαιος δ' ἦν δὲ πρὸς ἀδελ-
φὸν ἔκτανεν ἔκτωρ.

Nec non v. 769.

Δαίρει, ἢ γαλόαι, ἢ ἑναι-
πρὸν ὁπίπλωι.

Confer Doctiss. Graevium
Lect. Hesiod. cap. 1. Vel
syllabae, positione longae
eandem esse rationem re-
gererem, ut apud Hesio-
dum in E'rgois v. 492.

Μῆτ' ἴαε γινόμενοι πολιδί,
μὲν ὥρως ὄμβρος.

Homertum Iliad. Ω. v. 734.

Αἰθλιών φρ' αἰαπτος αἰμε-
λίχῃ ἢ ἔς Ἀ'χαίον.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτόην ἰ-
πιδίξιν ἔχουσιν.

Sed hic, elidi ante Δ, de-
quo ad v. 318. potius cre-
derem. Vel responderem
duas breves eodem numero
posse haberi, quemadmo-
dum ex gr. apud Hesiod.

in E'rgois v. 502.

Δείκτος δ' ὁμῶς τε, - ὁμῶς
ἐν μίσσῃ, ἑορῇ.

& v. 647.

Βάλλας δ' χρεῖα π' περιφυγῶν
καὶ λῆμον ἀπεπῆ.

Ubi χρεῖα una syllaba pro-
nunciandum tamen, quod
rarissimum, conripitur. Nisi,
quod Graevius in Lect.
cap. 15. monet duos Co-
dices scribere, βάλλας δ'
quis amplecti velit, ut v.
477, 478. Vel potius syni-
zetin in βάλλας statuere,
quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀπεθαλὼς βινυθή-
αι, οἱ λογερὸν καὶ ὄντες.

Certissimae enim emenda-
tioni Graevii cap. 6. omni-
no subscribendum. Vulgo
βασιλίον. Ita Oieg. v. 94.

Εκ τοῦ Μουσίου καὶ ἰκρυβῆ-
αι Ἀ'πόλλωνος

Ita certe scribitur in anti-
quis Scholiis ad h. l. & Di-
dymo ad Homer. Iliad. A.
v. 167. ut notat Graevius.
Sed in editionibus huius
E 5 Pou-

225. Πικρυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀποκηλῆτων ὑμεναέων ,

Ἀλλήλων ἀέροντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη ,

H

Poëtae non habetur illud
βι, quod forte ortum ex
praecedenti versu:

Ὅτι πικρυχίδας ἰσὺ δόσι
ἀνέκρηκται.

Quo loco Scholia, notante
Graevio, scribunt ὅτι π.
Sed male. An metuerunt ii,
qui nobis hanc lectionem
procuderunt, ne α conri-
peretur? Sed securis esse
licuerat; ultima enim in
αῖs facile produci potest
ob sequentem literam τ.
Quemadmodum Homerus
Iliad. 4. v. 315.

Μέντοι δρυῖμοι μέγ' ἀμεί-
νων, ἢ βίηφι.

Μέντοι δ' ἀνέκρηκται ἰσὺ δόσι
ἀνέκρηκται.

Conf. v. 318. &c. Hesiodus
in Eργοῖς v. 113.

Νέσφιν ἄπερ ἠδὲν ἔστι δόσι.

Quemadmodum recte hunc
cum multis aliis locis resti-
tuit sagacissimus Graevius
Lest. Hesiod. cap. 7. Si
quid mutandum, illud 3
effici non incommode pos-
set; cum praecedentibus
certe non male cohaerebit.

Nec rariores tales synize-
ses apud Latinos. Propertius
lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, qui-
bus est elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino facien-
dum puto cum iis, qui
crasin admittunt, quam-
vis Hosdem in sex libris.
Vid. Broekhusius. Virgilius
Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est Fluvio-
rum, quemadmodum Con-
nubium apud Poëtas, utre-
cte synaeresin in ea voce a-
gnovit Scholiastes Statii ad
Theb. 2. v. 340. secus ac Ser-
vius, de quo Eruditissimum
Munckerum in eleganti
Dissertatione Hygino prae-
fixa pag. 8. consuli velim,
ubi ex barbaris Inscriptio-
nibus alia exempla dabit.
Rosweytha de Gestis Od-
donis v. 12. p. 711.

Praeeminet extimius.

Hoc si cogitasset Interpres
Delphicus Petrus Cal-
lyus, non tam puerilem ag-
bis

Pernoctationes autem exsecuti vigiliis nuptiarum,

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea

bis dedisset emendationem
in Boëthio de Consol. Phil.
los. lib. 4. Metr. 5: 21.

Cedat inscitiae nabilis error.

Ubi vitio creatus Censor
satis pro imperio, spreta-
que omnium Codicum,
quos parum curat plerum-
que, auctoritate reponit

Cedat inscitiae nabilis error.

At ego nihil mutandum
censeo. Olim cogitabam
Poëtam contra antiquorum
morem secundam syllabam
conripuisse, quia similem
naevum deprehendisse mi-
hi videbar, eodem h. lib.
Metr. 4. v. 5.

*Quos serpens leo, tigris,
ursus, aper*

*Dente petunt, iidem se
tamen ense petunt.*

Quod & monuerat Sitz-
mannus. Sed consultis no-
tis ineditis Viri Eruditissi-
mi Gulielmii Vlamingii,
qui ex Codice MS. quem
Tertium vocat, omnino scri-
bendum putat *apri*, quem-
admodum jam Barthius

Adv. lib. 44, cap. 6, ubi
legit *ursi & apri*, divina
verat, nec non Vallinus,
eique obsecutus Callyus
ediderat, sententiam, quod
ad hunc locum attinet, fe-
re muto. Barthio autem
scribenti *ursi & apri*, faveo
aliquo modo CD'O. qui a-
gnoscat &: quamvis nihil
mutarem, cum tales ele-
gantes copulae defectus
Poëtae sint in deliciis. Con-
fer ex. gr. lib. 3. metr. 9.
v. 26.

*Tu cernere finis,
Principium, vector, dux,
semita, terminus i-
dem.*

Nec tamen a violatarum
metri legum crimine plane
absolvi potest Boëthius,
qui contra Veterum mo-
rem ultimam vocis *Ceres*
syllabam conripit lib. 3.
Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruge gravis Ce-
res eat.*

Lubeas scriberem *Ceres*
gravis; sed nullus Codex
faveat. Lib. 4. Metr. 3. v.
14. primam in *ululare* pro-
ducit:

Fleris

Ἡ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργον, οὐδ' ἀφ' οὐραίου ἀνέ-
νυκτα,

Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημεῖα πύργου,

Πλῶε

Flere dum parat, ululat:
Quemadmodum secundam
in *Corpora*, lib. 5. Metr.
4. v. 4.

E corporibus extimis.
Quae seculi in turpissimam,
quam ne optima ingenia
penitus effugere potue-
runt, barbariem ruentis
clarissima sunt indicia.

228. λαβὼν. Sic emen-
dandum locum corruptum
conjectura ductus certissima
jam ante annum vidi, prae-
cipue cum librariorum perpe-
tuo voces βαλὼν & λαβὼν
immutasse in Codicibus no-
veram. Sic in Herodoto
lib. 1. cap. 46. pro κατε-
βαλεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν
ἀνταρξιν. Jac. Gronovius ex
Codice Mediceo edidit κα-
ταλαβόν. Vide ipsum pag.
807. Cap. 63. pro συλλαβὼν
ὁ χρηστέος. Th. Gale vult
συμβαλὼν, contrarium de-
fendente Gronovio pag.
815. quem & confer ad
cap. 91. pag. 826. In Po-
lytaeno Strateg. lib. 4. 2.
§. 13. pro τοῖς μὲν ὑπαγούσι πε-
ριλαμβομένοις μέντοι. Casaubo-
nus recte legit περιβαλομένοις.

Nunc cum video acu-
tissimo Berglero, nec non
Kromajero, qui omnino
videndus, eandem conje-
cturam in mentem venisse,
eamque amplecti Elegan-
tissimum Röverum, in tex-
tum (ut vocant) recipe-
re non veritus fui. Non e-
nim spero quonquam id
mihi vitio versurum, cum
& alias Virorum Doctorum
certissimas conjecturas Le-
ctoribus exhibuerint sae-
pissime Editores, ipsius e-
tiam Musaei. In vulgata e-
nim lectione βαλὼν nullus
sensus; ad λαβὼν autem pro-
pe accedunt tres Codices,
in quibus λαθὼν, apud Röve-
rum. Qui pro λαβὼν σημεῖα
πύργου ipsius legendum
censet λόχου, defendere
sententiam poterit v. 301.
ubi pro

Διαπράξιν ὅτι πύργου.

Quidam legunt λόχου. Sed
ut ibi Röverus nihil mu-
tandum, sic nec h. l. con-
sultum puto. Miserrime au-
tem torserunt haec Inter-
pretes. Whitfordus ver-
tit:

Ἰνυ.

Ea quidem suam ad turrem, hic autem ob-
scuram per noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris.

Navi-

Juvenis ne noctis
in umbra

Signa sub obscurae fallant
incognita turris.

Multa cavens.

Florens, Christianus:

Misso turris signo, ne for-
san aberret.

Gulielmus de Mara:

Ne quid aberraret, signis
pro turre statutis.

Miror hunc quasi suae o-
pinioni faventem solum
laudasse Kromajerum, nisi
propterea quod *transivit*
verterit; sed & Florens
Christianus:

In bene fundatae populos
enavit Abydi.

Unus sensum percepit Andr.
Papius:

At providus ille,

Signa notans turris, ne se
nox falleret atra.

Sic Ovidius ep. 19: 35.

Protinus in summa vigi-
lantia lumina turre

Ponimus, adsuetae signa
notamque viae.

Intellige igitur Leandrum
Abydum sera nocte na-
tantem respexisse Hero-
nem lucernam tenentem,
vel ipsam lucernam ex tur-
re suspensam. Sic apud O-
vidium ep. 18: 17: Lean-
der:

Digredimur flentes, repa-
toque ego virginis
aequor,

Respicens dominam, dum
licet, usque meam.

Ne quid tamen dissimulem,
longe felicius scenam con-
posuisse mihi videtur inge-
niosissimus Naso, quam
Musaeus, qui amatorem
sera nocte domum se refe-
rentem lucernae ministe-
rio usum carit, ad quam
oculos flectere debebat,
cum Abydon versus iter
instituendum, quod ita
procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Prae-
terea, si lumen Leander e
litore Abydono vix videre
potuit, ut refert Ovidius
ep. 18: 31.

Lumina quin etiam sum-
ma vigilantia turre,
Aut

Πᾶσι βαθυκρηπίδας ἐπ' εὐρέα δῆμον· Ἄβυσ-
ος.

230. Πανυχίων δ' αἶσαν κρυφαῖς ποθέοντες αἰ-
θλας

Πολλάκις ἤρῃσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄφ-
νην.

Ἦ' δὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδρασιν ἕπνον ἀγῆσαι, καὶ ὃ ποθέοντι Λαέρ-
δω·

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

*Aus videt, aut acies no-
stra videre putat.*

Is enim verbis indicat lu-
men tantis tempestatibus
noctū surgentibus obscu-
rius fulsisse, & aliquando
vix apparuisse, quemad-
modum Virgilius *Aeneid.*
lib. 6. v. 452.

*Ut primum juxta stetit,
agnovitque per um-
bras.*

*Obscuram, qualem prima
qui surgere mense*

*Aus videt, aut vidisse pu-
tat per nubila lunam.*

Quomodo, quaeso, nata-
tor atra nocte id respexit?
Quamvis id non adeo ur-

geam, cum secundum Ma-
saeum facile lumen videre
potuit. Confer. v. 234. &
seqq. Ovidius autem mari
se commisisse amatorem sub
auroram canit, ita enim
ep. 18: 111.

*Jamque, fugatura Titbo-
ni conjuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer
ortus erat.*

Et autem tempore lucer-
nae nullus usus.

230. Πανυχίων, Πανυχίων
Basil. cum plerisque, nec
non Florente Christiano
qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae
murmura rixae
Optabant.*

quo

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina
desiderantes certamina.

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-
nantes tenebrae.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,

Viris somnum adferens, sed non amantem

Leandro;

Sed (*is*) multifreni apud litora maris

Nun-

quo quid ineptius? Quo-
modo enim, quaeso, ama-
tores certamen amoris per-
ficere cupidi *per totam no-*
ctem optassent, ut nox ad-
veniret? Recte igitur Παν-
χίου retinui cum Rövero a-
liisque. Ceterum nota hic
ut, vix subeunte Aurora
digressi, mox iterum votis
exoptent noctem amato-
res, quod eleganti βερχν-
λογία hic expressit Poëta.
Similem observo apud Lu-
cam Euang. cap. 24: 31.
Αὐτῶν δὲ διαίχθοντες οἱ ἀφθαλ-
μοὶ, καὶ ἐπύχοντες αὐτοῖς καὶ
αὐτοὶ ἀφανοῦς ἰγίνετο ἀπ' αὐ-
τῶν. Quam paucis verbis
hic describitur, quomodo
Christus ex oculis discipu-
lorum evanuerat? Ne mo-

ra scilicet longior esset in
descriptione, quam ipsa
re, ut loquitur Vir Acutissi-
mus Jer. Marklandus ad
Stat. Sylv. 1. 2. v. 144.
Vid. & ad illum locum
Elegantissimus Gevartius
Papin. Lektion. cap. 17.
p. 66. & praeterea idem
Marklandus ad 2. 1. 146.
nec non 3. 1. 135. in Ad-
dendis. qui usum hunc in
locutionibus variis osten-
derunt.

131. Θαλαμηπόλος αὖτις ἔ-
θαλαμὸν διατρίβουσι. FRAN-
CIUS. Nonnus Dionys. lib.
7. p. 218. l. 33.

καὶ γλυκερῆς μένουσι Διδε
θαλαμηπόλοι ἔρποντι.

236. Παν

235. Ἄγχι πρὸς ἀνέμωσιν φασιν ὁρμένων ὑμεναίων,
 Μαρτυρίην λύχου πολυκλαύσιοι δοκεύ-
 ουσιν ἔχουσιν,

Εὐνῆς τε κρυφῆς τηλεσκόπον ἀγγελίσ-
 κουσιν.

Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμι-
 χλυν-

Ἡρῶ, λύχον ἔφαινεν ἀπαπτομένοις δὲ λύχου

240. Θυμὸν ἔρως ἔφλεξεν ἐπείγομένοιο Λεάνδρῃ·
 Δύχῳ καίονμένῳ συνέκραστο, παρ δὲ θαλάσ-
 σῃ

Μαι-

236. Πολυκλαύσιο. *multum*
deflendi, si sic legendum.
 Aliae editiones πολυκλαύσιο
 (ut Basil. aliaeque multae.)
 Forte scribendum πολυκλαύ-
 τιο, quam identidem in vocat
lucernam. Cephalus apud O-
 vidium 7. Metam. Caligula
 apud Sueton. cap. 50. Ca-
 tull. 51. Confirmat hanc
 conjecturam Leander apud
 Ovidium v. 30 & mox ip-
 se Musaeus. FRANCIUS.
 Sed, quod pace viri Do-
 ctissimi dixerim, locus O-
 vidii parum juvat:

*Rupe sedens aliqua spectro
 tua littora tristis,*

*Et quo non possum corpore,
 mente feror.*

Nihil hic de invocata lu-
 cerna, ut nec in seqq.

*Lumina quin etiam summa
 vigilantia turre*

*Aut videt, aut acies no-
 stra videre putat.*

Neminem in hac emenda-
 tione moveat quod voces
 πολυκλαύσιο & πολυκλαύ-
 τιο differant: Videtur
 enim olim lectum πολυ-
 κλαύσιο, cum facilis per-
 mutatio literarum κ & τ.
 Voces autem illas con-
 fundi patet ex v. 330. ubi
 πολυκλαύσιο edidit Röverus
 ex Codicibus, cum in aliis
 πολυκλαύσιο, quae lectio
 ex glossa in utrumque lo-
 cum inrepsit forte. Vulga-
 tam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum, 235.

Testimonium (*signum*) lychni lugubris ob-
servans,

Lectique clandestini procul speculantem nun-
tium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caligi-
nem

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor ussit festinantis Leandri: 240.

Lychno ardente ipse etiam ardebat. ad mare
autem

Infra-

tam tamen, ne quid dissi-
mulem, lectionem defen-
dere posses admissa pro-
lepsis, quam non videtur
attendisse Vir Acutissimus,
λύχνος nimis subito πολύ-
κλαυτος vocari ratus, quod
me quoque olim adeo of-
fendebat, ut de sanitate
loci dudum dubitaverim.
Optime hanc prolepsin ex-
pressit Papius vertens:

*Luminis indicium exspe-
ctans, miserabile quan-
dam.*

Atque ita Virgilius Æneid.
lib. 7. v. 717.

*Quosque secans infaustum
interluit Allia no-
men.*

Lucerna autem πολύκλαυτος
vocatur, quae extincta leti
caussa fuit Leandro; quem-
admodum Virgilius Æneid.
3: 138.

*Miserandaque vé-
nit.*

Arboribusque satisque lues.

Ubi Servius: MISERAN-
DA] Metonymia, quae mi-
seranda facit.

241. Παρ ἧ θαλάσσης. Θα-
λάσσης Basil. cum pluribus.
Prius Röverum secutus ta-
men recepi. Supra v. 32.

Πύργοι λῆι προγόισιν αὐτῶν
γίπτει γαῖε θαλάσσης.

Ubi ipsum vide.

E

245. Θα-

Μαινομένων ροθίων πολυηχέα βόμβον ἀκ-
ων

Εἴτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος ἀ-
είρας

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύ-
θους·

245. Δεινὸς Εἴρωρ, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ
θαλάσσης

Εἴσιν ὕδωρ, τὸ δ' Εἴρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμου-
χον πῦρ.

Λάξεο

245. Θαλάσσης Εἴσιν ὕ-
δωρ. Εἴς τὸ Rondellus non
inconcinne. FRANCIIUS.
Vulgatae certe lectioni
praestat, in qua nullus sen-
sus, qui ita optimus surgit.
Berglerus legebat ἀμείλιχον,
vel θάλασσα, atque hoc
probat Röverus, a quo non
discedo. Certe emendatio
facillima. ita v. 241. pro
θαλάσση plures scribunt θα-
λάσσης. Conferri autem
cum hoc loco debet Ana-
creon Od. 14: 9.

Τὶ γὰρ βαλόμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μὲν ἐχέσσης;

Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
Quum praelium sit intus?

Ubi legendum ἐξέσσης, vel
ipsa interpretatio docet.
Charmides apud Ach. Ta-
tium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πύ-
λῳ τῶν ἐξελεύσομαι βυκόλων
ἐνδὸν μοι τὴν ψυχῆς ἄλλος πόλε-
μος πάθηται. κ. τ. λ. Ele-
gantissime Ovidius ep. 18:
89.

Frigora ne possim gelidi
sentire profundi,

Qui calet in cupido pecto-
re, praestat Amor.

Conferri potest con no-
stro Poëta Nonnus Dio-
nyf. lib. 35. p. 876. l. 5.
de Morrheo se lavante:

Ἐυχρῇ δ' ἑμέας φά-
δρυνε θαλάσση,
οἷς

Infanarum undarum multum fonantem fremi-
tum audiens

Tremebat quidem primo, postea vero auda-
ciam attollens,

Talibus adloquebatur consolans mentem ver-
bis:

Gravis Amor, & mare inplacabile: sed 245.
maris

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus
ignis

Ad-

Θέρμον ἔχων Παφίης ἐλίγον
βίλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

Τυχρὸν ὄδῳ Διόνυσος μήτην
πῖς· ἢ δύναται γῆ

Σβίσσαι δίψαν Ἐρωτος ὅλος
ρός αἰκιστοῖο.

Εἶρω σὸν γενίτην, ὅπ' ηλίκον
αἶδμα περήσας

Νυμφίος Εὐρώπης ἐκ ἱσβισσῶν
ἱμερόεν πῦρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκιδνοπέτω ὃ βι-
λίμω

Βαλὸς Εὐρώπης ἔφλεξεν ὀϊστὴν
κατακταῖ.

Οὐδὲ χύσις νηπιῶς καὶ ἢ
φλογόεντ' ἔφορτ' ἢ

Ἀστροπὴ χάρισμασιν.

Seneca Hippolyt. v. 334.

*Spicula cuius sentii in i-
mis*

*Caerulus undis grex Ne-
reidum*

*Flammamque nequit rele-
vare mari.*

Illud autem ἐνδόμυχον πῦρ
occurrit lib. 4. p. 122. l.
17. lib. 25. p. 674. l. 9.
lib. 42. p. 1104. l. 9. Quem-
admodum πόντος ἀμείχιλος,
lib. 4. p. 122. l. 17. loco
gemino:

Ἀλλ' ἐρείς ὅπ' πόντος ἀμεί-
λιχος· ἐκ ἀλεγιζῶ

Μαγισμένης ῥοβόιο.

Qui locus priori Bergleri
conjecturae adversatur.

F 2

252. Α'μ-

Λάξεο πῦρ, κραδίη, μὴ δειδῖθι νήχυτον ὕδωρ.
Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ βοθίων ἀλεγί-
ζεις;

Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι Θαλάσσης,
250. Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρης παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἡϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε Θαλάσ-
ση.

Λαμπομένῃ δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντία λύ-
χνῃ,

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νῆυς.
Ἡρῷ δ' ἡλιβάτοιο Φαεσφόρος ὑψόθι πύργῃ,
Λευγαλέης αὔρησιν ὅθεν πνεύσειεν αἴτης
Φάρει πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηκῆ
Πολλὰ καμῶν Λεϊάνδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκ-
τήν.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν ἐκ δὲ θυ-
ράων

Νυμ-

252. Ἀμφοτέρης. Ἀμφοτέ-
ραις Basil.

255. Εὼν. Whitfordi e-
ditioni hanc, quae exci-
derat, vocem addidit
FRANCIUS.

256. Φαισφόρος ὑψόθι πύρ-
γῃ. Primam vocem ad He-

ronem referri nemo non
videt, & tamen fraudi fuit
Elegantissimo Whitfordo,
ut liquet ex ejus interpre-
tatione:

*Hero flammiferae sed sum-
mo in vertice turris.
Quasi*

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.
Ades mihi ad amorem; cur fluctus cu-
ras?

Ignoras, quod Venus nata sit e mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus? 250.

Sic fatus membra amabilia exuit vestem
Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;
Littoreque exsiluit, corpusque dejecit in
mare,

Splendentemque festinabat semper adversus
lychnum,

Ipsa remex, ipse classis, ipse sibi navis. 255.

Hero autem alta lucifera in turri,
Perniciosus auris undecumque spiraret ventus,

Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti
Multum fatigatus Leander venit ad portuo-

sum littus;
Et ipsum suam ad turrim deduxit; ad fores 260.
vero

Spon-

Quasi scriptum fuisset φαι-
σφόν. nisi, quod malo,
vir Doctus ob carminis le-
ges inverterit epitheton.

257. Λευγαλίας αὔρησιν.
Forte Λευγαλίας αὔραισιν,
ut Plantin. FRANCIUS.

Favet ex parte Basil. aliae-
que plures apud Röverum
in quibus αὔραισιν. Sed ni-
hil muta.

259. Ποπὶ ναύλοχον. Sola
Basil. editio scribit ποπὶ
αὔλοχον.

F 3

261. Σισα-

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
 Ἀφροκόμης ραθάμιγγας ἔτι σάζοντα θαλάσ-
 σης,

Ἡ γὰρ κυμφοκόμοιο μυχθὲς ἐπὶ παρθενεύ-
 νος,

Καὶ χροῖα πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἰ-
 λαίῳ

265. Εὐοδμῷ, ροδέῳ, καὶ ἀλιπνύον ἔσβεσεν ὀδ-
 μὴν.

Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστάτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα Φιλήνορας ἵαχε μύ-
 θος.

Νυμφίε

261. Σιωπῇ. σιωπῇ Whitf.

264. Ἐχρει. Alios scribere ἔχρεισι Pareus notat.

265. Ῥοδέῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat Ῥοδέῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἰλαίῳ Ῥοδέῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho, Ῥόθον dici, ὁπρὶν πολὺ τ' ὀδμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τέχιστα μαρμαίνας. Alii δὲ τὸ ὄζον inflectunt, quod est clere. Sed nihil haec ad Musaeum, qui Ῥόδιον ἔλαγον vocat, quod Homerus Iliad. v. 186. de Vene-

re Hectorem mortuum lu-
 gente,

Ῥοδόειπ δὲ χρεῖσι
 ἰλαίῳ

Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δ' Ῥόδιον ἔλαγον, Ῥοδίῳ Ὀμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jurgermannus; quem miror illud Ῥόδιον in Ῥόδιον mutare, cum Ῥόδιος obvia sit vox, quae ni placeat, aequè commode legere poteris Ῥοδίον, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. ἵαχε

Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem
maris,

Duxit sponsam ornantis ad pepetralia virginalis
cubiculi.

Et cutem totam absterfit, corpusque unxit
oleo

Bene olenti, roseo, & mare spirantem ex- 265.
stinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
Sponsum circumfusa blanda (*haec*) emisit
verba:

Sponse

267. Ἰαχε μύθος. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices Ἰαχε. FRANCIUS. atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice scribitur Ἰαχε, an voluit Ἰαχε? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Λισσόμενος ὃ γέροντα δολοπλόκον Ἰαχετο μῦθος.
v. 419.

Μάτην ὃ χεῖρ ἄ-
πτε Ἰαχε.

Nisi cum Rōvero latere
Ἰαχε velis, quod verum

puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod verissimum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖον ἴπος περίφοιτος Ἀχαιῶν
πὸς Ἰαχε καύτης

lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀντιόπης σωμαίπης καὶ
λύτροπον Ἰαχε φωνή.

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548 l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis
F 4

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμ-
φίος ἄλλος·

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἄλλῃς νύτοι ἄλμυ-
ρὸν ὕδωρ,

270. Οὔ μὴ τ' ἰχθύοεσσα βαρυγδῆποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεῖς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλ-
ποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο
μίτρην,

Καί

liis locis, etiam in conposi-
tis. Absolute quoque oc-
currit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένοι λαοσσόες
ἰχθὺς δαίμων.

*Et ipsi trepidanti populos
servantem emisit vo-
cem Dea*

Ita vertitur, quasi scriptum
λαοσσόει, sed male. λαοσσόος
δαίμων est Pallas, de qua
ibi sermo. ἰχθὺς autem fac-
tissime ita occurrit, ut
lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγη-
σας, ἃ. in Codice Veneto
legi πομπ' ἑκαθὶς πῖ, quam
lectionem forsitan quoque
a manu glossatoris prove-
nire Röverus notat. Nihil
certius, esse vel violatae
metri leges evincunt: & e-

nim quod conripitur, ut hic
ἃ, produci deberet, quod
intolerandum. Fateor idem
dixisse Homerum Odysf.
ε. v. 155. quod notat Rö-
verus, nec non I. v. 492.
Iliad. γ. v. 607. &c. Sed
nostrum eo respexisse mi-
nime credo. Quid? quod
elegans illa repetitio vo-
cum in initio versus plane
ita perditur. Haec autem
Nonno, cujus exemplum
secutus Mulæus videtur,
in deliciis habita, sic Dio-
nyf. lib. 5. p. 165. l. 1.

Λεπταλίης πόδας εἶδε, καὶ ἐν
ἰφραίσατο περσὺς·

Λεπταλίης πόδας εἶρε, καὶ ἐν
ἰδὲ κύκλω πεδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib.
15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16.
p. 458. l. 29.

Ὡς μὴ

Sponse, multa tulisti, quae non passus est
sponsus alius;

Sponse multa tulisti; satis tibi est salsae a-
quae,

Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270.

Huc ades, tuos sudores meis depone in
complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim sol-
vit zonam,

Et

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἔρπα-
σεν ὑῖον ὕδαρ,

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἔρπα-
σεν ὕπνος ἐρώτων,

Ωἷ μοι παρθενίης, τὴν ἔρπασε
Βάκχος ἀλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόυνσι, πα-
πύιασι χάλκισι ὕπνιος,

Σὺν Στάφυλον, Διόυνσι, Χα-
ραϊίδει ἔρπασαν αὖ-
ραι.

p. 512. l. 18, & 19. lib.
22. p. 582. l. 14, 15. lib.
24. p. 632. l. 15, 16. lib.
36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40.
p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειν ἔς
ἐνὶ πύργῳ Δάφνης;

Τίς με λαβὼν κομίσειν ἔς
εὐρυδείην Ὑδάσπην.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσας ἐχίφε-
ρα πίπτον Ἀγάυη;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ὕμι-
τέρη τίς γαστήρ;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ἐ-
σπίρμητιν ἔχων;

Δίεχτο σείο λίοντι, τῷ εἰσίῃ
τύτθον αἰέρῳ.

Δίεχτο σείο λίοντι, τῷ Ἀγ-
μονίῃ σείο μήτρῳ.

Confer praeterea lib. 47.
p. 1124. l. 11, 12. & l. 31,
32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4.
& l. 32, 33. p. 1296. l. 18,
19. Quae minoris momen-
ti loca mitto. Vid. & quos
laudat Pareus ad h. l.

272. Μίτρῳ. B. & Par.
F 5 μήτρῳ

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριτονόῃ Κυθρεΐης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡ'ρην τις ἐπευφήμησεν αἰ-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μήτρα MS. apud Jungermannum habet μέτρα. Sic in Dionysio Halicarn. lib. 2. p. 129. χιτώνας ποικίλους χαλπίδας μήτρας κατιζωσμένοι. pro μήτρας emendanti Demitcro ad Rosin. Antiq. p. 416. omnino subscribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μήτηρ. Μήτηρ λῦσαι λέγεται φυσικῶς. λύσις γὰρ εἶναι, ἢ κύησις· λέγεται ὅ καὶ κατὰ ἰσχυρίαν· αἱ γὰρ πρῶτον πίκτυσαι, λύσαι τὰς ζώας ἀνέβησαν τῇ Ἀρπιδος (Legendum forte ἀνάκθισιν τῇ Ἀρπίδι, certe τῇ Ἀρπίδι ut patet ex V. Μίτρα. & Scholiasta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 283. quem ad verbum describit) ὅθεν καὶ λυσιζώνη Ἀρπίδος ἰσθὸν εἰς Ἀθήνας. Eadem repetit in V. Μίτηρ. unde

patet ipsum putasse voces has ejusdem esse significatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudisse, quod & alias Grammaticis non inusitatum. Eadem menda adhuc insedit Nonno Dionys. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρθένην ἀδάμαστον ἀτά-
σθαλον εἰς γάμον ἔλ-
κων

Σφίγγειν ἐπὶ δαπιδόιο· ἑ-
υστάμειος ὅ καὶ

Χερσὶν ἱρμαίνεσθαι ἀπασφρ-
γίσσασθαι μήτηρ.

*Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tum trabens*

*Complexus est super solum.
Extentus vero in pul-
vere*

*Manibus amore infans re-
signavit coronam mu-
liebrem.*

Legendum omnino μήτηρ,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,
sed sine hymnis;

Non *zygiam* (*jugalem*) Junonem quisquam 275.
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime
docent, quia l. 27. diser-
te vocat

Κύκλαδα μίτρη.

Interpres, qui legisse vi-
detur *μίτρη*, vertit *coro-
nam muliebrem* favente Pha-
vorino qui notat in V. *Μί-
τρα λέγεται ὁ γυναικεῖς τῷ κε-
φαλῇ ἀνάδεσμος*. Sed haec
ad Nonnum nihil, ut qui-
vis videt. Eundem erro-
rem commissum a P. Fabro
& Pareo in hoc Musaei
loco interpretando latius
in Animadversionibus re-
futabo.

275 *Ζυγίη* *Ηῤην*. Legen-
dum cum Falkenburgio
Ηῤην. Atque ita Edit. Plan-
tiniana. *Juno Pronuba*. (V.
Servius ad Virgil. *Aeneid*.
4. v. 45. & 59.) Sic & e-
mendarat Leopardus Mi-
scell. 20: 5. V. ad hunc lo-
cum Pareum, & Falken-
burgium ad Nonnum. *Ηῤην*
jam olim & ipse emenda-
veram, quò nihil verius.
FRANCIUS, Editio Basil.

Ἦρην cum reliquis omnibus,
etiam fere MSS. tantum
P. Vo. & Kromaj. & post
hos Elegantissimus, quem
consuli velim omnino, Rö-
verus *Ηῤην* ediderunt, quos
merito secutus sum. Ita
Pollux lib. 3. cap. 3. Segm.
39. *διὰ τὸ καὶ Ηῤη πέλεια,
ἢ Ζυγία*. V. Kuhnus. Non-
nus Dionys. lib. 32. p. 804.
l. 9.

Οἶδ' αὖ γὰρ ὡς Ζυγίῃ κικλή-
σκομαι.

Quae verba ipsius Junonis.
ibid. l. 25.

Ηῤ' ῥα καὶ αὐτῇ

Ὡς Ζυγίῃ γεγαυῖα, καὶ ὡς
μεδέσσα γενέθλης

Κυπριδίοις βελέισιν ὀϊστύνης
καὶ Ἰφιδάμει.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αὖτ' αὖ γὰρ Ηῤης,

Ηῤ' Ζυγίῃ καλέουσιν, ἀπειρο-
γάμοιο θείης.

ibid. *Δοιδός*. Sic Basil. cum
plutimis. In aliis *αἰδών*.

276. *Δαίη*.

Οὐ δαίδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐυ-
νήν.

Οὐδὲ πολυσκάθμῳ τις ἐπεσκήρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ᾄδισε πατὴρ, καὶ πότνια μή-
τηρ.

Ἀλλὰ λέχος σορέσασα. τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥ-
ραις

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλην.

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναί-
ων.

Νῦξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοςόλος, εἰδὲ πατὴρ
Ἡὼς

Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀργινώτοις ἐνὶ λέκ-
τροις.

Νήχε-

276. Δαίδων. δαίδων. Basil. editio.

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν. Dum verso Pollucem lib. 3. cap. 3. Segm. 37. ὅτι ἐπὶ τῇ ἐνυμνίᾳ παρτίσασα πατὴρ. Sed velum lectum ambiens cortina. incidi in eam cogitationem, an non πατὴρ hic esset velum tarsi, quemadmodum jam Scaligerum lib. 3. Poët. cap. 101. cepisse notat Pareus. Sed attentius locum confide-

ranti vulgatam interpretationem loco non movere tutius esse videtur.

290. Κρυπαδία. — φιλότιμα. Ita locutum Mimnermum docet Pareus his versibus:

Τειναιήν, ὅτι μοι μενέει ἔσσι
με μέλοι,

Κρυπαδία φιλότιμα, καὶ μελί-
χα δῶρα, καὶ ἐνυμνίαν.

Pro μελίχα (bis editur in Comment. ejus μελίχια, quod

Non taedarum inluminabat splendor, nuptia-
lem lectum;

Neque peragili quisquam saltavit chorea,

Non hymenaeum cantavit pater, & veneran-
da mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in
horis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam ve- 280.
ro ornavit caligo;

Et nuptiae erant longe a canendis hyme-
naeis.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, ne-
que umquam Aurora

Sponsum vidit Leandrum valde (*ipse*) notis
in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri
leges violatae docent) δῶρα
Pareus emendat μελιχιδω-
ρά καὶ ἰονή. Omnia enim sin-
gulariter poni. Sed debuis-
set saltem aliqua auctorita-
te stabilire vocem hanc,
quam, donec id praestitum
video, a Graeca civitate
prohibendam puto. Quod
objicit omnia singulariter
poni futile est, cum sae-
pius contrarium apud Scrip-
tores obtineat. Mihi vide-

tur Poëta μελίχιδωρα vo-
care, quae alii δῶρα Ἀφρο-
δίτης. vocem autem Ἀφρο-
δίτης omisisse videtur, quia
versu proxime praecedente
dixerat:

Τίς ὃ βίος; πῶς περὶν ἄ-
περ χερσὶς Ἀφροδίτης;

Quae verba laudarunt In-
terpretes Horatii ad lib. 1.
ep. 6. v. 65. Et si vel non
praeceffisset vox Ἀφροδίτης
recte locus se haberet. Non
adeo

Νήχeto δ' ἀντεπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβῶν
δε

285. Εὐνύχων αἰκέρητος ἔτι πνεύων ὑμεναί-
ων·

Ἡρῶ δ' ἔλκεσίκεπλος, ἔδς ληθεῖσαι τοκῆ-
ας;

Παρθένος ἡματίν, νυχλὴ γυνή· ἀμφοτέρω
δε

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δῖον
Ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγ-
κην

290. Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· εἰδ' ἐπὶ θηρὸν
Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo
fulmen, quod Jovis ignis
dicitur, ignem simpliciter
vocat Statius Theb. lib. 6.
v. 407.

*Annibus bihernis minor est;
minor impetus igni.*

Ubi alii A. b. m. εἰ Jovis,
impetus, igni. &c. Sed cum
viro Erudito in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 320.
vulgatam lectionem omni-
no praeferendam existimo.
Ἄωρα autem Ἀφροδίτης sae-
pe memorantur a Poëtis.

Ita locutus Hesiodus Scut.
Herc. v. 47.

Πανόχιοι δ' αἶψ' ἔλαβ' ἐν
αἰδοίῃ παροίκοισι,

Τερπόμενοι δόροισι πολυχρό-
σι Ἀφροδίτης.

Virgilius Aeneid. lib. 4. v.
33.

*Nec dulcis natos, Veneris
nec praemia noris.*

Ubi Servius: VENERIS
PRAEMIA] id est volupta-
tes. Homerus, τὰ δὲ δῶρα Ἀ-
φρο-

Natabat autem in regione positi rursus ad po-
pulum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hunc 285.
naeos:

Ast Hero, longa induta veste, suos latens pa-
rentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utri-
que autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auro-
ram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes neces-
sitatem

Occulta delectabantur inter se Venere. 290.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

In

φρόνιμος. Atque ita scripto-
res omnia illa, quae cu-
rae Deorum singulorum
adtribuit antiquitas, ipso-
rum δῶρα, dona, praemia,
muneraque vocant. De vino
Orpheus in Fragmento a-
pud Grotium ad Germani-
ci Phaenomena pag. 5.

Quid memorandum aeque
Baccheia dona tulerunt?

Quo respexit Boëthius de
Consol. Philos. l. 2. Metr.
5. v. 6.

Non Bacchica munera no-
rant

Liquido confundere melle.

Σφαζόμενοι δῶροις χορομα-
ρίεσσιν Ἀντιφ. 1.

Ut feliciter Vir Illustrissi-
mus emendavit pro Βάκχῃ.
Virgilius Georg. lib. 2. v.
454.

291. οὐδ' ἐν δῶρῳ. Sic
ex optimis Codicibus edi-
dit Doctiss. Röverus, quem
secutus sum. Homerus Iliad.
l. v. 415.

Ω' λῆ

Ἀλλήλων ἀπέναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων
 Ἀλλ' ὅτε παχύνεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
 Φρυκαλέας δονέουσας πολυστροφάλλγγας ἀέλο-
 λας,

295. Βένθεα δ' αἰσθήριστα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσ-
 σης

Χειμέριοι πνέοντες αἶε στυφέλιζον αἴηται,
 Παῖλαπι μαστίζοντες ὅλην ἄλα' τυπτομένης
 δὲ

Ἡ' δὴ νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθαδί χέρσῳ
 Χει-

Ὡς γὰρ μοι κλῖος ἱσθλόν, ἐπὶ
 δῆρ' ὅν μοι αἰών
 ἔσσιγαι.

Quem locum adduxit Rö-
 verus. Basil. cum multis
 aliis εἰδὲ π δῆρ' quo faciunt
 tres, in quibus ο. τ. δῆρ' ὄν.
 Sed Röverus ibi potius le-
 gendum putat εἰδ' ἐπ δῆρ' ὄν.
 nec dissentio. Homerus I-
 liad. E. V. 119.

Οὐδὲ μοι φησὶ

Δῆρ' ἔτ' ὀψιᾷ λαμπρὸν
 φάος ἱελίοιο.

V. 284.

εἰδὲ σ' εἶω

Δῆρ' ἔτ' αἰχέσιγαι.

V. 895.

Ἀλλ' ὅ μιν σ' ἐπ δῆρ' αἰεί-
 ξομαι ἄλγ' ἔχουσιν.

P. V. 41. Iliad. +. V. 391.

Εἰθ' οἱ γ' εἴω ἐπ δῆρ' αἰεί-
 ξουσιν.

Aliisque locis. Alterum ta-
 men defendit locus, qui
 exstat Iliad. B. V. 435.

Μηδὲ γὰρ δῆρ' αἰεί
 ξουσιν, μηδὲ π δῆρ' ὄν.

Ἀμβροσίον ἔργον.

Sed & ibi emendandum pu-
 το μεθ' ἐπ δῆρ' ὄν.

294. Πολυστροφάλλγγας. πι-
 λυστροφάλλγγας editio Basil.

295. Θίμεθλα. Basil. θί-
 μεθλα.

296. Χειμέριοι. χειμέριοι le-
 gere Cel. Dorvillium mo-
 nui supra ad v. 13.

ibid. αἶε στυφέλιζον. ἐπιστοφί-
 λίζον Basil.

298. Ἀπεί-

In vicem fruebantur multivagis nuptiis ;
 Sed quando pruinosa venit hiemis hora,
 Horrendas commovens multarum vortigi-
 num procellas,
 Profunditatesque infirmas & madida funda- 295.
 menta maris

Hiemales spirantes semper verberabant venti,
 Turbine percutientes totum mare ; vapulante
 autem (eo)

Jam navem nigram fregerat bifida (in) terra
 Hiema-

298. Α'πίκλασι διχθάδι χίρ-
 σω. Steph. ἀπίκλυσι. Papius
 ἀπίκλυσσι pro ἀπίκλυσσι. επί-
 κλυσι Regius. ἀπακ. vetus
 liber in margine. FRAN-
 CIUS. Vix difficilior in
 toto Musaeo locus exstat,
 certe qui me magis excer-
 cuit. Pareus putat respici
 ad morem Veterum, qui
 naves hyeme in partes sol-
 vebant, de quo Hesiodus
 in Έργοις. v. 627.

Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα
 πῶ ἰγκάθει οἴκῳ,

Εὐκείμῳς σολίσας ἡδὲ πτί-
 ρα ποικίλοισι,

Πηδάλιον δ' εὐεργίς ὑπὲρ κα-
 πῶ κρημάσασθαι.

Armamenta vero disposita
 omnia domi tuae repones,

Recte contrahens navis a-
 las pontigradae.

Clavum vero fabrefactum
 super sumum suspen-
 dito.

Sed an naves dentis arma-
 mentis, velis clavoque
 frangi dici queunt? Id non-
 dum credo. Miror ipsum
 non emendasse διχθάδα; ita
 clarius certe significaretur
 navis in duas partes fra-
 cta, quemadmodum legisse
 Scholiasten videntur indi-
 care haec verba: τότε τὴν
 βαθεῖαν ναὺν εἰς δύο διέλυσαν εἰς
 τὴν ἡγῆν. quae ita restituit
 Gronovius: διελών εἰς τὴν γῆν
 ἔγαγεν. Longe eruditior est
 conjectura Cel. Dorvillii
 qui legit:

G

Τυπῆν

Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλα ναύτης.

300. Ἀλλ' ἔ χειμερίης σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορή δέ σε πύργῳ,
Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὠτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νη-

Τυπτομένην δ

Ἡδὲ νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε
διχθαδί χέρσῳ.

ἀνέλκων & ἀνελκύων *subducere*
navem usitatissimae locutio-
nes in hac re. Longus Pa-
stor. II. pag. 41. loco gemi-
no: ἔ γδ ἀσφαλὶς ἰδοὺς, μίλα-
πυρρινῆς ὥρας ἐσώσης, ἐνθαλατ-
πύων· ὥς καὶ τῇ ναυὶ ἀνέλκων
ἐπὶ τὴν γῆν, ἵνα πε χειμῆριον
δειδοικόπης. pro ὥρας ἐσώσης
P. Moll emendat ἐς ἐσώσης.
Notum autumnī tempesta-
tes & imbres timentes Ve-
teres naves subduxisse. V.
Hesiod. in Ἔργοις v. 674.
& seqq. Hunc esse verum
verborum sensum fere per-
suadeor: nam quod Kroma-
jerus in Diss. & nota ad h.
I. magno conatu probare
nititur naves hyeme ulte-
riori usui ineptas frangi,
certe nostro loco, ubi hye-
malis temporis instantis est
descriptio, convenire, non-
dum persuasit. Nec credo
νῆα μέλαινας contra receptam

significationem notare *usu*
vitiatam navem. Nec quid
sit διχθαδὶ χέρσος adhuc sa-
tis liquidum mihi videtur.
Kromajerus putat esse lit-
tus vel portum; διχθαδὰ di-
ci, quia interfluente aqua
dividuntur littora, ut Hel-
lesponti, & ipso in portu
hinc atque hinc vastae ru-
pes. Ego ampliandum cen-
seo.

303. Μαινομένης ὠτρυν.
Basil. cum novem aliis
scribit Μαινομένης σ' ὠτρυν,
quod forte non de nihilo,
si totum locum perpendas:

διακτείνῃ δὲ τὴν
πύργῳ

Ἡθάδα σημαίνουσα Φαισφο-
ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὠτρυν ἀφειδή-
σαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum prono-
minis σὶ non plane inele-
gantem, & forte inepto
librario indignum. Plane
sicut Hesiodus in Frag-
ment.

Hæmale & infidum vitans mare nauta.

Sed non hiberni te timor coërcebat maris, 300.

Magnanime Leander; nuntius sed te turris,

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis impulit securum maris,

Cru-

mento. ex Scholiaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γι' ἰθνηκας ἔχει
αἰῶνα βίοιο

Ἐπὶ μὲ ἔπη ζῶει γυνὰς
μερόπων ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμὲ μὲν, εἰ καὶ μὴ καὶ
Ἐμῆνων χθόνα

Τιθεῖμαι, ἀλλ' εἰ ζυνῶ
μοι δοκεῖ λίγην.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπο-
μῆσαι ὃ ὑμᾶς βέλομαι, εἰδ-
ὼς ὑμᾶς ἀπαξ τῷτο. Vid. om-
nino Vir Elegantissimus
L. Bos ad ep. Pauli ad
Roman. 7: 12. & quae no-
tarunt Cl. Salmasius, &
Cel. Dukerus ad Flor. lib.
2. cap. 6. §. 19. Non raro
autem literas, syllabasque
duplicandas omiserunt. Ita
in Vibio Sequestro pro: *A-*
chelous per Rhebiorum fines
in Maliacum mare decurrit,
Doctiff. Hesselius recte re-
stituit *per Perrbaebiorum* f.
In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa*
Camerinensium saltum pluri-

mi Codd. scribunt *circa Me-*
rinenfium f. Vid. Salmasium
ad 1. 13. §. 17. & omnino
Withofium in Specim.
Gunther. cap. 3. ubi plu-
rima loca simili modo con-
rupta feliciter sanavit. Sed
cum in reliquis omnibus ha-
beatur *Μαριονίης ὄτρυνι*, &
saepe ita literae geminen-
tur nihil mutare ausus fui.
Suspicebam aliquando

Μαριονίη σ' ὄτρυνι ἀφει-
δῆται δαλάσση.

parva admodum mutatio-
ne; nam *θαλάσση* & *θα-*
λάσσης &c. permutari jam
vidimus in his notis. Quam
facile autem literae sequen-
tis vocis priori adhaereant
& vicissim nemini latet.
Conf. v. 259. v. 184. &c.
Ut autem *ὄτρυνι ποῦ δῶμα*
dixit Homerus Odysf. p. v.
75.

Τέλειμαχ, ἀψ' ὄτρυνι ἐμὸν
ποῦ δῶμα γυναικας.

Musaeo dicere licuit *ὄτρυνι*
εἰς θαλάσσης, vel *θα-*
G 2 λάσ-

Νηλειῆς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δῶσμορος Ἡ.
 ρῶ

305. Χείματος ἱσαμέναιο μένευ ἀπάνευθε Λεάνδρῃ,
 Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκ-
 τρων.

Ἀλλὰ

λάσση, ut eleganter tertius
 casus pro quarto cum prae-
 positione ponitur. paullo
 ante v. 298. ex emenda-
 tione Dorvillii,

Ἡδὴ νῆα μέλαινα ἀνέκλυσε
 διχθαδι χίρσφ.

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε
 θαλάσση.

v. 327.

Χύσις ὕδατος ἔρριψε
 λαίμῃ.

Nonnus Dionys. lib. 34.
 p. 848. l. 4.

Ἀχαλῶν δ' ὅπ' ἔρωλε κατη-
 φῆ κάππισιν εὐνῇ.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ἔ πίπτουσιν κονίη.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογίαν χθοὶ πίπτει γί-
 ρων φύσεργος ἀλωύς.

Atque ita in aliis locis plu-
 rimis. Orpheus Argon. v.
 1018.

Ἀ' δ' ἄρα χῆρας

Ἀ' θαλάσσης ἤειρον.

Inter Latinos Virgilius
 multus in hac locutione, ut
 monet Servius ad Æneid.
 lib. 1. v. 6. LATIO] Hoc
 est in Latium. Et est figura
 usitata apud Virgilium. Quod
 enim per accusativum cum
 praepositione dicimus, ille per
 dativum ponit sine praeposi-
 tione alibi, ita clamor coelo.
 Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non ἔ torrentem un-
 dam levis innatat al-
 nus

Missa Pado.

Servius: PADO] Pro in Pa-
 dum. Æneid. 7. v. 761.

Ibat ἔ Hippolyti proles
 pulcherrima bello

Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quer-
 cus, intonsaque coelo

Attollunt capita.

xi: 192.

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero

Hieme instante manere sine Leandro, 305.

Non amplius accendens brevis temporis stel-
lam lectorum.

Sed

*It coelo clamorque virum
clangorque tubarum.*

*Hinc alii spolia occisis de-
repta Latinis*

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

*Cum rota praecipitem &
procurfu concitus axis*

Impulit, effuditque solo.

v. 681.

*Dixit, & e cursu saltum
dedit ocius arvis.*

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcri

*Congerere arboribus, coelo-
que educere certant.*

v. 126.

*Facilis descensus
Averno.*

Ita omnino legendum,
quemadmodum etiam edi-
dit Heinſius, atque olim
lectum testatur Servius: *Le-
gitur & Averno, id est ad
Avernum.* Atque ita Broek-
huſius ad Propert. 2. 1. v.

20. Vulgo *Averni.* lib. 4.
v. 25.

*Vel pater omnipotens adi-
gat me fulmine ad
umbras,*

*Pallentis umbras Erebo,
noctemque profundam.*

Ita nonnullos locum ce-
piſſe testatur Servius no-
tans: EREBO] *id est in
Herebo, alii Herebi legunt,
aut Herebo, ad Herebum;
ut, It clamor coelo.* Si vera
haec explicatio notabile
eſſet exemplum caſuum
permutatorum; ſed mihi
plane non adridet, ut
nec ipſa lectio; ſed, quem-
admodum Heinſius etiam
edidit, omnino praeferrem
Erebi. lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis.
Horatius Carm. lib. 1. 24.
v. 16.

*Quam virga ſemel horrida,
Non lenis precibus fata
recludere,*

G 3

Ni.

Ἀλλὰ πῶτος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη
δὲ

Μοιράων ἀνέφαινε , καὶ θυέτι δαλὸν ἔρω-
των.

Νῦξ ἦν , εὔτε μάλισα βαρυπνεύοντες ἀῆται ,
310. Χειμερὶς πνοιῇσιν ἀποντίζοντες ἀῆται ,

Ἀθρόον

*Nigro compulerit Mercu-
rius gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus :
NIGRO] Id est ad nigrum
gregem umbrarum, & est fi-
gurata locutio. Sic Virgilius,
viridi compellere hibisco.
Id est, ad bibiscum. Locus
est Eclog. 2. v. 30. ubi
Servius quoque : ad bibi-
scum compellere. Propertius
lib. 1. 3. v. 35.

*Tandem te nostro referens
injuria lecto,*

*Alterius clausis expulit e
foribus?*

Phocas Grammaticus in
vita Virgilii:

*Consule Pompejo vitalibus
editus auris.*

Scholiastes in Arati Phae-
nomena de Callisto: Quae-
dam in montibus vagaretur,
a quibusdam pastoribus appre-
hensa, cum puero perducta
est ad Lycaonem: post tem-

pus Lycaeï Jovis templo con-
fugiens, cum eam Arcas fi-
lius sequeretur. Boëthius in
Confess. Fidei pag. 295.
Ut assumptum hominem ----
secum Dei filius coelesti ha-
bitationi sustolleret. Hygi-
nus fab. 108. castraque tran-
stulerunt Tenedo. ubi Vir
Eruditissimus Th. Muncke-
rus plura notavit: Cui,
quamvis fatear in plurimis
exemplis posse subintelligi
in, ut saepe sextus casus
cum praepositione, poni-
tur pro quarto quod in A-
nimadversionibus late do-
cebimus, & jam notavit
vir Doctus ad cap. 92. ta-
men de omnibus id non
concederem, tum ob con-
sensum Grammaticorum,
tum diserta exempla ab
ipso prolata ad cap. 15.
quale & illud Boëthii est.
Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scrip-
serat

Ut coelo trabat exfules.

pro

Sed amor & fatum cogebari (*eam*.) allecta (*cum-
pida*) autem

Parcarum ostendebat, non amplius facem a-
morum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti, 310.
Col-

pro ad coelum, facile libe-
rari a censura Cel. Mone-
tae Menag. F. III. pag.
409. acqui rerum arbitri
non aegre concedent. Ex
usu tertii casus pro quarto
cum praepositione vexa-
tissimum locum Lactantii
de Mort. Pers. cap. 46.
statuit Imperator praelium
diei Kalendarum Majarum.
explicat Bauldri, conlato
cap. 38. ubi de Gothis:
Maximiano se tradiderunt,
malo generis humani. pro sta-
tuere in diem, & in malum.
Atque hoc modo utcun-
que illud ferri posse etiam
Columbus post alias con-
jecturas monuerat. Ampl.
Cuperus vel diei positum
esse pro die, vel scriben-
dum diem censet. Ego ni-
hil mutandum censeo, sed
priorem Cuperi conjectu-
ram secutus diei pro die po-
situm verosimilius puto ob
locum geminum plane Vir-
gilii Ecl. 8. v. 87. de bucula:

*Propter aquae rivum viri-
di procumbit in ulva*

*Perdita, nec serae memi-
nit decedere nocti.*

309. Βαρυπείοντες αἴηται.
Sic Codex Regius. Βαρυ-
πνέοντες αἴηται. Vetus editio
(nec non Basil.) & Plan-
tin. FRANCIVS.

310. Α'κοιῶζοντες αἴηται.
ἀκοιπίζοντες αἴητας duo Codi-
ces. αἴητας Ven. Nihil muta.
Repetitio vocum in fine
versuum non inusitata. ita
ex. gr. Nonnus Dionys.
lib. 15. p. 428. l. 7.

Χειρὶν πιλάσας σάοφρονος
ἔκτοθι μίτρας

Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόχθι σάο-
φρονος ἔκτοθι μίτρας

In Paraphr. Joann. 19: 104.

Ἰπὸς Γένους

Οὗτος Ἰσδαῖος βασιλεὺς Γα-
λιλαῖος Ἰησοῦς.

G 4

313. Ε'πὶ

Αἰθέρον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·

Δὴ τότε Λεῖωνδρός περ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,

Δυσκελαδῶν πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἦδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ·

315. Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγχετο πάντοθεν ἡ χῆ

Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνευεν Εὖρος,

Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς

Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςτος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης

Αἶνo-

313. Ἐπὶ νώτων, ὑμεινῶν Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Vetus Editio & Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli concava surgit aqua.

FRANCIUS. σύνθετο etiam Basil. quod recte defendit Röverus. in reliquis συγχυτο.

315. Ἦχῃ. ἢ γῇ. Basil. Prius recte retinuit Röverus.

317. Αἰφίκεν. ἰφίκεν. id est ἰφίκεν Basil. cum aliis.

318. Ἐρισμαράγοιο. ἰερισμαράδοιο Basil. cum multis aliis. Prius usitatus. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 88. l. 7.

Ἐρισμαράγῃ ὃ χορείῃ.

& l. 20. Ψιλοσμαράγῃ Κερυβαίντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγῃ εἰχα λαιμῇ.

Aliisque locis pluribus, cum alterum nusquam occurrat. Veram tamen lectionem conservasse nobis Editionem Juntinam secum.

Collecti irruunt in littus maris:

Tunc Leander consuetæ spe sponsæ

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Jam ab unda unda volvebatur, adcumula-
batur vero aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur un- 315.
dique fremitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem con-
tra spirabat Eurus,

Et Notus in Boream magnas inmisit mi-
nas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis
maris.

Gra-

cundam apud Röverum, in
qua legitur *ἑλισμαγύδοιο*,
persuasissimus sum, quæ
cum indoctorum librario-
rum captum superaret, par-
tim in *ἑλισμαγύδοιο*, partim
vero in *ἑλισμαγύδοιο* muta-
rant, quod plerisque simi-
libus locis fere contigit.
Nonnus Dionys. in Inscrip-
tione lib. 22. p. 4. l. 15.

Αὐτοὶ εἰς τὴν ἑλισμαγύδοιο
ἔγραψεν μέλας.

Non debuerat ibi in mar-
gine poni μέλας, cum &

aliis locis primam corri-
piat Poëta, ut recte ob-
servavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quæ
descriptas ex Codice Bi-
bliothecæ Leidensis vir
Humanissimus P. Burman-
nus mecum communicavit,
ad hunc locum: μέλας U-
tenhovius. lib. 13. p. 366.
(l. 31.)

Βραδὺς ἦτο αἰς μέλας ἴδαν.
& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Α' πέρβου εἰς μέλας ἴδαν.

Haec in margine Codicis
G 5 ad-

Αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ ὀ-
ναίς

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδί-
την.

Πολ-

adscripserat vir Doctus.
Nunc circumfertur μόθον,
mea quidem sententia, pes-
sime. Ita lib. 23. p. 616.
l. 1.

Ὅδ' ἀρχαῖαι ἐλδῶναι πο-
σειδάωνι κραυγῇ.

Claudianus in Fragmento
Gigantomachiae v. 1. p.
807. edit. A. 1665.

Κόπρης δ' ὅτε βίλος φέρει, εἴδ'
ὄπλον αἰὲν ἐπόμεζεν.

& v. 4.

Καὶ πλακτὴς ἱσφινγὸς πυκνῶ
ἐπιπλύνματι σαρῆς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβαίνον ἰκίλινος κυμαπύ-
ως ἄμμιγ' ἰταίρας.

v. 1148.

Ἀπρᾶς Ζήφουον καυτὸν ἔρκα-
μαι· εἴδ' ἀπικμασπιν.

Pythia apud Herodotum
lib. 1. cap. 47.

Οἶδα δ' ἰγὰ ψάμπευ τ' αἰετ-
μόν, καὶ μέτρα θα-
λάσσης.

Quae verba paulo aliter
producit Oenomaus apud
Euseb. de Praepar. Evang.
lib. 5. cap. 24. Homerus
Iliad. II. v. 857.

Ὅς πότμον γούσσα, λιπύ-
ανδρότερον καὶ ἡβην.

Hesiodus in Fragmento ex
Scholiaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γε ἔθνασ' ἔχει
αἰῶνα βίαια.

In alio ex Eustathio:

Ἀπικιοι, ἡ μάλα δὴ σὶ πο-
νηροτάτην καὶ αἰεσιν

Ζεὺς ἐπικινεῖ πατὴρ.

Theocritus Idyll. 1: 113,
116. &c. Oppianus in Cy-
neget. lib. 3. v. 478.

Τίρην τόμον, λιπύ-
βαλίας πε

Εἰπὸς ἐραρίδαζαι γαλακτί-
χρως ἀμφὶς ὀδόντας.

Inmerito Viro Docto in
Observ. Miscell. Vol. III.
pag. 57. adeo durus visus
hic versus ut, quia sic lo-
cutus Homerus, emenda-
ret

Gravia autem passus Leander inplacabilibus
in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Venerem,
rem,

Saepe

ret Γλαυχέρους. Sed recte
jam vulgatam vindicarunt
in notis additis Viri Eru-
ditissimi, quos consuluisse
cum illis, quos laudant,
operae erit. Quid? quod
simili modo Hesiodus in
Fragmento ex Strabone
scripserit:

Γαλατοφύγωνις αἶαν ἀπὸ-
ναις οἶσι' ἰχόντων.

Ita saltem locum laudat
Gujetus in notis, quamvis
Graevius ediderit Γλαυ-
φύγωνι. Statius lib. 5. Sylv.
3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium &
Gronovium emendat Cel.
Marklandus pro *Acester*,
qui paucula quoque nota-
vit, Nec tantum in eadem
sed & diversis vocibus syl-
labarum conreptarum ex-
empla desunt. Homerus
Iliad. II. v. 31.

Αἰακίην ἤε σιν ἄλλος ἐνέσι-
ται ἐψέγονός περ.

Orpheus Argon. v. 484.

Γαίον Δαρδανίην Πιτόνι ἰππῶ
δὲξ' ἰχόντες.

Tolle hinc monstrum il-
lud lectionis in Fragmen-
to Hesiodi ex Scholiaste
Pindari:

ἤδε ὅ οἱ παρὰ θυμὸν δαίτυ
φαίνετο βυλῆ,

αὐτὸν μὲν χιτῶν. κρόψαι δ'
αἰδούμενοι μάχαιραται,

καλῆς, ἣν οἱ ἔτευξε πει-
ραυδὲς ἀμφιγυγῆς.

Emenda, inquam, αἰδούμενοι
μάχαιρας: vel, si omnino
hoc durius videatur, sal-
tem αἰδούμενοι μάχαιρας: Vi-
sum est inopinato occultare
ensem. αἰδούμενοι quoque con-
jectasse Franc. Gujetum se-
ro video.

320. Λιτάμενοι. Λιτάμενοι
quatuor, quod usitatissi-
mum. Nonnus Dionys. lib.
6. p. 190. l. 22.

Ωνείανος λιτάμενοι χιτῶν ἰπ-
πῶν ὕδαρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib.
15. p. 428. l. 32. lib. 38.
p. 976. l. 20. Nec usquam,
quod

Πολλὰκι δ' αὐτὸν ἀνακτὰ Ποσειδάωνα θαλάσσης·

Ἀτάδος ἔ Βορέην ἀμνήμονα· κάλλιπε νύμφης·

Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηγεν, Ἐῤῥως δ' ἐκ ἤρκεσε μοίρας·

Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὄρμῃ

325. Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρμῃ,

Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαίμῳ,

Καὶ

quod scio, λιτάμενος, apud illum occurrit, cum illud saepissime. Hesiod. in Θιογ. v. 469.

Τοῦ ἔπειτα φίλος λιτάμενος πενήτας.

324. Πάντοθι ὧ· ita Basil. cum plerisque aliis. Veneris Codex scribit Πάντοθεν, quod non displicet Rövero ob ingratam repetitionem ὧ δ'. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inuoluita, ex. gr. v. 97.

Αἰδώς δὲ μιν ἔχον ἀλάστορ.

Θάρβει ὧ αἰδώς ἀεστον ἦεν ὧ ἀπείσφισσι αἰδῶ.

Θαλαλίας δ' ὧ ἔρρεε τ. λ.

Quin, mea quidem sententia, minus eleganter hic abesset. Pro Πάντοθι videtur scriptum Πάντοθεν, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoscunt; dein δ in , mutatum, ut v. 333. pro Ἡῤῥως δ' in eodem Codice scribitur Ἡῤῥωθεν. Sic autem & δ repetit Callimachus Hymn. in Iov. v. 324

τι

Saepe autem ipsam regem Neptunum ma-
ris:

Atthidis non Boream inmemorem reliquis
nymphae;

Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem
non coërcuit fata.

Undique autem adcumulati male obvio flu-
ctus inpetu

Inpulsus ferebatur; pedum autem ei defecit 325.
vigor,

Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat
in guttur,

Et

Τὸ δ' οἱ δίχα πα-
ρὰ δέσσει,

Εἴη δ' ἔχον μέγα χῶμα.

Dubito enim an recte Geor-
gius Arnaldus Animadv.
Cap. x. p. 59. ultimo loco
emendet τ'.

325. Τὸν ὕμνον. Θεοπέ-
ποιε Basil. cum plerisque
aliis. Prius retinui cum Rö-
vero.

Ibid. ὁρμὴ. ὁρμη emendat
Eruditissimus Dorvillius,
eamque vocem satis boni
commatis esse docet. Se-
quor cum Doct. Rövero.

327. Αὐτῶμαθι χόσι. αὐ-
τῶμαθι Rondellus FRAN-
CIUS. Forte displicuit χόσι
αὐτῶμαθι pro αὐτῶμαθι. Sed
inmerito. Nam adjectiva in
οι & ροι, aliaque multa vo-
cibus masculinis adjungun-
tur. Hesiodus in Θωγ. v.
610.

Ὅς δὲ καὶ νίτμη ἀταρτήσθαι
γυίβλης.

v. 657.

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς
γίγνο χερσῶν.

Ubi Gujetus hoc notan-
dum monet, Aristænetus
lib.

Καὶ πότον ἀχρήστον ἀμαρτανώτης πλεον ἄλ-
μης

Καὶ δὴ λώχτου ἀπίστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀλ-
της,

330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λαοῖδας.

H

lib. 1. ep. 16. p. 110. ὡς
Ζώπυρ ἔρως βέβληκας τὴν ψυ-
χὴν, ὥπως ἴσθι βολῇ, τὴν ἰμὴν
καταβέβηκεν ἱερμίνην· μάλα
ἢ προπύρρι. Et ibi Jo. Corn.
de Pauw id notatu dignum
visum qui cum addit, *nisi
pitium subsit* frustra est.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
116. l. 27.

Ἀλλὰ λιπύρα

Κλῆροι ἰμὸν, καὶ δῶμα, καὶ
ἂ ποδῶν γυναικῶν.

Verba sunt Veneris sub
forma Pisinoes Cadmum
se amare simulantis: Neque
hoc fugit Doctiss. Falken-
burgium in Lektion. &
Conject. ad h. l. p. 1318.
Hic autem locus omni ex-
ceptione major evincit in
similibus nihil tentandum.
Conf. Vir Eruditissimus in
Observ. Misc. Vol. III. p.
150, 151. qui Thucydidem
p. 128. 92. μετὰ ἀνδρὶς ἰχθυ-
ον vocem ἀνδρὶς genere fae-
minino usurpasse contra
Thomam Magistrum recte

observavit. vid. & dicta a
nobis ad v. 35. p. 15. Du-
bito quoque an in Hero-
doto lib. 1. cap. 135. πρὸ
χαρίων δ' ἕκαστος αἰπὴν πολ-
λὰς μὲν κτερίδας γυναῖκας. U-
nus quisque eorum virginem
multas ducit uxores. quem-
admodum Cel. Jac. Gro-
novius ex Codice Medi-
ceo, cujus juratus defen-
sor est, edidit, non resti-
tuendum ex prioribus Edi-
tionibus κτερίδας γυναῖκας.
Illud quidem usitatus ne-
mo nescit, at vel ideo cre-
do a descriptore immuta-
tum, quod & alias ipsum
fecisse constat.

328. Ἀχρήστον inutilem
verti recte docuit Cel. Dor-
villius, V. & Pareus.

330. Πολυτλήτοιο. *πλεον
κλῆροιο* vetus editio & Plan-
tiniana. FRANCIVS. Ita
& Basil. Prius retinui se-
cutus Doctiss. Röverum,
qui tamen num acu ven-
tetigerit monens nimis ab-
surdum esse, unum idemque
epitheton πικρὸν Λαοῖδας. & mox

Et potum inutilem impetiosi potavit saluginis
maris;

Et jam lychnum infidum exstinxerat amarus
ventus;

Et animam & mortem multum passi Leandri 330.

III

ni populum adjungere, equi-
dem dubito. Certe tam an-
xie Poëtas Recentiores
haec hoc non curasse li-
quidum est ex Gunthero,
Poëta, pro seculo quo vi-
xit, optimo Ligur. 9: 234.

Cumque sibi fidae tetigisset
moenia Cumae

Belligeras vires, atque au-
xiliaria poscens

Agmina, plura suis ultro
conlata petitis

Accepit fidae gavisus ple-
bis amore

lib. 4. v. 547.

Protinus angusto nituntur
ad ardua colle &c.

Hanc nitente manu pron-
dunt &c.

Non dubitant nisu vestigia
ferre per auras.

Quid? ipse magnus ma-
gister Æneid. 7. v. 17.

Atque in praese-
pibus urfi

Saevire, ac formae magno-
rum ululare luporum:

Quos hominum ex facie den-
saeva potentibus her-
bis &c.

Idem offendit Barthium in
Statio Theb. lib. 5. v. 691.

Volucres equitum praever-
terat alas

Fama recens, geminos alis
amplexa tumultus.

Vid. vir Eruditus in Ob-
serv. Miscell. Vol. I. p. 318.
qui in suo Codice monet
vocibus geminas alis super-
scribi *que suis*, ut voluerit
forte

Geminosque suis am-
plexa tumultus.

Quam lectionem tamen,
elegantem licet, vulgatae
non praefero. Ita enim fe-
re Virgilius Æneid. lib. 7.
v. 458.

Olli somnum ingens rum-
pit pavor: ossaque &
artus

Per-

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοις ὀ-
πωπαῖς

Ἔσπετο κυμαίνεσθαι πολυκλαύταισι μερίμναις.

Ἡ λυθε δ' ἡριγένεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἡ-
ρώ,

Πρόντοθι δ' ὄμμα τίτταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θα-
λάσσης

335. Εἶπε ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνη σβεννυμένοιο· παρὰ κρηπίδα δὲ πύρ-
γῳ

Θρυπτόμενον σπινθίδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀ-
κοίτην,

Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιθῶνα,

Ροῦγῳ

*Perfudit toto proruptus
corpore sanguis.*

& lib. 12: 542.

*Te quoque Laurentes vi-
derunt, Æole, campi*

*Oppetere, & late terram
consternere tergo.*

*Occidis, Argivæ quem non
potuere phalanges*

*Sternere, non Priami re-
gnorum eversor A-
chilles.*

Tantum hic occurrit ver-
bum compositum.

331. Ἡ δ', ἐν δηθύνοντι. Ve-
tus editio & Plantin. ἡ δ' ἐν
δ' ἰδύοντι. Ἡ δ', ἐν δηθύν-
οντι. H. Stephanus. FRAN-
CIUS. Hoc cum Rövero re-
cepi: illud agnoscit Basil.
male.

337. Θρυπτόμενον, ita Ba-
sil. cum omnibus reliquis,
praeter Venetum Codicem,
cum quo Röverus po-
tius legeret Δρυπτόμενον. Sic
Homerus Odyss. E. v. 426.

Εἶπε δὲ πρὸς τὸν νεκρὸν,
σὺν τ' ὅσῃ ἀράχῃ.

Iliad. v. 187.

Illa autem , morante adhuc , (*Leandro*)
 vigilibus oculis
 Stabat fluctuans luctuosis curis.
 Venit autem aurora, & non vidit sponsum
 Hero,
 Circumquaque oculos dirigebat in lata dorſa
 maris,
 Sicubi videret errantem ſuum maritum
 Lychno exſtincto. apud fundamentum vero
 turris
 Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum mari-
 tum ,
 Artiſcioſam diſrumpens circa pectora veſtem,
 Cum

335.

Γῆα μὴ μιν λυπεύουσι ἐλευ-
 τάζων.

Quae verba repetit Iliad.
 Ω. v. 21. Simplex vox oc-
 currit Iliad. Π. v. 323.

Πρυμνὸν δὲ βραχιόνια
 δαυρὸς ἀκωκῇ

Δρύψ' ἀπὸ μυνίων.

Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκισιν ὄζυ βένω, κατὰ δ'
 ἰδρύπῃσι παρσάς.

Achilles Tatiſtus lib. 1. p.
 45. Ἰπὸ δὲ τῷ δίδρυμῳ ἐλάθει

τὸ πρόσωπον αἰχμύσει, καὶ θανά-
 τοις περιδρύπται τραύμασιν,
 ὅσαι τ' δίδρυμι ἤσαι αἱ αἰχμαί.
 Alciphron lib. 3. epist 51.
 p. 392. ὡς ἄμυνεν ἐμοὶ ὀλύν-
 θης ἢ παλάθας ἱπιδρύσας τ'
 Ἀττικῶν, ἢ ἀπὸ τὸ πῶς τῶν
 τοις χερσίν ἀποδρύπτονται.
 Quare satius est grossos &
 caricas manducare Atticas,
 quam propter istorum aurum
 lancinari. Ita enim recte
 inserto ἀπὸ emendavit lo-
 cum Berglerus, conferens
 ad h. l. Homer. Iliad. ρ.
 (Odyss. voluit) v. 482.

H

Hinc

Ροιζηδὸν προκαρηνὸς ἀπ' ἡλιβάτῃ πέσσε πύργῳ.
 340. Καδδ' Ἡρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοί-
 τη,
 Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέ-
 θρω.

Hinc *αἰρεσις* apud Non-
 num Dionys. lib. xi. p. 302.
 l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10.
 lib. 41. p. 1062. l. 31. Du-
 bito tamen an haec vera
 lectio & non potius ex al-
 tera orta, quae saepe a-
 pud Nonnum *οἰνία*, ex.

gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρόπτει δ' ἄκρα μέσσα.

340. καδδ'. ita Basil. cum
 plurimis, in paucis καδδ'.
 Prius retinuit recte Röve-
 rus. Sic Homer. Iliad. ii.
 v. 410. aliisque in locis.
Ibid.

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.
 Atque Hero mortua est super mortuo mari- 340.
 to,
 Suique invicem potiti sunt etiam in ultima
 perniciē.

Ibid. πέθηκεν ἰσ'. In aliis τί-
 θηκε σὺν. Prius, quod etiam
 agnoscit Basil. egregie tue-
 tur Summus Röverus. Cum
 hoc loco confer Achill.
 Tatium lib. 3. p. 165. οἱ
 δὲ ἡμᾶς ἀποκτείνουσι θείας, μὴ

διασώτης ἡμῶν τὴν πλειυτήν.
 οἱ δὲ καὶ θηλείαν ἡμᾶς βροχὴν πί-
 προυσι γηϊάδ', εἰς ἡμᾶς ἰχθὺς
 ἀνελυσάτω, μίαν γαστήρ χωρη-
 σάτω, ἵνα καὶ εὖ ἰχθύσι κενῇ
 ταφῶμεν.

٧٠٤

02 17 14 2 77 17

1. The first of these is the fact that the
 2.
 3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.
 28.
 29.
 30.
 31.
 32.
 33.
 34.
 35.
 36.
 37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.
 101.
 102.
 103.
 104.
 105.
 106.
 107.
 108.
 109.
 110.
 111.
 112.
 113.
 114.
 115.
 116.
 117.
 118.
 119.
 120.
 121.
 122.
 123.
 124.
 125.
 126.
 127.
 128.
 129.
 130.
 131.
 132.
 133.
 134.
 135.
 136.
 137.
 138.
 139.
 140.
 141.
 142.
 143.
 144.
 145.
 146.
 147.
 148.
 149.
 150.
 151.
 152.
 153.
 154.
 155.
 156.
 157.
 158.
 159.
 160.
 161.
 162.
 163.
 164.
 165.
 166.
 167.
 168.
 169.
 170.
 171.
 172.
 173.
 174.
 175.
 176.
 177.
 178.
 179.
 180.
 181.
 182.
 183.
 184.
 185.
 186.
 187.
 188.
 189.
 190.
 191.
 192.
 193.
 194.
 195.
 196.
 197.
 198.
 199.
 200.
 201.
 202.
 203.
 204.
 205.
 206.
 207.
 208.
 209.
 210.
 211.
 212.
 213.
 214.
 215.
 216.
 217.
 218.
 219.
 220.
 221.
 222.
 223.
 224.
 225.
 226.
 227.
 228.
 229.
 230.
 231.
 232.
 233.
 234.
 235.
 236.
 237.
 238.
 239.
 240.
 241.
 242.
 243.
 244.
 245.
 246.
 247.
 248.
 249.
 250.
 251.
 252.
 253.
 254.
 255.
 256.
 257.
 258.
 259.
 260.
 261.
 262.
 263.
 264.
 265.
 266.
 267.
 268.
 269.
 270.
 271.
 272.
 273.
 274.
 275.
 276.
 277.
 278.
 279.
 280.
 281.
 282.
 283.
 284.
 285.
 286.
 287.
 288.
 289.
 290.
 291.
 292.
 293.
 294.
 295.
 296.
 297.
 298.
 299.
 300.
 301.
 302.
 303.
 304.
 305.
 306.
 307.
 308.
 309.
 310.
 311.
 312.
 313.
 314.
 315.
 316.
 317.
 318.
 319.
 320.
 321.
 322.
 323.
 324.
 325.
 326.
 327.
 328.
 329.
 330.
 331.
 332.
 333.
 334.
 335.
 336.
 337.
 338.
 339.
 340.
 341.
 342.
 343.
 344.
 345.
 346.
 347.
 348.
 349.
 350.
 351.
 352.
 353.
 354.
 355.
 356.
 357.
 358.
 359.
 360.
 361.
 362.
 363.
 364.
 365.
 366.
 367.
 368.
 369.
 370.
 371.
 372.
 373.
 374.
 375.
 376.
 377.
 378.
 379.
 380.
 381.
 382.
 383.
 384.
 385.
 386.
 387.
 388.
 389.
 390.
 391.
 392.
 393.
 394.
 395.
 396.
 397.
 398.
 399.
 400.
 401.
 402.
 403.
 404.
 405.
 406.
 407.
 408.
 409.
 410.
 411.
 412.
 413.
 414.
 415.
 416.
 417.
 418.
 419.
 420.
 421.
 422.
 423.
 424.
 425.
 426.
 427.
 428.
 429.
 430.
 431.
 432.
 433.
 434.
 435.
 436.
 437.
 438.
 439.
 440.
 441.
 442.
 443.
 444.
 445.
 446.
 447.
 448.
 449.
 450.
 451.
 452.
 453.
 454.
 455.
 456.
 457.
 458.
 459.
 460.
 461.
 462.
 463.
 464.
 465.
 466.
 467.
 468.
 469.
 470.
 471.
 472.
 473.
 474.
 475.
 476.
 477.
 478.
 479.
 480.
 481.
 482.
 483.
 484.
 485.
 486.
 487.
 488.
 489.
 490.
 491.
 492.
 493.
 494.
 495.
 496.
 497.
 498.
 499.
 500.
 501.
 502.
 503.
 504.
 505.
 506.
 507.
 508.
 509.
 510.
 511.
 512.
 513.
 514.
 515.
 516.
 517.
 518.
 519.
 520.
 521.
 522.
 523.
 524.
 525.
 526.
 527.
 528.
 529.
 530.
 531.
 532.
 533.
 534.
 535.
 536.
 537.
 538.
 539.
 540.
 541.
 542.
 543.
 544.
 545.
 546.
 547.
 548.
 549.
 550.
 551.
 552.
 553.
 554.
 555.
 556.
 557.
 558.
 559.
 560.
 561.
 562.
 563.
 564.
 565.
 566.
 567.
 568.
 569.
 570.
 571.
 572.
 573.
 574.
 575.
 576.
 577.
 578.
 579.
 580.
 581.
 582.
 583.
 584.
 585.
 586.
 587.
 588.
 589.
 590.
 591.
 592.
 593.
 594.
 595.
 596.
 597.
 598.
 599.

1941-1942

ANIMADVERSIONES
A D
MUSAEUM.

7:1

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5th Avenue New York 17, N.Y.

Books are loaned to members of the Library

on application

to the Librarian
who will issue a card
to be kept in the book
and returned when the book
is returned to the Library

ANIMADVERSIONES
A D
MUSAEUM.

MOLENEVELDIA

OF A

MUNICIPAL

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaeus. Ἰμπεριος tuus. Per θεάν, Divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμήν, γυνή, γυνή, nuptiae, conjux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones. ἔρως & qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensio. Petronius semel, Boëtius bis emendatus. detracto pro detracto & similia. Distinctio vocum ἄγαν & φίλον neglecta.

I. **Εἰπὲ**, θεά. Imperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν αἰνέει, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεά. Quamnam hic Deam invocet Poëta dissentiant Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos est initio operum invocare Deos praesides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur

H 4

enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Consol. Philos. lib. 1. Metr. 1. v. 3. *Poëtas non sôlere magnum quoddam carmen aggredi, nisi Musis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte contra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scripserunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, observavit Doctiss. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam subinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. 1. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete.

Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Aeterni
Vulgi iners &c.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum auxilium poscere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

Ἀλλὰ λιγαίων

*Ἡ γέμονας, ἣ Ὀμηροῖ ἀοσσητῶες καλέσσω
Ἐν ἐπιγῆς ὅλον ὄρεμον.*

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pessime Ὀμηρον *finitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμφαῆς υἱὲ Μέλητος Ἀ'χαιίδος ἄφθιτε κήρυξ,
 Ἰλήκοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος Ἠ'ελγενείη· κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἐμοὶ τετὸν ἄσθμα θεόστυτον· ὑμετέρης γὰρ
 Δεύομαι εὐεπίης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenburgius, & post illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda insedit Polyæno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ἡμετέρων παθόντων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpres. ὑμέτερος autem pro tuus obvium. Ariadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἴθε ἢ αὐτὴ
 Ὑμετέρης μίτον ἄλλον ἴδω πομπῇα κελεύθῳ

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κροτοφόρον ἤγαγον Ἰγῆς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21. lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Consule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Musam*, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel. Kromajerus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sententiae versum 14. & 15. non adeo obesse putem, quia aliquid ingratum Veneri Musæus expeteret, cum Poëtae haec non anxie adeo curent. An magis convenit Simaetham Lunae opem invocantem apud Theocr. Idyll. 2: 79. ingratiſſimum hunc sermonem instituere ad Divam:

τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρῃα μὲν ἐλιχρυσόῃο γενεῖας,
 Στήθεα δ' εἰλβοντα πολὺ πλεον ἢ τὴν Σελάνα,

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Homerum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Dissert.

16. felicius, quam Eustathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyssæae:

Dic mihi Musa virum, captae post tempora Trojae,

Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Nec non Maro:

Musa mihi causas memora.

Nec Latinis Poëtis insuetum Divam ponere pro Musa. Statius Achill. 1. 1.

*Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam succedere coelo
Diva refer.*

Claudianus in Pr. Conf. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinsum, qui tum incipias mallet. Vulgo Musa, quæ vox glossa videtur. Calliopen invocat quoque Horatius Carm. lib. 3. 4. v. 1.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am. lib. 2. 15.

*Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete
Nunc Erato, nam tu nomen amoris babes.*

Sed nihil affirmare ausim. Notissimus autem mos faciles in carmina Musas, & numina optandi apud Romanos, cum ad unius flagra deducti essent
Qui-

Quirites, apud nonnullos paulatim obsolevit. Hic enim adulescentes, ut gratiam ab Imperatoribus ini-
rent, scripta sua ipsis dedicare, seque numine ip-
sorum, pessimorum quamvis Poëtarum, afflari ja-
ctare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1. ad
Neronem sermonem instituentem:

*Nec, si te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim secreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyssa.*

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latens, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. Γάμον coitum, quamvis potuissent connubium, ut
saepe apud Musaeum, vertunt significatione usita-
tissima. Solent enim hujusmodi honestis vocabu-
lis non raro rem turpem minusque honestam ve-
lare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l.
21.

*Παρθενικὴν αἰδάμασον αἰτάσθαιον εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγγεν ὑπὲρ δαπέδοιο.*

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ ὃ γαμέοντα διώκεις

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib.
1. p. 59. Ὅταν ἐν οἷς τὸ γάμον ἐθέλωσιν ἀνδράσιν συνελ-
θεῖν. lib. 5. p. 285. de Tereo: τὸ γλαῦτταν τὸ φιλο-
μήλας φοβεῖται, καὶ ἰδὼν τὸ γάμον αὐτῇ δίδωσι μηκέτι
λαλεῖν. p. 311. βαλὼν ἐν με κατεφίλει καὶ ἀπῆται τὸ
γάμον. Aristaeus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπίζο-
μενός ἐστιν ὁ γάμος, ἡδὺς, εὐχάρις, καὶ λίαν εὐκλῆος·
γάγα-

γένονε, περιεφρονήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτι πρῶτος αἰπήγγειλε Κορωνίδα ἢ Φλεγύα θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ. Cum primus de Coronide Pblegyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

Τῇ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαυλὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθήν, ἣ ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτε Ἰχὺς γῆμε Κόρωνιν
Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θυγατέρα.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ φάσειδ' ἄρα ἔργ' αἰδέαλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσικόμῃ emendatius legitur ἀκερσεκομῇ; sicut & ὅτ' ἄρ' Ἰχὺς γῆμε Κ. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. Cum ea ἔσ' Ischys Elati filius contubuit. quemadmodum recte pro Cbylus emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνεῖναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἣ πρὸς μίξιν αὐτῶ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciphro. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάττῃ ἢ κόρην Πανόπην νομίζων ἢ Γαλαπτεῖα ταῖς καλῖσευσαις ἢ Νηρηίδων συνοικεῖν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. Plaudentibus ego universis, ἔσ' postulantibus nuptias fecerunt. Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin conjux adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2: 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Mavortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristaeen. p. 142. Index Æliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2: 11. Petitus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σησὸν καὶ Ἀβυδὸν, ὅπη γ. ε. Η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σησὸς referendum quivis videt. Ita Virgilius Æneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus,

Jasiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] Non ab Jasio sed Dardano: nam anteriori respondet.

9. Εὐνύχιον μετ' αἰθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi *Nocturnum post certamen*, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Παννυχίων δ' ὁάρων κρυφίαν ποθέοντες αἰθλας.

& v. 197.

Φερίζετο, πῶσκει ἔρωτος αἰθλεύσειν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτρα τέλεισσι

Ἀιστὸν ὄρνειν ἄλλο γαμοσόλον ἄστρον ἐρώτων.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἦς ὡς πασές

Ἀθλοφάρον γαμίῳσι πεισέψα σε κορύμβοις,

Ἰμερτὴν τέλεισσι παλαισμῶσιν Ἀφροδίτης.

Ita

Ita & Longus Pastor. 3. p. 85. Χλόη ἢ συμπαλαίν-
 σά σοι ταύτην ἢ πάλην, οἰμώξει ἢ κλαύσεται: ἢ αἶμα
 τι κείσεται πολλῷ καθάπερ πεφονευμένη. Apud Ach.
 Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur φιλομή-
 λα παλαίων πάλην Ἀφροδίσιαν. Aristænetus lib. 1.
 ep. 10. p. 72. ὁ δ' ἔν τῇ παρθένῳ βραχέα νυκταμαχή-
 σας ἐρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν.
 ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἔν. Propertius lib. 4.
 1. v. 137.

*Militiam veneris blandis patiere sub armis,
 Et Veneris pueris utilis hostis eris.*

Lib. 2. El. x. v. 15.

*Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam
 Assiduusque meo sanguine bella gerit.*

Quo loco inductus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol.
 II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3.
 v. 63.

*Hic juvenum series teneris inmixta puellis
 Ludit, & assiduus praelia miscet Amor.*

Pro *assiduo*; sed minus necessarium id jure optimo
 visum alteri viro Erudito in nota addita. Hora-
 tius Carm. 3. 26. v. 1.

*Vixi puellis nuper idoneus,
 Et militavi non sine gloria;
 Nunc arma defunctumque bello
 Barbiton hic paries habebit.*

Ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vo-
 cat amorem, sicut & Virgilius praelia vocat coitum,
 ita: si quando ad praelia ventum est; & iterum no-
 cturna bella dicit. Prior locus exstat Georg. lib. 3:
 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem
 notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor.
 3. 7. 68.*

Nunc

Nunc opus exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x: epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido profiliis toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. Noctu enim adveniens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut invise vespertinus advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat. Petronius cap. 24. Et pertractato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit. ubi conf. Gonsalvus de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum pertractato vasculo, quod elegans est & caput inepiti librarii superare videtur, atque omnino latere in rō pertracto. Composita enim non raro sonum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri detracto, attracto &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus bis vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquiescerat. Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Aeneid. 6: 819. de Tarquinio, detractans ille responsioni capita decussit papaverum. Emenda & Boethium

thium de Consol. Philos. lib. 3. 12. p. 169. *siquidnm detractantium jugum foret, non obtemperantium salus.* ita diserte CD'O. vulgo *detractantium*. Sic Prof. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod est unum simplexque natura, pravitas humana dispartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod video jam occupasse acutissimum Vlamingium, quī monet ita scribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *par* eodem modo scribitur quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus*.

Ibid. ἀγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in in V. Ἀγειν ἢ Φέρειν διαφέρει. Ἀγεται μὴ γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται ᾗ τὰ ἀψυχα.

Οἱ δ' ἤγον μὴ μῆλα, Φέρον δ' ἐνήμερον οἶνον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. Δ. v. 622. monet Valckenaerius. Sed ab ipso Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θάληξ,
τὸν ῥ' ἔφορεν γυάλοισιν ἀρηρότα· ἃ ποιε φυλεὺς
ἦγαγεν ἐξ Εὐφύρης, ποταμῷ δ' ἀπὸ Σελλήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Πὰρ ᾗ δέπας περικαλῆς, ἃ οἴκοθεν ἤγ' ὁ γεραίς.
Odyss. Α. v. 184.

Ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρης ἦβας
ὄπλα· ἃ αὐτὸν ἄγασι γενεήταν Διὸς υἱόν.

& 27: 32.

Καὶ τί μοι ἰδὼν ἄγχι χάμῃ ἄξιον, ἣν ἱπινεύσω.

Apollonius Rhodius lib. i. v. 440.

Τῶν μὲν δὲ μοῖρα θεῶν χρεὶ τε περῆσαι
Ἐνθαδὲ καὶ ἄγχι.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian.
p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p.
1134. l. 21.

Ἄξιον ἰδὼν Ἐρωτος ἄρα ἱπομίστατο Νηρέος
Ἡφαίστος σοφὸν ἔργον Ὀλύμπια δαίδα νύμφη,
Ὀλβον ἄγον.

Lib. i. p. 8. l. 11.

Ἀξάτε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura U-
tenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236.
l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42.
p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p.
1178. l. 17. Herodotus lib. i. cap. 53. τοῖσι δ' ἄ-
γον μέλυσσι τ' Ἀνδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερὰ. ser-
mo est de clypeo & hasta. φέρω pro ἄγω occurrit
apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν αἰηδόνα ποικιλόδερον,
Τῷ μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρων ὀνύχεσσιν μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

τῇ δ' αἶς, ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τόξα, epistolae, carinae &
similia, pro τόξῳ &c. Horatius adfertur contra Bentle-
jum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poetas
obvia.

obvia. αἰτίαι πολλὰν, ἄρρον ἀράντι elegantes locutiones. Nonni versio correctā. Γκιλος prima syllaba producta. τῆς eleganter abundat. Varia lectio in Aobille Tatio rejecta. In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekbustium adsertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Bentleyi emendatio in Virgilio rejecta.

17. **T**όξα τιλαίνων. pro τόξον. ita Aristaeus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἀλλ' ὅσον ἔχεν ἰχθύος περ-
ελκύσας τὰ τόξα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro
arcum dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpserit arcus

Infelix Atbamas.

Ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari, & vicissim. Virgilius Aeneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Mar-
klandi:

Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo formatur--tela. Florus 1. 1. § 12. Sabinis proditae portae per virginem. quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus lib. 1. cap. 6. §. 1. Lectis ille epistolis, eadem somno agredi jussus est. praecesserat cap. 5. §. 10. Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Non-

*Nonne vides, ut
 Nudum remigio latus?
 Et malus celeri saucius Africo
 Antennaeque gemant? ac sine funibus.
 Vix durare carinae
 Possint imperiosius
 Aequor?*

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt & possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gemunt & possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt & possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰμερόν τε Λέανδρος ἦν, καὶ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit Ἐκτὼρ ἱππόδαμος, νεφεληγερέτα Ζεὺς, nec non παρθένος Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito inprobat Aeternissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Critica

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. Æneid. 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis servet.* Unde cum non semper aequae haec observaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vatibus inpingere *μισάνθρωπος* ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Jovis epitheta ita: *ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοί ποιήσῃ καλῶσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερίδης τὸ πίπλον ὃ μέτρα, ἢ ἀναπληροῖς τὸ καχηνὸς ὃ ρυθμῶ.*

22. Πολίων-----ἀσέρες. Elegans locutio, quae & usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ Θρασύς υἱὸς Ἀρήος ἐν Πύμπλαι ἐλάσας,
Βισονίης Οἰαγρὸς ἐκώμασεν ἄστρον ἀράρης·
Ὅρφεα καλῶν ἐπὶ γύναισι Καλλιόπῃς.

Ride stuporem Interpretis, qui vertit:

Bistoniae Oeagrus accessit ad astrum terrae.

Puer videt ejecto ad intelligendum Oeagrū astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset *ἄστρον ἀράρης* ad Πύμπλαι, quemadmodum lib. 41. p. 196. l. 19. Beroe appellatur

Διβανήϊδος ἄστρον ἀράρης.

23. Γυνοὶ ἀστέροις] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adstruximus exemplis. Si quis plura desideret vel unus Nonnus abunde sufficiet. Ut brevis sim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Δίξέ μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἰς ὃ τις ἦρως

Ὁφθαλμοῖς, γελῶν ἱκανὸν χαεῖτεσι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. παφύτευμα ὃ ἐν αὐτῇ τὸ πῦρ καὶ ἀνάπτει πρὸς τὰς πτόρθους πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet; * pro τινὰ, Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν δεκάθαιρος τὰ ἐνιζάνοντα τῷ βρωμάτων τοῖς ὀδῶσιν ἰνῶδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων ἀπάσιων καλαδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον πελασθῆναι. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τῆτον ἔλων σάυραστον ἐλεγχίστη τινὶ πύτμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὄρεσάυλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμῆς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ αἱ πίτυς αἰπέλει τήνῃ
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μιλλίσδεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exiguu versus participium conlocare, quod secrete damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3, v. 300. ET LITORA LINQUENS] Notandum sane, finitum esse verbum participio: quod rarus apud Latinos uest, apud Graecos

vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Αὐτῆς δὲ Διὸς υἱὸς ὁ γὰρ βασιλῆϊ χαλκῶϊς.

v. 31.

Ἰστὸν ἐπειχομένην, δὲ ἑμὸν λῆχος ἀντιόωσα.

v. 46.

Ἐπλογξαν δ' ἄρ' εἶποι ἐπ' ὄμῳ χαομένοιο.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in *Θεογ.* 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex. gr. Ovidium *Amor.* 2. *Eleg.* 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. *El.* 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus, modo ipsis displicerent, obvia quaeque damnatum, sive ritus sive locutiones & compositionem, species? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi juvenum ipsi immolatum nobis persuadere conatur ad Aeneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & nescio quod ex neglecto rita hoc, prodigium arceffit: idem inculcat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra; & licet multa fuissent secuta sacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desinens malis.* Sed consuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi disces quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *ulvam* palustrem contra eundem adserere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5. Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequae infelicitate, ut videbimus ad v. 133. Non mitiorem censuram strinxit in Virgilium quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superius finitus sermo: quam ipse Broekhusius jam ad Tibull. 1. 4. 30. retulit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronunciare in verbis Virgilii Aeneid. 4. 265.

Haud aliter terras inter coelumque volabat

Litus arenosum Libyae ventosque secabat.

Sonum audiri auribus ingratisimum, & hinc ca-

villatum praeterea alia nonnulla aequè infelicitèr
pro volabat reponere legebat? Sed de hoc paulo
post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel αἷμα γενέθλης pro genere. Αἷμα κομίζων ex regio-
ne aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus. Αἷμα
sanguis, pro filio. Αἷμα κομίζων a parentibus dicitur
filius. Occurrit & de insula. Achilles Tatiùs tenta-
tus. Εἴ τι ᾗ δὲ νῆσος vel Εἴ τι τ. ν. initio versuum fre-
quent. Probata emendatio Jensu in Veteri. Poëta apud
Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones
eodem modo desinones in exitu versuum invicem se sequen-
tium, rectè poni contra Bentleyum, & Persium forte, pro-
batur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio adser-
ta. γάρμιν ἀδίδακτος. Heinfsii emendatio in Theocrito pro-
bata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum, &
Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdoti-
bus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia
Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes pro-
frata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdo-
tio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virgini-
tatem ad tempus servare tenebantur.

30. Διοτρεφὲς αἷμα λαχῶσα. αἷμα sanguis, pro
genere, unde quis ortum ducit, usitatissi-
mum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βυκερῶν Σατύρων μινυώγιον αἷμα κομίζεις.

& l. 31.

Γινώσκω τεὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22: 164. &c. Pro eo saepissime
αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98.
l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσσον αἰνίσσαι αἷμα γενέθλης.
p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσειδήϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. xi. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis.
lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλίον Ζεφυρήϊδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ὁδοιπόρον αἶθροχον αἰλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique Scriptores saepissime.
Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi
natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεκὲς Ἀστυείης Διὸς πατρὶδος αἷμα κομίζει.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἥ Φωκίδος αἷμα κομίζει.

Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδον Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio ine-
pta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. Ἀἷμα quoque
dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16.
de Aristaeo:

Ἀἷμα σοφῶ Φοίβοιο κ' εὐπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

*Nisi herile mavis
Carpere pensum,
Regius sanguis.*

Recte Scholiastes MS. Regia proles. Filius etiam
αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Non-
num lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐδέχομαι σὺν λέκτεσσι, κ' εἰ Διὸς αἷμα κομίζεις.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐρανὸν γὰρ
 θυγατὶρ θεῶντος· ἱεφλαγέος σὺ πάππυ,
 αἶμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὅν διερχὴ φιλότῃ πατὴρ ἱσπεῖται Ἰδασπῆς,
 Ἀΐδος εὐαῖδος ὁμολήσας ὑμεναίσις
 Κύρης ἡελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Ἐστὶ γὰρ τις νῆσος φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Ἐστὶ γὰρ τις νῆσος μέσση ἀλλὴ πετρήεσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Ἐστὶ δὲ τῆς Νύσης ὑπατον ὄρος, αἰθιον ὕλη
 ἰθαλὲ φαινίτης, σχεδὸν Αἰγύπτου ῥοάων.

Ita legit Cel. Jenfius Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo E. δ. τ. κ. Ν.
 αἶμα

ἔσται, quorum illud, cum construendum sit cum
ἔσται minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento
ex Scholiaste Sophoclis:

Ἐστὶ τις Ἐλπίς πολυδάκρυος καὶ ἰυλαίμων.

Ipsē Achilles Tatius lib. 4. p. 249. Εἰς τὴν νῆσον
τῆς καλύβας ἰχθῆσαι. Nec raro Viri Eruditi labo-
ranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus.
Boethius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

*Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Visatur una stratus ac felix bora.*

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum
in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam
legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi E-
ditione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed mi-
nus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib.
17. cap. 13. conatu parum prospero ita verba
transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis
malit minore mutatione Εἰς τῆς νῆσος ejecto τὴν
sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad
v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An prae-
terea hic legendum *Φερόμενον αἶμα* videbimus ad
v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus.
Ibid. Δαχῦσα. Versu sequenti occurrit

Κύπεδος ἦν ἱέρνα, γάμον δ' αἰδιδαντοῖς ἰδῆα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quan-
dam, quam pariunt ultimae horum versuum di-
ctiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo
Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius
Sat. 1. v. 92.

Sed

*Sed numeris decor est, & junctura addita crudis.
 Claudere sic versum didicit, Berecynthius Atthia
 Et qui caeruleum dirimebat Nêrea Delphin.*

Sed observat Vir Eruditiss. Is. Casaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proscripserit Poëta, ne optimos quidem vates posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim adfirmare. Certe nuper Persio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proscripsit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatum principem Virgilium sollicitaverit vir Eruditus ex sequentibus locis parebit. *Æneid. lib. 1. v. 319.*

*Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
 Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentis.*

Ita casus quartos scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625.

*Ipse hostis Teucros insigni laude ferebat,
 Sequi ortum antiqua Teucrorum ab stirpe volebat.*

Lib. 2. v. 124.

*Et mihi jam multi crudele caneant
 Artificis scelus, & taciti ventura videant.*

v. 455.

*Saepius Andromache ferre incommitata solebat
 Ad foceros, & avo puerum Astyanacta trahabat.*

Lib. 4. v. 184.

*Haec tum multiplici populos sermone replebat
 Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.*

v. 331.

Di

*Dixerat: ille Jovis monitis immota tenebat
Lumina, & obnixus curam sub corde premebat.*

Lib. 5. v. 385.

*Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promissa jubebant.*

Lib. 6. v. 844.

*Scipiadas cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium: vel te sulco Serrane serentem.*

Lib. 8. v. 646.

*Nec non Tarquiniuni ejedum Porfenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obsidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.*

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

*Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.*

Horatius Carm. 4. xi. v. 31.

*age jam meorum
Finis amorum.*

Paullinus ad Ausonium:

*Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instruunt.*

Rosweytha v. 426. p. 719.

*Moribus & facie similem matri venerandae
In quas per certe soboles mox stirpis amandae.*

Atque hoc non minus usitatum apud Graecos
Poetas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

*Καὶς ᾗ Τυδείδης μεμνημένος Αἰγιαλείης.
Οὐνομα δ' ἐπτοίησεν Οἰδυσεύα Πηνελοπείης,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον εἰδέξατο Λαοδαμείης.*

Hesiodus in E'gyois v. 1.

Musei

Μῆναι Πιερίηθεν αἰδέσθαι κλαίοντα
 Δαίτη δὲ, ἐνέπειτα σφύτμεν πάτη' ὑμναίεσθαι.

In Theogonia v. 92.

Αἶδοι μολιχίη' μετὰ δ' ἔπειτα ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μυσῶν ἰοῖη δόσι ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250.
 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685.
 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Ho-
 merus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νηριότης τε, καὶ Ἀψιδός, καὶ Καλλιόπεια
 Ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Γάμηρος τε, καὶ Γάμορα.

Iliad. Σ. 10, 11. A. 413.

Τὸν δ' ἡμάρβει' ἔπειτα θείῃσιν κατὰ δάκρυ χέουσα
 Ὅμοι τέκνον ἱμῶν, τί νύ σ' ἔτρεπον αἰνὰ τέκνα;

Iliad. B. 87.

Ἡὐτε ἴθνεα ἔσι μελισσῶν ἀδναίων.
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰσὶ νέον ἐρχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 301. (ubi mi-
 nus recte legitur Ἡὐτ') adducit, & proprio nomi-
 ne Ὀμοιόπτητον vocari docet: Ὅταν δ' εἰς ὀνόματα
 ὁμοίως κληόμενα λήγῃσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ πῶλα, καὶ
 ταῦτα εἰς πτώσεως ὁμοίας, ὁμοιόπτητον τῷτο ἰδίως ἐπὶ
 μάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam &
 venustatem conciliare existimat, secus ac Cel-
 Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emen-
 dationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich-
 Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex
 Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & seqq. Sed
 ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' αἰδιδάκτοι. nuptiarum experts. Ita
 Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840. l. 22.

Ἄπτε θύνης αἰδιδάκτος ἀνυμφεύτων ὑμεναίων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων αἰδιδάκτος Ἀθήνη
occurrit; & γάμων α. A. lib. 2. p. 52. l. 30. Con-
fer If. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280.
l. 5. ubi confert Idyll. 27: 49.

Μᾶλα τεὰ πρῶτιςα ταῖς χλοαίοντα διδάξα.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit Doct.
Heinsius cap. 25. legens χλοαίοντα πιαξῶ. An ta-
men non distinctio personarum v. sequenti a Ca-
saubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
1082. l. 5. retinenda sit dubito.

Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων αἰδιδά-
κτον hic memorari non adeo mirum, cum omnes
fere Sacerdotes virginitatem servare debebant.
De Vestae sacerdotibus, quae hinc sanctae & ca-
stae dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. 1. 5.
14. res nota. De Palladis idem testatur Callima-
chus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἐξίτ' Ἀθηναίᾳ ἄρ' αὖ τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀνδροειδῶν.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
in Apoll. v. 110. plurima congefſit Vir longe E-
ruditiſſ. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoe-
bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
cis: Παισίων ὃ, Γλαίρας, ἢ Φαίβης, ὅτιν ἱερὸν. ὃ
ποιήσας τὰ ἱερὰ τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐταῖς Ἀπόλ-
λωνος φησὶ εἶναι. Κόρη δ' ἱερῶνται σφίσι παρθένη, κα-
τὰ ταῦτα ταῖς θιαῖς, ἢ αὐταῖς Λευκίππιδες. Talis So-
lis antistita apud Perſas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
Solis eam. (Aspasiā) sacerdotio praefecit, quo per-
petua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur. Vid.
Bernecceerus. Talis Hecatæ Sacerdos Medea. Va-
lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Ere

*Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci sociam conjungere quaerit Achivo.*

Vid. & lib. 8. v. 282. Hanc enim Sacerdotem
fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

*Praeterea infernae quae nunc sacrata Dianae
Fert castos Medea chares.*

Et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis
referunt scriptores. Vid. Achill. Tati. lib. 8. p.
481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull.
2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere lice-
bat, saltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab.
135. Laocoon Acoetis filius, Anchisae frater, Apollinis
sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxis-
set, atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum
faceret Neptuno ad littus: Apollo occasione data, a Tenedo
per fluctus maris dracones misit duos, qui filios ejus Anti-
phantem & Thymbraeum necarent. Quamvis Servius
ad Virgil. Aeneid. 2: 201. referat id ideo factum,
quia piaculum commiserat ante simulacrum numinis
cum Antiopa sua uxore coeundo. Hinc pueri & puel-
lae in sacris Deorum perficiendis adhibebantur,
quia aetas innocentior ipsis accepta & grata. Ta-
les erant Bassianus & Alexianus Maesae filii Solis
Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3.
§. 4. ο μὴ βασιανὸς καὶ ἡ γυνὴ γεγονὼς τέσσαρες ἔδειξεν,
ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς, δεκάτῃ ἡλικίᾳ ἐπιβεβηκὼς. ἱέρωντο ὃ ἀν-
τοῖ θεῷ Ἡλίῳ. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

*Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces.*

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: Antiquitus enim
pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut deos
innocentior Deos placaret. ita Carm. lib. 2. 12. v. 17.
ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1.
Od. 21. v. 1.

Dianam tenerae dicite virgines

Intonsum pueri dicite Cynthium.

Ubi notat: Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant. Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS. a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c. Quod eleganti brevitate se commendat. Non tamen displiceret quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator a. n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae. Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernerem. Consule praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69. ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma mūto sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum adficiebantur. Vestales mortem mansisse nemo nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta gravidata cum esset, a civibus in vincula fuit coniecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes, si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Jasonem jam Stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus prospectat ab unda

Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes

Colchis, & Aemonius nobis succedat adulter.

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-

K

mius

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinentiam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere

Κυβέρδος ἔ σοι ἵσται θεὸς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δὲ μοι ἔκ ἱπείκει τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίνη μοι, Κυβέρεια, νέν παρὰκοίτιν ὀπάσσεις.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

C A P U T I V.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Πεγύοι majores, non parentes, ἱέρεια δὲ πεγύων. Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus. Πέγυος δὲ πεγύων turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus ἄμος ἔ ἱππος neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando ἔ praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, ἔ vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. Πέγυος δὲ πεγύων. ita editio Basileensis
cum aliis multis exhibet, addita inter-
pre-

pretatione Turrim & parantibus Cel. Berglerus una-
 vult de *αἰγύπτιοις*, vertens *sonata a parentibus*, quem
 secuti viri Docti Kromajerus & Röveius, inter
 difficillimos Musaei locos merito hic referri de-
 bet; me certe quamvis diutissime exerceverit non
 expedit. Vulgatam in novissimis editionibus ver-
 sionem ferri non posse, quia *αἰγύπτιοι*, nunquam,
 quod scio, *parentes*, sed *maiores* denotat abunde
 liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte
 videbuntur jungenda *Κένεδος ἢ ἱπποῦ λαὸν αἰγύπ-
 τίου*. Ita *ἐν αἰγύπτῳ* in eadem re occurrit apud
 Sponium in Miscell. pag. 335. *τὴν πόλιν τὴν ποταμὸν
 Ἀχαιοῦ Μ. ἡγε. φάσιν ἐν αἰγύπτῳ*. Primi *οὐδὲ
 τῆς Μ. Ἀντελίου Παύστου Pontificis a maioribus* cum
 quo loco omnino conferendus ille apud Philostr.
 de Sophist. lib. 1. p. 515. *Ἀχαιοῦς πόλιν γὰρ ἔχοντα
 τὴν πόλιν τὴν ποταμὸν Ἀχαιοῦς πόλιν γὰρ ἔχοντα
 τὴν πόλιν τὴν ποταμὸν Ἀχαιοῦς πόλιν γὰρ ἔχοντα*
*Pontifex quidam Afide factus est, ipse
 nempe & maiores ejus filius a patre omnes. De sacer-
 dotis autem intra certas familias, easque maxime
 conspicuas, manentibus consuli meretur Vir Eru-
 ditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in
 Lavaer. Pall. v. 35. l. e. capite praecedenti. Tale
 fuit Veneris sacerdotium in insula Cypro, quod
 consecuti posterum Cinyrae & Thamyrae, sed po-
 stea sola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiss.
 Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Justinus lib. 18.
 cap. 5. Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit:
 ubi sacerdos Jovis cum conjuge & liberis, deorum mo-
 nitu, comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit,
 pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii. Id
 si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem
 forte aetatem, saltem non perpetuam virginita-
 tem servante non parum firmatur. Sed vereor ut
 talis verborum trajectio eruditio se probare queat,
 quamvis miras aliquando observent Docti, quem-*

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex. gr. in Act. Apost. 13: 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epist. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ἡ μόνη ὃ ἀνα εἰς Ρεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτης Ἰζαακ, Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν, haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipsumque secutus vir longe Eruditissimus Jo. Alberti ad h. l. ita construunt: Ρεβέκκα Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτης Ἰζαακ. *Rebecca, uxor patris nostri Isaac, ex una congressione prolem, quam suscepisset. Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, ver- tens: sed & Rebecca, ex una concubitu habens, Isaac, patris nostri.* Ut opus forte vix sit emendatione Viri summi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Glossis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut syntaxis recte cohaereat *ex uno*---*Isaac pater nostro*. Quid enim, quae- so, alias significaret *ex uno*? *concubitum* autem ver- tit Vulgatus usus Codicis a nostris diverso, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτης, cui conjecturae favet vox κοίτης, quemadmodum reperiri in MS. testis est Elegantiss. Raphaelius in Adnot. ad h. l. ex Hero- doto, quam lectionem tamen hodiernae non prae- ferrem, quippe cum κοίτης de *semine* recte dici pluribus ostendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem pri- mo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficul- tate aliqua premi animadverti. Neque enim vi- deo, quomodo verba ἐξ ἑνὸς denotare possint *ex una congressione*, vel cujus vocabuli ellipsis statuen- da; non certe κοίτης, tum enim scribendum fue- rat ἐν μίᾳς; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad κοίτης, cum λίξ Poëticum est. Sed si jam omnia haec prono alveo fluere, nondum video cur nos poe- nitat

niteat naturalis verborum constructionis, quae est: *Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ.* *Rebecca ex uno Isaaco grāvīda geminōs peperit, qui tamen dissimillimam sortem experti.* Nihil hic in constructione vel sensu intricatum. Haec in chartam conjecta cum jam jam prae lo mandanda essent subit animū solitatio consulendi Cel. Wolfii Curas Philologicas in h. l. quem latius quidem sed tamen eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibusdam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo cubare neque ullum praesidium esse in lectione *κοίτης* nondum persuadeor, quod corruptum ex *κοίτη*, vel genitivus singularis videtur, multo minus *κοίτων* Graecis esse tantum *somnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. 1. cap. 9. *μετὰ δ' ἐμὲ ἰσέλθόντα, παρίσαι ἢ ἡ γυνὴ ἢ ἐμὲ ἐς κοίτην.* *Ubi fuero ingressus, aderit & uxor mea in cubiculum.* ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo pro *κοιτώνη*, vel *κοίτην* quod tuetur Th. Gale p. 759. cum enim *ἰσὺν*, *λέκτρον*, *κοίτη* &c. *cubile* significantia vocabula pro *concubitu* ponuntur quidni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum *πύργον ἂν πύργων* quaerenda, quae, donec meliora doceamur, quemadmodum ante annum in prima hujus Carminis lectione succurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum & Eruditiss. Whitfordus, quod non nisi fero vidi, cepit docente ipsius interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16: 33. fossor dicitur:

ἄλκιον ἐν πατέρων κούρῃσιν ἀσκήματα κλαίων.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens, pinquesque ab ovilibus auras.

i. e. *aurae ovilium*. Lucretius *fulgat ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae* i. e. fontium vel fontanas, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

*Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.*

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specula de libris memorias*, jam eos *deprehendes initiasse ritus omnium religionum*. ubi inepte Davisius legit: *specula de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passim certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis *μετγόνες* parentes denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἔγω· πατέρων γὰρ ἀπὸ πρῶθι δώματα ναίω·
οὐ Στερόπην, ἔ Μαιᾶν ὁμοσόλον, ἔδ' ἑ Κελαινῶ
Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα συνέσιον·

Nisi πατέρα ibi positum sit pro προγόνῳ, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus,

33. Ἄλλη Κύπερς ἄνασσα. *Altera Venus regina*. Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debuisset enim ἱέρη. Vid. Ammonius in V. Ἄλλος. & Thomas Magister, qui tradit: Ἐτέρη ἐπὶ δυοῖν. ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curant Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις ὕψιπύλην ἔρχοιτοῖς ἐδάμασεν Ἰήσων.

Ἄλλη, ὃ ἄλλος ἔμικτο.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χώρα ἐδάμια καὶ ταρκίαι πάντα ἐαυτῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὴ ἔχει, ἱέρη δὲ ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacæn. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatius lib. 1. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plurimis. Lucas Buang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24: 61. 7. v. 36.

Βυκολοι ἀδύμεσθαι τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσι.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος δὲ, ὃ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ᾤδω. pro quo Etymologus: ἢ ὃ δοθεὶς ἐτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eruditi in Æliano V. H. 3. 44. ὃ δὲ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ κακῶν. Ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἄλλη Κύπερς. Ipsis Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. T. 286. Ω.

258. γ. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reli-
quas longo post se intervallo relinquebant Veneri
adsimilabant. Infra v. 68.

Κύπριδος ἀρήταρα, νήη δὲ φαίνεται Κύπρις.

Homerus Iliad. Ω. 699.

Ἄλλ' ἄρα Κροσσάνδῃ, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. Γ. 282.

Βελήτης δ' αἶψ' ἔπειτ' ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyss. Δ. 14. P. 37. Nonnus Dionys. lib.
3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p.
446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην ἢ Κύπριν ἴσω Λιβάνοιο νοήσῃ
Οὐ δύνασαι φίλε κῆρ διακρίνειν Ἀφροδίτῃ.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche
ex Apulejo: *juniorē vero tam magnificae esse figu-
rae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus
esse terrestris. Ubi nec Diligentiss. Munckerum no-
stri Poëtae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Se-
cundus Basio vi.*

*Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa
Concha per aequoreum quam vaga ducit iter,
Basia cur numero caelestia dona coerces?*

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho compa-
rabant. Longus Pastor. lib. 1. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκ τῷ πλησίον ἄγρων εἰς ἐπικυρίαν κακλημέναι, τῷ δ' Ἀ-
φροδίτῃ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, ἢ ἐπὶ τὴν ὡς ὁμοίαν τῇ
Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Columellum de R. H. v. 245.
Paris ipsi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπὶ ἥρως τὸν υἱὰ Θυώην.
Γλήκῳσι Διόνυσε, ἢ εἰ Διὶ ἴσσι γαστέρας.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae confitor uvae.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evolvisse volupe erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τὸν ποτε Κυρήνη κεμαδοσγός Ἀῤῥετος αἶδη.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἀῤῥετος πῇ σέο τόξα, τίς ἤρπασε σείο Φαρέτην.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

Ἀτρομε Χαλκομέδεια, νέη ῥοδοδάκτυλε Πειθῶ,
Κόπειδος αἰβρόν ἀγαλμα, ἢ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιάς Ἡελγένεια, ἢ ἔδυνσσα Σελήνη.

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἡρῇ.

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. Ibid. Κύπερς ἀνασσα. Deos *reges*, Deas *reginas* dici obvium. Homer. Iliad. ε. 326.

Οὐδ' ἔτε Δῆμητρος, καὶ διπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25: 78.

Ὡ πόποι, οἷον τῷτο θεοὶ ποίησαν ἀνακτες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 152.
Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

*Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
Ob meritum ante tuos guttura secta focos.*

Ubi Vid. Eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brouerius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris summum dignitatis fastigium escenderunt, Deorum titulo insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae observavit Bochartus in erudita epistola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort. Persl. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumpta, ac postmodum ad successores eorum translata, viguerunt? Nempe deleuit ea Dominus & erasit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. σοφροσύνη ἢ καὶ αἶδος. castitate & pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

Casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1 v. 272.

Castaeque pudoris

Illuxere faces.

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenes Dii. A'φροδίτη secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris. Κυβερεια Α'φροδίτη, Cyberea Venus & similia. Servius bis leviter emendatus. Antonomastivum.

36. **M**ῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionysii lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἡλικος ἤβης.

38. Κυβερειαν ἱλασκομένη Α'φροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

*Παρθένον ἔκ' ἐπέοικεν ὑποδρήσων Α'φροδίτη,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις λαίνεται.*

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Vener, v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tattius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέλει δ' παρόντος πρὸς Λευκίππην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἦρα ἐκ πολλῶν δ' ἧς Ἀρτέμιδος ἱερῆ. δέσποινα Α'φροδίτη, μὴ νεμεσήσης ἡμῶν ὡς ὑβεσμένη ἔκ' ἠθέλομεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: Α'λλὰ καὶ ἡ Α'φροδίτη, καὶ ἡ Α'θηνά

ναὺν καὶ αὐτὸν τὸν Ἑρῶτα θυσιάζει ἀπαρῶνεν (ita conjectat Doctiss. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἡ Ἡρώ. Quid, quaeso, hic facit Minerva Diva casta & castis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jasone:

*Ipse autem invitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec spernere Divae.*

Argivae puellae virgineas ipsi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

*Innuptam lumine adibant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Posthabita est Larissa jugis. Hic more parentum
Jasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque solebant
Excusare thoros.*

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m. p. & justa adolesceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

*Ἐλκυθήσομαι,
Ἡ πολλὰ δὲ Βύδειαν, Αἰθυσίαν, κόρην,
Ἀρωγὸν αὐδαίξασα, τάρροθον γάμων.*

Ita v. 356. vocat μισονύμφην. ubi Tzetzes notat: Μισονυμφῆ τῷτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθένιαν, τὰς νυμφευθεῖσας μισεῖ. Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ὁμοσάν ἀχρόντοις γαμήλιον ὄρεον Ἀθήνης
Πάλλας ὄρεον ὁμοσσε, τί Πάλλας καὶ Κυβερειή;

Nec tamen nuptiarum praesidibus Diis Cupidini
& Veneri rem divinam factam fuisse, cum puel-
lae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita
Sosthenes Thersandri nuptias persuasurus Leucip-
pae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. τί κλαίεις;
αἰνέσῃ, καὶ θεὸς ἐπὶ τοῖς ἐντυχήμασιν Ἀφροδίτῃ. Pau-
sanias in Laconicis: Εὐάνων ἡ ἀρχαῖον καλεῖσιν Ἀφρο-
δίτης Ἡρας. ἐπὶ ἡ θυγατρὶ γαμυμένη νενομίκασι τὰς
μητέρας τῇ θεῷ θύειν. *Simulacrum ligneum vetustum
Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere
matres, cum filias elocant, solenne habent.* Nonnus
Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Εὔσομαι Ἰνδῶν καὶ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ ἡ Λυδῆς
Κυδαίνεις θυέεσσιν εὐρυρραγὴν Ἀφροδίτῃ
Κρυπταδὴν Μορρήος ὁμειυγέτις.

Vid. & lib. 26. p. 692. l. 10. & seqq. Justinus
lib. 18. cap. 5. *Mos erat Cypriis, virgines ante nu-
ptias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in
quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia
Veneri libamenta soluturas.* Adde Rivini Dissert. de
Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24.
Theocritus Idyll. 27: 63.

Ρέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedi-
catione Aeneidos:

*Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o sedes quae colis Idalias &c.
Non ego thure modo aut pacta tua templa tabella
Ornabo, & puris ferta feram manibus:
Corniger hos aries humileis & maxima taurus
Victima sacrato tinget odore focos.*

(liceat

158 ANIMADVERSION. AD

(liceat paullisper spatium) refutantur nugae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem & thus Veneri promittit, quae non placantur (l. placatur) sanguine* &c: Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

*Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focus.*

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo *in calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia malle interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Papbia Veneri non licebat hostia (lege hostiam) immolari*. Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam proteream dixerat*. Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio* flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

*In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.*

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

*Rite maturos aperire partus
Lenis Ilithuia.*

Ubi

Ubi Acron: *id est propitia*. Claudianus de R. P. lib. I. v. 16.

Lenisque simul procedit Iacchus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοπέεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam absurdus: quae vero sit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem sui Poetae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Scholia illa e duobus male consuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπερ φίλη μετὰ Κύπρην, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθήρειαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Πάρις Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. I. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentlejus. Virgil. Aeneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: Duo antonomasia sunt sine proprio nomine. Emenda duo antonomasia. ita enim ad lib. 5. v. 704. Pro uno proprio duo Antonomasia. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] Purus, impollutus: ὅς ἐστι Ἀπολλῶν

pollinis fixum Antonomasiuum, quod alii dari non potest. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. Sane Tritonia Antonomasiuum est, i. vice nominis ponitur, quia proprium est Minervae. Verum & hic corrige Antonomasiuum.

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero. Πανδήμιος ἱερὴν pessime ad Venerem Vulgarem refertur. Duplex Amathusia Venus Coelestis & Vulgaris. Phavorinus Camers ter, Harpocraton semel emaculati. Adonis & Cytherea saepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo, & templo Dii honorati, quemadmodum Venus & Adonis, Diana & Apollo, aliaeque. Non raro a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut & distinctio. Nemus & virgulta aliaeque. Servius parum sibi constans. Cythera insula.

42. Πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή. Publica igitur Veneris sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis Cereris Nicippe in urbe Thessaliae Dotio. Callimachus Hymn. in Cerer. v. 42.

Αὐτίκα Νικήπῃ (τὰν οἱ πόλιν ἀρήτερον Δαμοσίαν ἐσάσαν). εἰσαγο.

Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem Publicam constituerat) assimilata est.

Consule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis stupor est Weitzii & Parei, (nam Voetius dubius haeret) qui intelligunt Venerem πάνδημον & plurima huc convasant de ipsa a Caelesti distincta, quam toto carmine non memorari certissimum est. Melius eos praecedentia docere debuissent, quibus diserte intelligi οὐρανίαν patet. ita enim v. 38.

Αἴα'

Ἀλλ' αἰὲν Κυβήρην ἱλασσομένην Ἀφροδίτην,
Πολλὰκι καὶ τ' ἔρωτα παρηγορίεσκε θυγαῖς,
Μητεὶ σὺν οὐρανίῃ φλογίρῃ τρομέεσσα φάρετρεν.

Mox sequitur versus hic Δὴ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptissimum hic suspicari castissimam sacerdotem ministrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen sua missa placasse divam omnino diversam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.*

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentlejus ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coelesti & Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 18. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tattius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δυὸ γὰρ ἰγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους καὶ ἡ πλανέουσα, τὸ μὲν ἑρμῆιον, τὸ δ' πάνδημον, ὥσπερ καὶ καὶ αἱ χορηγοὶ διαί. ἀλλὰ τὸ μὲν ἑρμῆιον ἄχθεται θυγατρὶ καὶ δεδεμένον, καὶ ζητεῖ πρὸς ἑρμῆον ταχὺ φεύγειν· τὸ δ' πάνδημον, ἔρειπται κάτω, καὶ ἐγχερόνισι πρὸς τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ἣτως ἐκάλεσεν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγορῇ, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὰ δῆμον συναγείναι τὸ παλαιόν, ὥς ἐκάλεσεν ἀγορᾶς ἑστὶ τὸ πάνδημον, παγήσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & post τὸ παλαιόν inserte ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγήσιμον reponere πάγκοινον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem V. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratiōe recte

L

emen-

emendasse αἰδρυθῆσαν pro αἰφρυθῆσαν adparet
ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν pro τ' π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυβερῇ. Saepissime haec numina
conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib.
xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42.
p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p.
1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἡμεῖδων δ'
ἔρυσιν ἀρτιφύτοισι βαθύσκιον ἄλσος ἱρέψας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυβερῇ.

Interpres reddidit:

*Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitum vero
Ramis per se crescentibus profundas umbras ha-*
bens nemus coronans

Vitum quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit.
Emenda igitur

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυβερῇ.

*Vitum (Bacchus) praebeuit munus Adonidi &
Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus fe-
stum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum
quoque uno templo honoratos, quod & in insula
Cypro fieri consuevisse innuere videtur Orpheus
Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἀνασσα τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμύτται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἱπιαυτὸν
Τμνῷσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἄγνόν Ἀδωνιν.

Vid. Vir Eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis
Παράδοις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius
fere quam plures Deos uno templo cultos fuisse.
Ser-

Servius ad Virgil. *Æneid.* lib. 6. v. 831. *Dictus autem Méroinos (Hercules) quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Fovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido. & ad lib. 2: 225. Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno. Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut colligo ex Anton. Liber. cap. 1. ταύτην ἰδὼν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χαρέμεσσι Πυθίοις καὶ τῷ βωμῷ δ' Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔρραψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀρτέμιδος.* Virgilio *Æneid.* lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos

Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet Aeneas v. 69.

Tum Phaebo & Triviae solido de marmore templum

Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis templa, quod perinde est. vid. dicta cap. 3. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: *Congrue Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post Phoebi Triviaeque sacerdos. Non deterius, puto, scripsisset eadem s. i. ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas posituros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.*

τοὶ πλείους πλείους φιλέμετος εἰν εἰς ταύτης,
βωμὸν ἓνα τήνδε Εὐσεύχθους καὶ Μελικέρτη
πέζον ἀμφότεροι.

45. Στασι ταπεινέσσον ἀλυσσέσσιον σφύραϊ νήσαν.
Οἱ μὲν αἶψ' Ἀμυθίης, αἱ δ' εἰναλίης Ἰονὸς Εὐπρυ.
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔριμνεν ἐνὶ πόλιν αἰσὶ Κυθήρων.

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόνων τίς ἐλαίπιτο τῆμος ἱερτῆς,
Οὐ Θρυγίης καίτης, ὅ γαίονος αἰσὶς Ἀβύδα.

Certe ad περικτιόνων hosce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτισσε, καὶ δαβίη, ἥ τέκε, μήτηρ.
Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη.

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμοι, αἰὲν ἀχόρευτος ἦν λέχος, αἰὲν ὄψε
ἦμεν.

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὕμναιον αἶσσε πατὴρ, καὶ πότνια μήτηρ.

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Αἰὲν ὅτε δὴ ῥ' ἐνῆαυτὸς ἦν, αἰὲν δ' ἔτρεπεσσι δῖα
Μητῶν φθιόντων, αἰὲν δ' ἤματα πότμ' ἐτελέσθι.

Unde patet non raro Poëtas a generali & majori descendere ad specialius & minus; Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Hemolen Othrymque nitalem
Linquentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.

Non

Non inquam culpandus fuerat a Servio, quod a minore ad majus venire debuerat, neque haec censura adprobari viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subiecta ita capit Poëtam: ut *silva ingens* sive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum: virgulta pedum incessu mota fuerint & protrita. acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non ausim adfirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus & virgulta* simili modo conjungit:

*Interea videt Aeneas in valle reducta
Seclusum nemus & virgulta sonantia silvis.*

Ubi olim lectum *silva* patet ex Servii nota: *quae est juxta praerupta fluminis*. Ita lib. 12. 521.

*Ac volut inmissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam, & virgulta sonantia lauro.*

Ubi Servius: *Quaeritur quid sit virgulta sonantia lauro, scilicet ipsa virgulta lauri*. cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:

*Sternitur incurfu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Idem Servius ad lib. 7: 54.

*Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Ausonia.*

Notat: *Latium pars est Ausoniae; unde dixit primo, quod minus est: sic intulit totaque Ausonia*. Pessime vero idem sibi constat: cum enim ad lib. 8: 71.

*Nymphae, Laurentes Nymphae, genus amnibus
unde est.*

[Notasset : NYMPHAE] *Hic distinguendum, ut generalitatem sequatur specialitas, ut in Georgicis, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur distinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur Mater Cyrene, mater.) Nam vitiosum est post speciem genus inferre. idem tamen ad lib. 2: 250.*

*Ruit Oceano nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos.*

Animadvertit: A generalibus ad specialia venire vitiosum est: nisi forte redeatur ad causam, ut hoc loco. Sed auctores sibi non metuisse ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta sunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. *Ενὶ πτολίεσσιν Κυθήρων.* Insula omnino hic intelligenda Veneri gratissima, de qua Phavorinus in V. *Κύθηραι ἐν ἑσπερίῳ γένει, νῆσος περὶ τῆς Κρήτης, ὡς φησὶν ὁ γεγράφας τὰ ἰβνικά, ἢ ποτὲ καὶ πορφύρεα ἰρηθῆ, διὰ τὸ καλίσας φέρειν πορφύρας ἐν ταύτης καὶ Ἀφροδίτῃ Κυθήρεια, κατὰ τὸ Ἡσιόδου μῦθον λέγεται διὰ καὶ Ζαθέα ἴφῃ ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τὴν Κυθήρειαν ἐκφασιν.* Vid. Hesiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuisset dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac insula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano sedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas superabant. Venus Apbacitis. Λιβάνος θείας αὐτῇ ὀσμῆς ὀδὸς ὀσμῆς ἀρωμάτων, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non crescit. Phavorini Etymologia vocis Λιβάνος, & mira narratio, de hoc monte. Lapsus Interpretis Vulgati. Florens Christianus refutatus,

tus, aliaque. Ε'παχίδας incedere. Incessus decoris non
contemnenda pars. Formosae puellae Lunae comparatae.
Emendatus Nonnus. Ο'φθαλμοί παῖδες. Comparabantur
etiam Aurorae, & Lucifero. Commentator Cruquius &
Scholiastes MS. leviter emaculati. Nonni interpretatio
correcta. Locus Musaei a Scholiaste non intellectus. Color
puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. Candidus
color & roseus. Diversa lectio in Virgilio rejecta. Cervix
rosea, pulchra. Rosae albae raro memorantur. Titius &
Cruquius refutati. Rosa florum pulcherrima, & Veneris
sacra.

48. **Ο**ὐ Λιβάνη θρόνον ἐν πτερύγεσσι χορεύων.
Venerem in monte Libano sedes habuisse
atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scrip-
tores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Εἶσα Λιβάνοιο κομίζων
Ἀστυρίην πλώσαν ὑπὸ Θρήνης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere disce-
dente:

Εἴπῃ καὶ Ἀστυρίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 39. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio.
alia loca mitto. Aethicus in Cosmographia p. 716
edit. Abr. Gronov. Insula vero, quam (Tiberis)
facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenita-
tisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyema-
libus pasturae admirabilis herbas dehabeat: Ita autem
vernali tempore rosa, vel cacteris floribus adimpletur,
ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Liba-
nus almae Veneris nuncupetur. alique plures. Cave
tamen huc referas locum Orphei in Hymno Vene-
ris pag. 152. v. 17.

Εἰ γὰρ καὶ ἐν Λιβάνῃ Συείης ἴδος ἀμφιπολεύεις.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p.
62. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-
nibus

nibus locus exhibetur, *ἐν λιβάνι Συείης*. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Helio- polis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 34. refert Smyrnam filiam Theian- tis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho ama- ta, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διαρὴν μετὰ δῖον ἔχον Λιβανηίδα νόμφη.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

*Ἰμερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβάνου νέος ἕτος, ὅπη Κυβέρινα χορεύει*

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Seston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris stru- cto Aphacis in Libano non procul a fluvio Ado- nide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepti, cu- jus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quo- rum testimonia produxit Diligentissimus Bochar- tus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolle- ret: *Δεινόν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τῷ Φοινίκῳ λαυλά- σον ἔθνος, ἐξ ἀπόπτῃ συνεῖδεν. ἄλσος ᾗ τῷτ' ἦν ἡ τίμη- ρος ἔκ ἐν μέσαις πόλεσιν, ἣδ' ἐν ἀγοραῖς ἡ πλατεία, ὅποῖα τὰ πολλὰ κόσμῳ χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμῶνται*

τὸ δ' ἦν ἔξω πάντε, τρεῖς τε καὶ λευφόρων ἐκτός, αἰ-
 χρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει ἔ Λιβάνε
 ἐν Ἀφάκοις ἰδρυμένοι· χαλὴ τις ἦν αὐτῇ κατοικίᾳ
 πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥασμῶν διεφθορόσι τὸ σῶμα·
 γυνεὲς γὰρ τινες ἄνδρες ἔκ ἄνδρες, τὸ σωματὶ τῆς Φυ-
 σέως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ ἔ δαίμονα ἰλεῦντο· γυν-
 ναικῶν τ' αὖ παρσίνομοι ὁμιλίαι, κλεψιγαμοὶ δ' ὁμιλίαι
 (Valesius I. τα φθοραὶ) ἀρρήτοι τε καὶ ἐπιρρήτοι παρσί-
 ξεις, αἵ ἐν ἀπόστατῃ (ἀπρостаτάτῃ Valesius I.) χώρῃ
 κατὰ τόνδε ἔ νέων ἀπὸ χερῶν. Vide quae notavit
 Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Pal-
 myr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi pos-
 set, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros cho-
 reas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum
 Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret.
 Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανητῶ-
 δα πτέρην saepe memoret Nonnius aliique, choreas
 autem duxisse cultores hujus Divae in reliquo
 monte non minus credibile sit quam in hac parte,
 quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus
 lib. 4. p. 116. l. 9:

Ἐκ Λιβάνε νέος ἔστος, ὅπῃ Κυθήρεια χορεύει·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνε θυόεντος. Thus Libanum ferre notius
 esse dicit Pateus, adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, &
 Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in
 Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Sal-
 masius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat
 Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel-
 Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui
 thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat qui-
 dem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T.
 IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a
 Relando p. 320. ὅμοιος ἐστὶ τῷ φοινίκῃ ὁ Λιβάνος, κί-
 ...

δρσις τε ἢ κυπαρίσσοις ἢ πεύκῃ κατάκομον ἢ αὐτοῖς ἢ τοῖς ὄλιβανθ' φυτοῖς. Θαυμάζεται ἡ ταύτης ἔνεια καὶ αἰτία τοῦ μνημονευθῆναι ὅρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχειν ἢ ὕλην ἢ δένδρεσι τοῖς ἐνμηκεστάτοις ἢ ἐννοσμοτάτοις καταπλητῆν. Sed cum antiquiores simile quid non tradant nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymologiam dat Phavorinus: Λιβανος, δένδρον. ἢ ἢ ὅρος ἔτι καλέμενον. Λιβανος ἢ εἰρήται, οἶοναὶ ὁ λειβόμενος ἢ σπενδόμενος. δοκεῖ γὰρ αὐτόν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι πνεῦμα ἢ θεὸν ἀνωφερέως γὰρ ἔστι ἢ αὐτὸν σέβοντα κ. τ. λ. Quae unde habeat nescio, ut nec quae inferius: ἐστὶ ἢ ἢ ὅρος καλέμενον ἢ κατὰ νομήν τιαν ἔχειν λιβανωτὴς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur capi posset de odore reliquiarum arborum, quas mons gerit, fragrantissimarum, de quibus Cyrillus & Aethicus l. c. & Sacer Scriptor Hoseae cap. 14. v. 6. ἢ ἢ ὁσφρασία αὐτῆς ὡς Λιβάνου. *Et odor ejus ut Libani.* Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος ἢ κρόκος, κάλαμος ἢ μιννάμωμον, μετὰ πάντων ξύλων ὄλιβανθ'. Vulgatus Interpres: *Nardus & cinnamomum, fistula & cinnamomum cum universis lignis Libani.* ut adeo videantur Graeci usi Codice hoc in loco a nostris diverso in quo pro לְבָנוֹת scribebatur לְבָנוֹ, quemadmodum contra v. 11. pro ἢ ὁσμὴ ἱματίων σου, ὡς ὁσμὴ Λιβάνου. Vulgatus: *Et odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris.* Nisi, quod verum puto, Vulgatus secure vestigia Graecorum legens nomina propria confuderit & in Graecis scribendum λιβάνου. atque id malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis nec hanc explicationem damnam. ita Oraculum apud Eusebium de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 23. incolas Deli insulae vocare videtur

οἱ ἐν τῇ Διὶ καὶ τοῖς ἀγίοις θυνοῦντες, ἢ ἐρεῖας.

Fragrantis Deli. cives, sacrosque ministros.

Ibid.

His. in. πτηνίστρε. recte Scholiastes: ἐν τῇ ἀρετῇ;
quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens
Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani saltabat in antris.

53. Οὐ τῶν ἀθανάτων αἰγέμεν ἐπέδουσι θνηταί,
Ὅσον ἀγορομένον διὰ καίσαρα παρθενικαίων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. l. p. 2. de
pictura egregia in insula Lesbo; αἶσα πολλοὶ τ' ξέ-
ων κατὰ φήμην ἦσαν, τ' μὴ νυμφῶν ἰκέται, τ' ὃ
αἰώνος θωπεία. Ita Glycera suspicabatur Menan-
dram non minus Bacchidis amore quam Isthmio-
rum caussa iter suscepisse, apud Alciphronem lib.
1. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ
μὴ γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἑλαττον ἢ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τ'
Ἰσθμίων ἕνεκεν τ' ἀποδημίαν πεποιθῶς, ἢ πάνυ πείθο-
μαι. vulgo ε' π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπύχετο παρθένος Ἡρώ· in-
cessit uirgo *Here* recte vertitur. Verbum enim hoc
pompa ac majestatem denotat. Claudianus de
B. Gildon. v. 195.

*His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.*

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est, longaeque manus; & maxima toto
Corpore: & incedit vel Jove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

*Us mea luxuria Nemesis fluat: utque per urbem
Incedat donis conspicienda novis.*

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione for-
mam Heronis laudans Poëta incessus meminit,
cum & ille non contemnenda pars decoris juve-
nes

pes amatores adliciens. Audi Ovidium Art. Amat.
8. 898.

*Discite faemineo corpora ferre gradu.
Est & in incessu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.*

Male Florens Christianus :

*Tunc ergo Deae delubra petebas
Virgo Hero.*

75. Οἷά τε λευκοπαῖδες ἐκαστὰ λατρεῖν εὐδαίμων. Elegans
comparatio & crebra sumta forte ex Ovidio Her-
oid. ep. 18: 71.

*Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cynthis lumen babes.*

Qui locus non fugit Elegantissimum Broekhusium
ad Tibullum 3. 4. 29. ubi plura notavit vir Eru-
ditus, quemadmodum & Pareus ad h. l. qui ta-
men perverso iudicio inventionem adtribuit Mu-
saeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebus;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat: eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

*Dilecta, quantum non Pholoë fugax
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges:*

Nannus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Ἰὺξινά γυμνάσιντα, σέλας πέμποντα σελήνης.
p. 440. l. 19.

Ὀπλοτέρη γὰρ
Ἐμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσι τεληκοσίων Χαρίτων εἴχες, ὣν μία μὲν
Ποσειδῶν προφέρουσα φρονέσκει, εἰς δ' αὖτις
Φαιδρότερος ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρον,
Μαρμαρυχὴν ἑκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066.
l. 25. de Beroe.

Ἀστυρίης δ' ἔκρυπτεν ὀμήγυριν ἡλικος ἥβης,
Ὀφθαλμοὶ γελδῶντες ἀκοντισῆρες ἐρώτων
Φαιδρότερος χαρίτεσσιν, ὅσον πλέον' ἄστρ' ἀκλύπτου
Ἀνιφέλας ἀκτῖνας διέκυσσα σελήνη. 12
Πλησιφθῆς.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἔκρυπτον,
certe Φαιδρότεροι χαρίτεσσιν ὅσον κ. π. λ. cum subin-
telligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ saepe occurrunt.
Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. τὸν ἰδὼν ἰκόμενον
ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ μὲν ὡς καλῶ φοβεροὶ δ', ὡς σάφρε-
νος. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir
Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum
lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. A-
lias Aurorae comparare solent formosas. Theocritus
Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὖς ἀντέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νύξ ὅτε, λευκὸν ἐπερ χειμῶνος ἀνέκτος·
Ὡς δὲ καὶ αἰ χρυσεὰ Εἰλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν.

Sicut aurora exorians decorum ostendit aspectum
Sacra cum nox abit, byeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos.

Ita

Ita legit Casaubonus Lætion. cap. 19. p. 277. pro
 ατε. aliter Doct Heinſius cap. 23. p. 375. ita
 Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l.
 3. ipſique praeſerunt aliquando ut ibid. l. 23.

καὶ σὺ φαίνεσθαι
 χαλκομέδῃ ῥοδοῖσσα ῥοδοσεφείας πλέον ἤες

Obvia quoque cum Lucifero comparatio eſt, Vir-
 gilius de Pallante Aeneid. lib. 8: 589.

*Qualis ubi Oceani perſuſus Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignis,
 Extulit os ſacrum coelo tenebrasque reſolvit.*

Quod Homericum eſſe obſervat Servius. Primum
 verſum Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3.
 Od. 9. v. 21.

*Quamquam ſidere pulchrior
 Ille eſt.*

Commentator Cruquil & MS. Scholiaſtes vocem
 ubi omittunt, quae reſtituenda ex Acrone &
 Virgilio. Nonnus Dionyſ. lib. 21. p. 574. l. 4. de
 Baccho:

καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἰώιον εἰς κάλμα γαίης
 τεύχεσιν ἀερίπτῳ ὅτε Φωσφόρος

*Et cito agitavit currum matutinum inclina terras,
 Telis fulminans tanquam Lucifer.*

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. ἄνεθ' ἢ χιόνων φαιλόσσε κύκλα παρειῶν,
 ὧς ῥόδοι εἰς καλύκων διφμοχρόαν.

Ele

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονίων] Χιονόδης, λαμπρῶν, quae ita restituit Gronovius: χιονοδαῖν, λαμπρῶν. & φοινίσσεται] ἐλαμπεύετο. Aliud voluit Poëta, cujus interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεια, τὸ λευκὸν ὡς μέσον ἐφοινίσσεται, καὶ ἐμιμῶτο πορφύρεον, οἷαν ἡς τὸ ἐλέφαντα λευκὰ βάπτει γυνή. Hic color genarum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis de- castatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:

Et color in niveo corpore purpureus.

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 17. p. 286. de illo:

Ἐφαίνετο δ' ἥντε κώρη

Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἀνδρὸς
Χιονέας πόρφυρε παρῆς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλ-
λος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευ-
καὶ μὲν ἐπιμῆξ καὶ ὑπέμνηται παρῆαι, καὶ ταύτη τὸ φαι-
δρὸν ἐκμιμῶνται τῷ ῥόδῳ. Illum colorem describit
Salomon Cantic. 5: 11. Ἀδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυρ-
ρὸς, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων. Vulgatus Inter-
pres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus
ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v.
19.

Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:

Lilia non domina sint magis alba mea:

Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,

Utque rosae puro lacte natant folia.

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum
Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

Ut

*Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albas purpura per genas.*

Achilles Tatius lib. 5. p. 305. de Melite: ἢ ἢ τῆ
ὄντι καλῇ, καὶ γάλακτι μὲν ἀν' εἴπερ αὐτῆς τὸ πρῶτον
κεχεῖται, ῥόδον δ' ἐμπεφυτεῦται ταῖς παρειαῖς. quem
locum respexit Broekhusius l. c. Snaviter ad Ga-
lateam Dotis apud Janum Secundum Sylv. lib. 1.
p. 236.

*Temet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consmilem lacti, consmilenque nivì.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.*

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum
laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candi-
dum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib.
3. v. 88.

*Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi
Flammeus oris bonos, & non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.*

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colo-
re non memorato, comparant. ita Nonnus lib. 15.
p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύχλα πρῶτον.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Vir-
gilius Æneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

*Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.*

Ubi Acron: PUNICEAE] Sanguinei coloris. Puni-

Puniceis invecia rotis. Locus est Virgīlii *Æneid.* lib. 12. v. 77. Perperam *rosis* citat Titius ad Nemes. Ecl. 2. v. 44. sive ita emendaverit, sive in codicibus peioris notae invenerit. Conf. Theocr. Idyll. 18: 31. Hinc *roseus* pro *pulchro*. Horatius Carm. lib. 1. 13. v. 1.

*Cum tu Lydia Telephi
Cervicem roseam, cerea Telephi
Laudas brachia.*

Janus Douza (vide Commentariolum ipsius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophis i. e. fertis redimitam*, monet, sed jam capere de colore candido cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laete, floridum & ἀγλαόν collum*. Prius nullo modo tueri se potest, cum de nativo colore hic sermonem esse quivis videat, neque alterum placet. Rosas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis & rubris sertum gerebat in capite ornatum*. Atque ita Janus Secundus Basio I.

*Cum Venus Ascanium super alta Cythera tulisset
Sopitum teneris imposuit violis;
Albarum nimbos circumfuditque rosarum
Et totum liquido sparsit odore locum.*

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius *Æneid.* lib. 12. 67.

*Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Si quis edur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba rosa.*

M

Apud

Apud Nemesianum Eclogi 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus :

*Te sine vae misero ! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulce rubens Hyacinthus.*

Nugas agere Titium, qui notat: rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant, docet clare ipse Poëta v. 47.

*At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.*

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splendens, & confert purpureos olores alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticòs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram*, ut rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 2. 323. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervice* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae comparatur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. ἡ τὸ ρόδον διὰ τὸτο ὅτι ἄλλων ἐνμορφότερόν ἐστι τὸ φυτόν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς φεύγει ταχύ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

*Ῥόδῳ Ζεὺς ἐπέειπεν ἔχειν μακρὰ δάφνην
Καὶ ρόδα φοινίσκοντα ρόδῳχοι Κυπριγενεῖ.*

CAPUT VIII.

Κύλας pro κύλοι per Metaplasium, & similia. Formosae præto pulchro comparatae. Aristænetus tentatus & defensio contra Pauwium. Hyems campis gramina auferi. Εὔμα Ιωάν. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Διονύσιος Ὀρίστ. Defensio Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύλας pro κύλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Phavorinus in V. Κύλας κατὰ μεταπλασμόν γένεσις, οἱ τροχοί ——— τοιαύτη δὲ μεταπλασμὴ συν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ θυμὸν καὶ ὁ γὰρ πρὸς Αἰχύλῃ. Φασὶ καὶ τὸ γὰρ ὅντα δὲ καὶ ὁ εἰργασίαν καὶ ὁ εἰργασίαν. ita δάκτυλα habes apud Musaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμήλια θεσμά θεσμός & v. 145. Θεσμά θεῆς ἰστέοντα apud Aratum in Dioscor. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σκολιὰ, σκυτάλαι τε, καὶ ἱππέροισι κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθα. Vid. Vir Doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte aker Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipse Oppianus Halieut. 1. 105.

Θέρεθλα, θατίδες τε, θούρι δὲ ὑπέρπλα γένεθλα.

Ubi similiter habes γένεθλον pro γενέθλη. ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116. ubi notas consule. Talia sunt πύρεα apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχαά lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ρόδων λειμῶνα φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ἔσώματος κάλλος αὐτῆς, πρὸς τὰ ἔλκειν ἡλκεῖν αὐτῇ· ναρπίσας μὲν τὸ πρῶτον ἐξίλβε χροιάν, ῥόδον δ' αὐτέτελλεν ὥς τ' παρειᾶς. — Τούτῳ ἦν Λευκίππης ἐπὶ τῷ πρῶτῳ ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥόδοις ἀνεφαίνετο λειμῶν.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηῶντος ἔσα λειμῶνος ὀδεύων
Ἄνθεα πάντα δόκευε τεθελότα σύγχροα κέρης.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἄμειψας ἐς ἄνθεα, καλλιφυῇ γὰρ
Παπταίναν ῥοδεῶνα, τεὰς ἐνὸησα παρειᾶς.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Οὐποτε τοῖον ἄγασι ῥόδον λειμῶνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χαλίσσα, τεὰς μεθέπσι παρειᾶς
Εἰαρινὸν λειμῶνα, τ' ἔ' χρόνος οἶδε μαραίνειν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. ἢ τούτῳ ἐξ-
φοινίχθη τὸ πρῶτον, ὡς δοκεῖν ὅτι τ' παρειῶν ἐνδὸν
εἶχε τινα ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius
in margine, sed sine loci indicio, notaverat. lib.
2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἴσκει λειμῶνι, ἢ ὅπερ ἐκεῖ
τὰ ἄνθη, τῷ γὰρ ταύτῃ τὸ κάλλος ἔως μὲν ἐν ἡ κόμη
τῷ λειμῶνι ἐπακμάζει, ἢ ἡ χροιά τ' ἀγέων ἦρος δ'
παρκαμάσαντος, πέπαιται μὲν τὰ ἄνθη ... τὸ δ' ἢ
λα.

λεμένων γεγῆρκα. γυναῖκός τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος
παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος παρδραμή, τίς ἐστὶ; κατὰλαίπε-
ται εὐφρασύνη· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι ἔπέ-
φυκε ἀρσιζάνειν ὁ ἔρως· ἔνθα αὖ εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης
ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνίζανει καὶ μένει. Qui locus multis mo-
dis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπακμάζει,
dein τ. α. τῷτο δὲ vel κατὰ τῷτο δὲ ὁ λ. γ. & pro ἔστ
post Mercerum recte ἐπὶ reponit, nec non τὸ εὐω-
δὲς mutat in εὐωδὲς. Prius forte minus necesse, si
repetas verbum ἐπακμάζει, vel in priore membro
intelligas verbum substantivum. Parum quadrat,
quod monet comam prato post veris laetitiam &
in ipsa hyemis crepidine non deesse; cum isto
tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib.
4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina
redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7.
in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.*

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic sufficit.
Dein forte legendum πέπανται μὲν τὰ ἄνθη τῷτο vel
κατὰ τῷτο ὁ δὲ λ. γ. floribus perit color, nisi velis
ταύτης scilicet χροίας. Pauwii εὐωδὲς pro εὐωδὲς ma-
nifeste falsum, cum ad verbum desumta haec sint
ex Platonis Symposio, quem locum opportune ad-
duxit dudum Mercerus, ubi scribit: ἀνανθεῖ γὰρ καὶ
ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ αἵματι ὅτῳ ἔκ ἐνίζει
ὁ ἔρως· οἱ δὲ εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης τόπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ
ἰζει καὶ μένει. Odorem autem bonum mulierum a
Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Suf-
ficit unus Musaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' εὐοδμον εὐχρεον ἀνχένα κύσας.

61.

Νιασομένης δ'

Καὶ πόδα δευροχίτωνος ὑπὸ σφυρῶ λάμπεται κέρης.

M 3

Gemi-

Geminus locus est Nonni Dionys. lib. x. p. 180.
l. 7. de Ampelo:

Νευρομένε δ'

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Miror turpissimam Poëtae maculam non abster-
sisse eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis
corrupte citat, non magnopere mirandum, cum
facillimo negotio integritati locum potuissent resti-
tuere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus,
pedum pratum, qui dixerit ignoro. Veteribus au-
tem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in
describenda forma egregia omissi. ita Nonnus Lib.
35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυνυῖς σκοπιάζεν ἀνασπομένης χρεῖα κέρης,
Καὶ σφυγὲ λευκὰ δέκονε.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἴσα πταμοῖο δοκεύω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάθη ῥοδοῖσα, καὶ ἀργυρόπεζα Λυκάστη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycastem* supino er-
rore, quem etiam commisit p. 400. l. 5. ubi ἀρ-
γυρὰ πᾶσα vertit *aureas plantas*, quemadmodum &
aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χροὸς ἦνθε κάπλος ἐλευκαίνοντο δ' μηροί,
Καὶ σφυγὲ φοινίσκοντο, καὶ ὡς κέλον, ὡς ἀνεμῶν,
Χιονέων μελίαν ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λευμαίν.

Ita Ἀρετίμης ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. &
Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.
καὶ

καὶ γὰρ αὐτὸν αὐτὸς εἰδέναι, ὅτι εὖ
καὶ
Νεωστωμένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendendum arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρυσὴ δαυδαλὴς ἰφροδῶτο κόσμον ἐκείνης,
καὶ πτέρης μετέπιθε, ὅτι αὐτῶν ἵχνη ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βαμβύκα χαλκίως, οἱ μὲν πόδες ἀσφάγαλοι τοῦ.

Ubi Scholiastes— ἰφροδῶτο, ὅτι εὖ ἢ λευκὰ ὡς οἱ ἀσφάγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

*Illic bis pueri die
Numen cum teneris virginibus tuum
Laudantes, pede candido
In morem Salium ter quatiant humum.*

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ab tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

Notat: ostendit illam pulchram. Ceterum adposite admodum pedum pulchritudinem, roseumque colorem hic praedicat Poëta, qui spectatorum in oculos aequae ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres saepe crura nudata habebant. Tales describuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γεγυμνωμέναι, τὸ μὲν ἄνω, ὃ χυτῶνος, τὸ δὲ κάτω ὃ πεδία. quem locum recte explicat Salmasius p. 541. Talis forsitan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & discalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero sacra discalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt

quas in eam rem observavit Vir. praeclara eruditione insignis Jo. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & post illum Inlostr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquissimus Credo apud Henninium n. 23. ad Tollii epist. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

*Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, passoque capillo.*

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positum contendere velis. Non raro quoque, qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. ἰστορίσαστο δὴ Λευκίππῃ ἱερᾷ σαλῇ ποδῶν χιτῶν, ὀθόνης χιτῶν, ζώνῃ κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινίᾳ πρὸς κεφαλὴν φοινικοβαφῆς, ἀσάνδαλος ὁ πρὸς. Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

*Φιλοσόφῳ δ' ἠμύνει
Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσας πένθει μητῆρ.*

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam sine sandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed & quia antiquo aevo non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex
iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo vi-
detur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse co-
thurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 398. l.
23.

Καὶ νέκνός περ ἔοντος ἰδύσατο ταρσὰ κοθόρνοις.

Nec non Veteres Heroes Theseus, alique. Vide
quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34.
ita capi non incommode posse quibusdam forte
videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ε'μαίνειτ' Ἀλκμαίων τε

Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέστης,

Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnal-
dus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀλ-
κόπυς Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim ver-
ti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus prae-
ditus Orestes*, quam quidquam hic novari putem. Ni-
hil certe valet quod objicit elegans juvenis epithe-
ton illud mulierculae magis convenire, quam Ore-
sti, cujus inmanis statura septem cubitos superaret.
Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut
vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer.
Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pe-
des laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt.
Pelei & Thetidis:

*Quae tibi jucundo famularer serva labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Ubi *candida vestigia* sunt pulchra, quemadmodum
pede candido in loco Horatii jam cit. Acron inter-
pretatur *pulchro*. Pulchrum autem eum fuisse patet
ex Hygino cap. 270. ubi inter eos qui *formosissimi*
fuerunt refertur *Theseus Aegaei, & Aethrae filius,*
M 5 quem

quæ in *Ariadne* ostendit. Aliæ emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνυς nullo modo placet, minus adhuc ο' λευκώπυς Ορέτης alterius, quæ referuntur in *Observ. Miscell.* Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. Χ'ω λευκόφρυς vel χ'ω λευκόχρυς quæ protulit vir Eruditissimus, etiam minus necessaria: recte tamen idem illam Barnesii *de albis cothurnis* sententiam ex *Istro Grammatico* refutavit: vellem & alteram de *Oreste* in furore suo nudis pedibus currente, cum id furentibus sæpissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de *Inone* in furorem a *Junone* acta:

Εκ θαλάμῃς ἣ Φυγῦσα διέδραμε δούραμος ἰὼ
Τρηχαλέας αἰπέδιλος ἐπισκαίρῃσα κολώνας·

Tales Bacchæ describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλῃ τὰρσά φέρῃσα κατ' ἔρεα θυμῶν πεδίλων
Ποσσὶ βάτης πατέῃσα, ἣ ὀξύθυρος αἰκάνθας
Θηγαλίῃ κατὲν ἵχνος ἐπέσχευεν ἀχέρειω.

Ita h. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδερμον ἀσάμβαλον ὑψοῖ πετρῆς
Τρηχαλέω πρηῶνι πεισκαίρῃσαν ἐρίπτης·
Οὐ σκοπὴν δ' ἔφραξε δυσέρβατον ἢ πόδα κῆρ
Ὀξυπαγῆς αἰπέδιλον ὄνυξ ἰχάσματος κολώνης·

CAPUT IX.

*Veteres Poëtæ a recentioribus mendacii arguantur. Tri-
Gratias statuit vulgatio sententia, alii tamen ducunt
Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam
tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus ten-
tatus. Emendatus Pithurnus. Bacchi & Junonis filias
cum*

non aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Oronide potas canit, alii aliter. Aglaia Pulsaui uxor. Phryni Interpretis notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omitti in formosarum forma describenda. Gratiae, & Euphrosines in oculis & reliquis membrorum partibus exornant. Horatii Scholiastes MS. emendatus, Nūc in Aglaia, & Somne, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Propter tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiose Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. Kai τις, Atque aliquis eleganter ponitur.

63.

Οἱ δὲ παλαιοί

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφουκέναι.

Aliquando Poetae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γυναιμαέοντι δὲ μένος

Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσαντο βίβλος Ὀμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenbergius p. 1356. Neque talibus suae defunt Venere. A Museo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeo lib. 1. ep. 10. p. 58. ἡ τοῖς ἔμμεσαι Χάριτες ἡ τρεῖς καὶ Ἡσίοδον αἰκῶ δεικνύντων πλεονάζοντι δεκάς. Locus Poetae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐφροσύνη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆες,

ὧ κεάνε κῆρη πολυέροτον εἶδος ἔχουσα,

Ἀγλαίην δὲ Εὐφροσύνην, Θάλην τ' ἑρκετινήν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαίην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatio est, quamvis non desint qui diversum numerum insunt. Ita ab Atheniensibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebat. En verba Homeri Iliad. B. 267.

Ἀ' μ' ἰθ', ἐγὼ δὲ καὶ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτερόν
Δώσω ὀπνιέμεναι, ἢ σὴν κεκληῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἶν' ἐέλδραι ἤματα πάντα,

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτερόν.

Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. P. 51.

Δίματί οἱ δεύοντα κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

V. & Iliad. Σ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνοικῆσαν ἐκ αἰπιθένης τῇ ᾧ ὅλον αἰχμητέκτονι (Vulcano) πεποίηκε τὴν Χαίριν. Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. B. v. 280. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάλλος, Φρόνησιν ἢ Ἔργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimiq̃ Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε, ἢ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀ' γλατὴ τε, Θάλαα, ἢ Εὐφροσύνη πολύολβε.

Ubi pro Εὐνομίῃ reponendum forte Εὐρυνόμη, cum Εὐνομίῃ sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut *Εὐροδμήνην*, vel, ut legitur in MS. Galei, *Εὐροδμήνην*, nec non *Αὐτομαδέσσην*, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro *Εὐρυνή*. *Eurynomen* Oceani & *Tethyos* filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 358. *Eurynomen* quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro *Εὐφροσύνη* enim omnino restituendum *Εὐφροσύνη*, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. i. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pitbonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. i. qui *Pasitheim*, quam Nonnus memorat, eandem ac *Euphrosynem* putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Εὐκλον ὡς ποθέεις Χερῖτον μέλαν, ἀπὸ τοῦ θυμῷ
Οἷον ἔχον θαλάμοιο φυλάσσει, μὴ δὲ χαλέψῃ
Μητέρα Πασιθέης θυγατρὶ θαλαμηπόλον Ἥρην.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. *Coronidis* & *Bacchi* filias facit:

Συγῆσα φιλότητα Κορωνίδος, ἥς ἀπὸ λέκτρων
Τρῆς Χέρειτες γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi *Euanthen*, ab aliis *Aglaiam* vel ut emendat Gale *Ἀγλαην*. Jovis filias facit Hesiodus l. c. *Aglaiam* autem *Vulcanus* duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter *Χερει* voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Pharnutus cap. 15. αὐτοῖσιν δ' Ὀμηροῦ ἔφη μίαν τ' ἡμετέων ἡφαιστῶ. Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcani barbare & inperite.*

64.

Εἰς δὲ τις ἡρᾶς

Ὀφθαλμοῖς γιγνώσκει καὶ τὸν χαλκόν τεθῆκε.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formosorum spectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. ἰδὼν γὰρ ὁ Θέρασενδρος τὸ κάλλος ἐν ποσὶ καὶ μῆτι, οὗ ἀρεσκόμενης ἀσφαλῆς, μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καθήκει τὸ κάλλος, ἀφῆκε τ' ψυχὴν ἐπ' αὐτήν, ἣ εἰσῆκε τῇ θείᾳ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ' καλὸν τὸ κάλλος καθήκει, μέν γ' ἐκαστὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τ' ὁρῶντων ἴσεται. Oculos pulchros describit Aristaen. lib. 1. ep. 1. p. 4. Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγῆς, καὶ καθαρῶς φωτὶ διαλάμποντες· τὸ γ' μέλαν αὐτῶν, αἱ πρόροι μελάνταται καὶ τὸ κύκλον λευκόν, ἀγλῆ λευκοτάτη. (ita optimo legendum cum Cl. Ravinio.) καὶ ἐκαστὸν ὑπερβολῆς καὶ τὸ ὑπερὶ ἐκείνων καὶ τὸ λίαν αἰνόμενον, εὐδοκίᾳ προσκείμενον· ἔνθα δὲ τὰς χαλκὰς ἐγκαθήμενας παρῆσι προσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6. p. 373. ἰδὼν γ' ἡδὺς, καὶ ἢ μέλανος ἔχον τ' βαφὴν ἡρέμα τῷ λευκῷ σεφανόμενος. Horatius Carm. lib. 1. 32. V. 11.

*Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.*

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris decoratur oculis. Hinc in descriptione formosorum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen.*

*Tu facis hoc oculisque tuis; quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammæ caussa fuere meas.*

Hinc venustate plenissimæ locutiones, quibus
Gratiæ & Cupidines oculis insidere dicuntur apud
Aristaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante ad-
ductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

ὦς Ἑλένα· τὰς πάντας ἐπ' ὀμμάτων ἱμεροῖσι ἔντι.

Atque ita Gratiæ, Cupidines, Veneresque in aliis
corporis membris non minore elegantiā locant.
Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

*Ille virōnis ἔ
Doctæ psallere Chiae.
Pulchris excubat in genis.*

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mu-
lierem videri, vel quod virenti ætate sit, ἔ doctæ
psallere* (saltare Scholiastes MS. corrupte) *vel quod
genis, id est facie pulchra sit, (vel oculis pulchri sit.
i. pulchris sit MS. minus recte) ἔ ideo Cupidinem
excubare in ejus genis (in genis i. in maxillis ejus
MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ ἥ ὅλον
ἐξ ὁμοίων αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς ἑποῖς ἂν τὰς
Χάριτας ἢ Ὀρχομένον ἀπολιπύσας καὶ τὴν Γαργαφίαν
κερῆνης λονιφαμέναις. ita recte Berglerus pro ἀργα-
φίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus
Basio XVI.

*Da tot basia, quot dedit
Vati multivolo Læbia, quot tulit:
Quot blandæ Veneres, quotque Cupidines
Et labella pererrant
Et genas roseas tuas.*

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὀμματα, καὶ φρένας ἀν-
θρώπου. Eodem modo quasi ex formula junguntur
vires & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖ-

Παίδεον ἡδὲ τοκῦον ἐπὶ Φρεσὶν, ἡδὲ νόον.

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φρεῖνα καὶ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro καρδίην & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesaurο L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in Ἔργων v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. i. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ σῖνος ἀφρεσὸν καρδίην καὶ θυμὸς ἀναιδής.

Pro καρπὸν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum & mentem*. Valerius Flaccus lib. i. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes & corda* Statius lib. i. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non facc corda iugavi.

ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. xi.

*Dumque suis aditus Domino pandente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.*

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulerat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. en egregiam notam : Ἀκόλuthον ἢ γὰρ εἶχε πρὸς τὰς φρένας ἢ ἡθύνων. Viden' ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam nostrum inferere hic ὄμματα, ut saepe Latini fociare amant oculos & mentem similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, Elegantissimus Secundus loco adposito Oda xi. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede,
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos, animosque turbae.*

Comparandus vero cum Poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Ὀκυπλέοις ἢ πόδεσσι μόγῃς βραδύνε ἢτε μορρεύνε,
Ἐντροπαλιζομένῳ δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφομένος φαίθοντα ταχύδρομον ἰσπόμενον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco

*Ἐσπομένον ἢ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.*

N

Sequen-

*Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morrhei) habuit comitem.*

Nisi velis Χαλκομέδῃ.

73. Καὶ τις ἐν ἡθέουσιν ἰθαύμασε, καὶ Φάτο μῦθον.
Egrege observat elegantem & artificiosum Poë-
tarum morem in carminibus plerumque aliquem
introducendum, cujus ore vota reliquorum vel
questus aliaque exprimunt; longissimas etiam ali-
quando texunt narrationes, cum usurpant plerum-
que καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis*.
Nonnus Dionys. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐβέλετο θέσπιδι μορφῇ,
Καὶ κρυφίην ἐρώτασαν ὑποκλέπτων Φάτο Φωνήν·
Αἰδομένης κερδὸς ταμὴν φιλοτήσιε Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀεικέως αὖ ἰδὼν ὑφαύχενα κέρην,
Θαῦμα πόλῳ κερδίσας, τραμερὴν ἐφθέγγετο φωνήν·
Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l.
28. Lucanus lib. 2. v. 67.

*Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exsul innoxa Marius caput abdidit ulva.*

Statius Thebaid. lib. r. v. 171.

*Atque aliquis cui mens humili laesisse veneno
Summa, nec impositos unquam cervice volenti
Forse dacti, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera iube
Fata tulere vicem?*

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib.
3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191.
Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. I. v. 236. ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud matrem canentem introducit:

*Atque hic insignis funda, citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur necitque sacros diadmate crineis. &c.
Attonita subitos concepit mentis furores,
Divinamque animam, & consueti numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenset.
Nascere magne puer.*

CAPUT X.

Musaei loca quaedam exposita. *Ἐπιστάμενος Ἐπάρης* accedere Spartae, non adscendere. *καταβαίνειν*. Sparta plano loco condita. *Ἐπάρης* & *Λακεδαίμων* disjunctive memorata unam urbem notant. *Parcis* parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo. *Λακεδαίμων* Cypri urbs. Spartanæ puellæ formosissimæ. Deinias Weitzio male Poëta habitus. *Varia* lectio in Oraculo. Spartanarum puellarum testimonia decantata. Cursu, lucta &c. publice exercebantur. *Ἀγλαΐα* formosæ. *Venus* Gratiarum præses, nec non Juno, & Phoebus. *Gratis* formosæ comparatæ, earumque numerus forma egregia a Poëtis sæpe aucta. *Ἡερίων*. Nonni interpretatio quinquies emendata, aliæque. *Ἐπιστάμενος* concumbere cum aliqua. In coelo esse amato es potiti dilectæ spernunt. In coelo esse. *Ἀφάσσειν* tangere. *Varia* lectio in Ovidio rejecta. Intacta mulier casta. Juvenalis locus contra Marklandum adsertus.

74. *Καὶ Ἐπάρης ἐπίβητος, Λακεδαίμονος ἰδρυμένην*. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipsam adeuntibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de iis, qui iter quodcumque ingrediuntur, etiam ubi potior *καταβαίνειν* usus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verso cum Europa mari se coniungente Moschus
Idyll. 2: 113.

Ἀκταίων δ' ἐπιβάς πρὸς αὐτὴν θέει, ἥντι δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132, l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος.

Lib. 20. p. 538, l. 29.

Ἀρεβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἦρῃ δ' οἷς ἐνόησε δαίκταμέναν φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πέποιήτα· δι' ὑψόρου δ' κελεύθῳ
Ἄστατος ἠνεμόεντι κατέφραγεν ἥερ' τερσῶ
Ἀντολίῃ δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8.
Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca,
quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν
pro ἐπιβαίνειν usurpavit Homerus Iliad. α. 191. de
Priamo;

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κνήεντα,
Κέδαινον, ὑφόροφον.

Parum juvat Pareum observasse Laconiae regio-
nem inter montes positam esse, cum de urbe
Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam
fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἔστι μὲν
ἐν ἐν κοιλαιτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἱερόν, καὶ πρὸς
ἀπολαμβάνον ὅρη μεταξὺ. a quo non dissentit Poly-
bius lib. 5. quorum loca mihi subpeditavit Dill-
gentissimus Meursius Miscell. Lacon. lib. 4. cap.
x. hinc κοίαν Λακεδαιμόνα vocat Homerus Iliad. β.
581. Non enim quenquam tricari velle sperem,
ob loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum
con-

conplectitur urbs adscensum ejus memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritularum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοῖρας ἔκ Κῆρας δ' αἰνέατο νηλεσποῖνας,
Κλαθεῖ τε, Δάχεσιν τε, ἔκ Ἀτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904. easdem Μοῖρας vocans:

Μοῖρας θ', ἧς πλείστη τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλαθεῖ τε, Δάχεσιν τε, ἔκ Ἀτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum considerare in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν ἔργον, ἔλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον πόλιν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνα τε Μέσσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-
N 3 δαί

δαίμων. Ἔτι δ' ἰτέρεθ' Λακεδαιμόνων, ἔσπερ' μετόγυνε
Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum
nihil hac facit.

75. Ἡ χι' μόθον ἢ ἀέθλον αἰνέομεν. Spartanarum
puellarum formam prae omnibus reliquis celebra-
tissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa
Pythia etiam fatente in oraculo, quod conserva-
vit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος αἰμῶνον,
Ἴπποι Θρηϊνῆαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit
Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes di-
serte scribit Ἴσορῇ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπό-
θοντο δ' ἑξ, τινες κρείττονες τυχευαίεν· δ' δ' ἴφρ'
Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Euse-
bium, aliosque, qui non pauca nobis conserva-
runt Oracula Poëtis inferere in posterum licebit.
Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Evang. lib.
5. cap. 29. legit ἔδας, quod & in Theodoretō &
Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nul-
lam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄργος mu-
tandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πό-
λις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem
Ἄργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus
Iliad. B. 681.

Ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἴκασιν.

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγικῇ.
Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scripto-
rum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566.
καλίσας γενεῶσης τ' Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is.
Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p.
1106. l. 2.

Ἄλλα ἢ αὐτὴ
Εἰς τέκον, εἰς αἰδνας ἐνικήθη Λακεδαιμόνων.

ita alii plurimi, quorum loca congeffit Dilligentis-
simus Meurfus Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105.
& seqq. quem nec Musæi locus fugit. Coluthus
de R. H. v. 217. Verum Theodorus de Graec.
Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi
oraculum, inquit, Οὗτος ἡ καὶ Λακεδαιμονίων ἑται-
ρῶν γυναικας, ἀδελφῶς οἷς ἀν' ἐθέλωνι μωγνυμένας. id-
que jure ipse fecisse videtur Vigero in notis p. 21.
Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus est
decantata, licet nudae a viris spectarentur. Plu-
tarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γυμνασις τῶν παρθέ-
νων ἔδεν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδῶς μὲν παύσης, ἀκράσιας δὲ
ἀπέσσης· ἀλλ' ἐθισμόν ἀφελῇ ἢ ζῆλον ἐνεξίας ἐνεργάζετο,
ἢ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέγενεν ἐκ ἀγεννῆς, οἷς μηδὲν
ἥτιον αὐτῶν ἢ ἀρετῆς ἢ φιλοτιμίας μεταστάν ἔσαν. Mis-
sis aliis unum addo Propertii sed elegantem lo-
cum lib. 3. El. 12. 1.

*Multa tuae, Sparte, miramur jure palaestrae,
Sed mage virginel tot bona gymnasii:*

*Quod non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.*

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio & plerisque
Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartae
instituto, locum intelligit quod in aliis locis solenne.
Sed cum apud alium Scriptorem simile quid non le-
gerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Dissert.
propositam, qui locum capit de more illo, quo
virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium
jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom.
I. p. 47. in Lycurgō: τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθέ-
νων ἀσκήσεις ἢ παλαῖς ἢ βολαῖς, δίσκων ἢ ἀκοντίων
διπρόησιν, quae certamina ἐν δὲ τῶν νέων facta fuisse
tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. l. c. a Kro-
majero. Sic ἀγλαΐαι erunt formosae puellae, quem-
admodum κάλλι apud Lucianum in Dialogo Me-
nippi

nippi & Mercurii: Ἐνθα ὁ ἄκινθος τέ ἐστι — ἢ ὅλως
 τὰ ἀρχαῖα καὶ ἀληθῆ πάντα. Conferri meretur Summus
 Hemsterhuysius pag. 13. Videtur autem Aristae-
 nus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse
 lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοῖνυν ἄτε ταχὺς τ' πολιτείας
 ἱππεύς, διεληλυθα πόλεες· ἢ πρὸς γε τὴν νέαν, ἢ πρὸς
 σβυτέραν ἰσόρηκα Γαίην· ἢ τοιαύτην ἐν ἑδετέρῃ τεύε-
 σθαι. ἑυδαίμονες ἔν οἱ Παναρέτην εὐτυχῶντες ἄτας ὑπερ-
 φέρονται ἢ τέχνην ἢ κάλλος. Scripsi locum ut vere
 emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλο-
 τέρων.

Venuste. Gratiarum enim praeses Cypria Dea. Ari-
 staen. lib. 1. ep. 1. ἡνίκα ἔν δέαι γεγάσεν Ἑλένη, ἢ
 Χάριτας, ἢ ἢ αὐτὴν γε τ' ἀρχεσσαν τ' Χαρίτων. Hinc
 in Catalectis Pythoei :

*Jupiter est genitor : peperit de semine coeli
 Harmonia, & Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p.
 10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vul-
 go *Hemonia*, Sic peplum Veneris elaborasse ipsas
 testatur Homerus Iliad. ε. v. 338. aliaque mini-
 stria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque
 locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum me-
 mores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν ἀκῶα,
 Τρεῖς Χάριτες γεγάσσι χορήτιδες Ὀρχομενοῖο,
 Ἀμφιπόλοι Φοῖβοιο· χοροπλεκέες δ' Ἀναΐα
 Εἰς τερηκοσίαν Χαρίτων εἵχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis prae-
 ficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis con-
 parari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas
 admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Non-
 num lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασιθέην ἔνδυσαν ἐγείρατε τίς ἄρ' ἔστι Νάξος,
Τίς Χάρι' ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum Gratiarum forma egregia augere. Aristænetus lib. I. ep. I. καλλίστα δ' πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ τῇ χαρίτων συνειδήμῳ τῷ χορῷ· quique instar omnium sit Doctissimus Sannazarius in epigrammate longe venustissimo de Partu Nyfæae, quod habetur lib. I. XI.

*Exultat palma Venus ὅτ' nascente puella
Augentur Chanites, Cypria turba, Deae.*

78. Παπταίνων ἰμώγησα. Verbum hoc notat diligenti cura, adtentoque oculo aliquid inspicere; & non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis vestigantibus. ita Nonnus lib. I. p. 40. l. 12.

Ἀ'υχένα παπταίνων γυμνέμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἀλλοτρεῶσαλλον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπὴν.

Vertit interpres *Cervicem contrectans nudam* aliud procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄστα παπταίνουσα πολυπλανέων σφυρὸς νήσῳ

Ubi ridicule:

*Instabiles prehendens multum errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσης. !

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθαδὲ παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέεσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπῳ,
Νηϊάδες χθονίοισιν ὠναβλνζεσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic sentio imaginem coeli, quam video.* Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.

Θέλγετο δ' εἰσέτι μᾶλλον ἀνείμονι κάλλιπ' μορφῆς,
Παπταίνων πρῶθενσαν ἀνάμπυκα λευκάδα νόμφη.
Ἡ δέ μιν ὑπερόπνευε, ἢ αἰδομένη Φάτο Φανήν,
Ὡκυτέρην Μορῆος ὑπνότησας πορείην.

Versu tertio scribe ὑπερόπνευε, alterum forte est ty-
porum flagitium. Versu ultimo ὑπνότησας mal-
lem vertere *meta percussa ob gressum M.* quam *aspi-*
ciens. Pro *circumspicere* occurrit Iliad. p. 84. & v.

115.
Ibid. κόρον δ' ἐκ εὐρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam
plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p.
1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσορόωντι κῆρος πέλεν' ἰσαμένην γὰρ
Πᾶρθενον ὅσον ὀπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσσει.

Aliisque locis. Verba autem Musaei haec habes
etiam apud Coluthum v. 253.

79. Ἀντίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Nota
formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4.
p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, ἢ ἐζομένοιο πῆσσω
Δάκτυλον ὡς ἀέκυσσα, ἢ ὑμετέρῃ διὰ κίλπη
Τεθναίην, ὅτε μῆνον ἀφειδέα χεῖρα χαλαίσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse
Homerum Iliad. Σ. 98.

Ἀντίκα τεθναίην ἐπεὶ ἐκ ἄρ' ἔμελλον ἱταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Centies hoc verbum,
sicut & ἀναβαίνειν, hoc sensu, apud Veteres ad
cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cuius rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναιμανίων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης·
καὶ σε σοφῆς προβέβηλεν αἰδομένης Μελανίππης,
ἄμφω δὲ καμάσειε.

Ubi ἐπιβάνειος notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Οὐλύμπον ἐφιμεῖρα θεὸς εἶναι.
ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286.
l. 1.

καὶ μὴν ἔχων ἄτε Βάκχος ἑμέσιον ἔμνεαίνω
αἰθέρα ναυτάειν μετανάσιος, ἔ θεὸς εἶναι
ἠθέλον· ἔ φαέθων φαεισίμβροτος, ἔ πόθον ἔλπω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' ἔ δεύομαι· ἔκ ἀλογίζω
ἄμπελος εἰ φιλεῖ με, ἔ ἡχθαίρει με Κρανίων.

Et l. 27.

Κάλλος ἐμῷ Ζατύροιο φιλαίτερόν ἐστιν Οὐλύμπ.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimat, patebit, si attendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti in coelo esse dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

Quis tibi tunc alacri caelestum munere care
Stella dies! quanto saetierunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Adnuit! ire polo, nitidosque errare per axes
Visus.

Videndus Vir politissimus J. Casp. Gevartius
Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. coelo proximos vocat
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. Quam mul-
tos esse conjectas, qui sese coelo proximos arbitrentur,
si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.
82. l'è-

ANIMADVERSION. AD

82. ἱέρειαν ἀφάσσειν. ita infra v. 126.

Κύπεδος ἔσσι εἶκε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant, Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tune meam potuisti tangere curam?
Perside, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. saepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma:)
Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.

Ita scribendum cum Eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus repenri notat Vir idem summus *flexere* pro *tetigere* manum Glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inuito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* usurpari certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta* puella Am. 3. 7. 83.

Neve suae possent intactam scire ministrae;
Dedecus hoc summa dissimulavit aqua.

Quae vox inde *castam* designat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos
Porticibus disponat avos, intactior omni
Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.

Sed obstat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiastes scribens, *Sit castior Sabinis quae foede-*

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intactus*, significatus autem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

*Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.*

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter a prociis non tactam, quidni in nostro loco denotare posset Sabinam a nemine praeter virum tactam? Juvat cognatae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro casta ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

*Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.*

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat jugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus conmutaremus?

CAPUT XI.

Νύμας ἀφλογα. Interpres Nonni bis reprebensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprebensus. Ἀναρίθαι φήγυς aliaque. Nonni interpres reprebensus. Κυαρίπιπλος ὁμίχλη.

206. *Nocti caerulea palla tribuitur. Defensus Statius. Nox solem obscurare dicitur. Defensa Lucani lectio vulgata. Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. Stellatus noctis peplus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scholiasta refutatus. Πολυδαίδαλος χιτὼν artificiosa vestis. Albas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis chlamydibus induti incedebant. Lactantii locus explicatus & vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. Praeter Sacerdotes Veterum Dii, alique plurimi candidati erant. Candidatis ministris, pro per candidatos ministros. Lactantii loca duo defensa. Sacerdotum vestes aliquando purpureae.*

102. **N**εύμασιν ἀφθόγγοισι ὄρα πλάζων φρένα κήρυς
Multus in hac locutione Nonnus lib. 1.
p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πέλωρ ἐκάλεσε Τυφάεος.
Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι ἐπιδείκνυν ἄζυγα κήρυς.
Sic ἀφθογγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Δηλιάδῃ βασιλῆϊ δυσάγγελος ἵκετο Θερπύς,
Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἰδαν.

Interpres vertit *Lacrimis non dicendis*, quod puerile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3.
92. l. 3.

Τανυσσαμένη τότε Κάδμω
Δάκτυλον ἀντιτύποιον νοήμονα μάρτυρα Φωνῆς
Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημύνατο Πειθώ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκι, sicut interpres *praeconi* quod futile. ita saepe idem, ut
p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀνανδρές εἰσὶν ὀπωπαί.

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. Hb. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo post se νεύματα illa ἀφθογγα relinquant Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

*Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Illam viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaue conpositis addere verba notis.*

Ubi evoluisse Broekhusium non poenitebit. Secundus ocellos loquaculos vocat Basio VII.

*Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6. 13. loco adposito: Ο' δ' αὐτὸς ἐννεύει ἐφθαλμῷ, σημαίνει ᾧ ποδὶ, διδάσκει ᾧ ἐννεύμασι δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos, vultumque loquacem;
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus illi muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοιο ᾧ ἔραπλάζων φρένα κέρη.

105. Εἶν ἀπέκρυψεν ὁπωπὴν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

*Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim:
Figebatque iterum.*

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀνασείλασα κατήεν ἐς δύνειν Ἡΐως. *Lucem contrahens*—Sol recte vertunt, secus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.

Τοῖσι δὲ τερπομένοισιν ἀνέδραμεν ἔσπερος αἴθερ
Φέγγος ἀνασείλας χοροτερπέος Ἡελγενείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀνασείλασιν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. αἶμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἡδὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαινιόωντι δὲ πέπλω
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρίας εἶχεν ὁμίχλη.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Αὐγάζοντες αἰεὶ νυκτὸς ζοφοειδῆ πέπλον.

Juvenus initio lib. 2.

*Famque dies prono decedens lumine pontum
Inciderat, furvamque super nox caerulea pallam
Sidereis pictam flammis per inane traherat.*

Statius Theb. 3. 418.

*Nox subiit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involvit amictu.*

Lib.

Lib. 2. 527.

*Cooperat humenti Phoebum subtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.*

In quibus versibus miror Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuisse dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi sidera condit.

Eo, enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditissimus in Obs. Misc. Vol. III. p. 249. ipse tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, sed minus necessarias. Obfuit viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam pro *sidere* poni ignorabat. ita tamen Guntherus senioris quidem aevi Poëta, sed eruditus, & Lucani assiduus, ut multis docuit Celeberrimus Withofius in Specimine Guntheriano; imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cam tu cunctorum, quos cernunt sidera, Regum
Maximus & toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum usu qui in talibus semper dicunt, *potentissimus eorum, quos sol adspicit* &c. Virgilius *Aeneid.* lib. 7. 217.

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus *Cons. 1. Sui.* 1. 159.

Q

Ductor

Ductor Stilicho tot gentibus unus

Quot vel progrediens vel conspicit occidit Sol.

Et quis non? Sed haec haec. Caligini vestem etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

*Dehinc quod aethram quodam amictu vestiat
Caligo, semper nebula condat gurgitem,
Et crassiores nubilo praestet diem.*

In verbis quodam amictu nil mutandum probavit Vir Erudit. in Obs. Misc. Vol. I. p. 387. in nota. Stellatum peplum ei dat Fulgentius Mythol. i. p. 24.

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigrescere jusserat alis.*

Ibi Munckerum, quem nec nostri Poetae locus fugit, consule. Idem pag. 26. ac caerulanti peplo circumlita. Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ δ' ἐστ' ἀστροχίτων μέσσην ἀφ' ἡμέρας πορείαν.

Quod ipsi epitheton Lunae est v. 51 r.

118. Πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα. Interpres in editione Basileensi vertit *variā vestem*, quod ferre nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae jam dixerat supra v. 62.

Ἰκεὶ ῥ' ὅδ' ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκπορεύεται ἀδύπετον κήρυ.

Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superandae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris operandis alba, usam, domi alia; sibi ipsi contrariam ait Poëta. Mirandum acumen!* At quis nisi omnibus sensibus fere orbus non videt Poëtam agere de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne orationis totius sibi, . . . v. 187. & praecipue v. 226.

Ἀπ' ἡλίων ἀέκοντες ἐνοσφίθεσαν ἀναγκῇ.

Ἦ μὴ εὐὸν ποτὶ πύργον.

Non

Nonne, inquam, miselli Commentatoris ineptias luce meridiana clarius ostentant? Scholiales red- dens πολυκέντητον non minus sibi aquam haesisse ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda: *artificiosam traxit vestem*, quemadmodum recte jam in ultimis editionibus castigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Δαδάνον ἱζάσατο ὥς σῖβας χιτῶνα.

Reddunt *variā vestem*, quam nos potius *artificio- sam* sumus interpretati, nisi velis domi alia, in sacro cultu occupatam alba veste usam Sacerdo- tem, de quō cum hemine litigare vellem. Albas autem vestes plerumque induti erant Sacerdotes sacris operaturi. Id de Peruvianis testatur Anto- nius Zaratta in Historia Peruviana apud Siskium Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos, quos singulos singulis civitatibus, ut & Pontifices quos provinciis praeposuerat candidis chlamydibus ornavit, sicut tradit Lactantius de Mort. Persec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut spero, ve- nia, quia nemini haecenus intellectus, longiorem licet adponam: Quibus annuens, novo more Sacer- dotes maximos per singulas civitates singulos ex primis fecit, qui & sacrificia per omnes Deos suos coti- die facerent, & veterum Sacerdotum ministerio subni- xi darent operam [ut] Christiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, sed comprehensos suo jure ad sacrificia cogerent vel iudicibus offerrent. Rarumque hoc fuit, nisi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu singulos quasi Pontifices superponeret, & eos utrosque candidis chlamydibus ornatos jussit ince- dere. Incredibile est quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent, in omnia se vertentes. Locum non tantum diffici-

lem, sed valde mendosum pronunciat P. Bauldri: Exercuit Interpretes praecipue τὸ *utrosque*, unde Maucroixius duos Pontifices singulis provinciis simul praepositos elicit; Burnetus unum cunctis provinciae sacerdotibus praepositum, Bauldri duos ex altiore dignitatis gradu, sed qui singuli quasi Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelligatur, reponit audacter sane: *ex altiore dignitatis gradu duos, singulos q. P. &c.* Nihil horum. Simplicissima loci interpretatio est: Maximinum ut singulis civitatibus singulos Sacerdotes Maximos, ita provinciis singulos Pontifices praeposuisse, utrosque autem candidis chlamydibus ornatos fuisse. Neque ullam video rationem cur tam studiose Lactantius inculcaret *utrosque*, si *duos* modo memorasset, quasi verendum, ne lector unum Pontificem candido chlamyde, alterum alia & communi forte veste ornatum suspicaretur. Sed quid bonos horas perdo in refellendis ineptiis hujus emendationis, cum non duos sed unum tantum Pontificem provinciae superpositum certissimum sit ex Eusebio Hist. Eccles. lib. 5. cap. 14. p. 254. D. Ἱερέας τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον ἢ πόλιν ἢ ἐκ τούτων ἑκάστης ἐπαρχίας ἀρχιερέα, ᾧ ἐν πολιτείᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ τῇ μάλιστα ἐμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λειτουργίας, μετὰ στρατιωτικῆς σίφης ἢ δορυφορίας ἐκτάσται. *Adhaec Flamines in singulis locis atque urbibus constituit; iisdem Sacerdotem cujusque provinciae praefecit, eum qui cunctis in Curia muneribus egregie perfundtus esset; addito ei militari satellitio.* Viden' reliquis in una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem fuisse praefectum, quem ipsis superiorem fuisse pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Nec tamen adeo Suffenus sum, ut in loco Lactantii sic explicato nihil esse, quod quenquam offendere queat, mihi persuadeam, quippe qui illa verba, *Et eos utros-*

utroque &c. minus eleganter prioribus cohaerere probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuendum, nisi & apud meliores, de quo tamen nondum mihi constat, Scriptores similia aliquando reperiantur. Duriora tamen haec Bauldriana emendatione admissa reddantur, cum modorum similitudo & temporum permutatio hic non adeo elegans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De candidis Sacerdotum vestibus confer hic Cuperum. Tales induit Mopsus apud Valerium Flaccum lib. 1. v. 383.

*Hic vates, Phoebique fides non vana parentis,
Mopsus; puniceo cui circumfusa coturno
Palla imos ferit alba pedes.*

Quomodo locum legendum esse erudite docet Cl. Burmannus. Sic priscorum Dii exhibentur in monumentis antiquis, qualis repraesentatur nobis Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll. epist. Itiner. 1. p. 31. Conf. Hesiodum in *Ergois* v. 198. Eas alii plures quoque gestabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49. Tunc demum, amisso visu, Deum videre coepit candidatis ministris de se iudicantem. V. Cuperum. Minime vero & hoc de loco convenit inter Interpretes, sed insolentia locutionis moti intrudunt *circumdatum*, vel ita vocem *candidatis* emendant, Cuperus reponit *cum candidatis*. Nil temere muto. *Candidatis ministris* videtur esse idem quod *per candidatos ministros*. Ne dubites eodem modo locutus auctor cap. 14. Nam ut illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelleret, occultis ministris palatio subiecit incendium. Quamvis & hoc de loco in partes scindantur Docti, quorum emendationes non refero. Sed & hoc modo coniecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-

Επαρξε aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defen-
sus. Τίτιος de patre positum, ut contra creare & gigna-
re de matre. Έργα Κύπριδος, Άρως, Πάριδος, Θαλάσ-
σης aliisque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλίης μεμηλό-
της. Θαλίης μεμηλότα έργα, Θαλίης μεμηλότης. Inscriptio
vetus apud Tollium adserta. Statius & Propertius de-
fensi. Έργα έρωτος, έργοι, opus, in amore.

124. **Ε**μὸν δ' ἀπαλειπε χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amoris meminit & Nonnus
lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δέ τις ἀνὴρ
Χερσὶ παροβλήταις τέων ἀρξάτο πέπλον.

125. Μῦθον ἐμῶν ἀπαλειπε πολυκτιάνων γυναικῶν. No-
tari velim vocabulum γυναικῶν de utroque parente
elegantē adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάετος ἐγὼ πατέρων γὰρ ἀπίπροθι δώματα νείω.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in
terris filii sine consensu patrum rite & jure nubunt.
Statius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc.
Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congeffit post
P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Me-
tam. lib. 4. v. 601.

Tempore crevit amor, tædæ quoque jure coissent;
Sed vetuere patras.

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,
O 4 in

216 ANIMADVERSION. AD

in loco Ovidii *patres* vulgato significato capiendos esse docet v. 135.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes* hic scribendum fuerat,

O multum miserieque mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est Heinsius, sed haec prae altera sordet lectio. *Genitores* eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

*Egone a mea remota haec ferar in nemora domus?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abere?*

Ubi idem Vir Eruditus consulendus p. 331.

133. *Εὐόδμον ἰσχυρίον αὐχίτρα κίσκε.* Notari velim duo epitheta. uno vocabulo hic aptari, quemadmodum & v. 13. si Scholiastae expositio vera, de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42. nec non v. 150.

Θοὸς χρυσόρραπις Ἐρμῆς.

Et 264.

Δίμαι δ' ἔχουσιν ἑλαίῳ

Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita & v. 294. Hujus compositionis apud Graecos exempla satis superque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus Iliad. τ. 387.

*Ἐκ δ' ἄρα σὺν ἑγγὸς πατρίων ἐσπᾶσσι' ἔγχος
Βελθὺ, μέγα, σιβαρὶν.*

Iliad. τ. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίσαια μέγας ποταμὸς βαλὺσσι.

Ita Iliad. ε. 238. Hesiodus in Ἔργων v. 195:

*Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἔπασιν
Δυσκέλεος κακοχαρτεὶς ὀμαρτήσιν ἐνυμῶπις.*

Conc

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκα πρὶ στήθεσιν ἔδυνε
καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἐνθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοή, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ διφυῇ περιωπείᾳ κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Cassandr. v. 5.

Ἀλλ' ὅσπετον χέασθαι παμμίγῃ βοήν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενα ἢ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης
Γηραιή νίκησεν ἐμὴ θήλειά Ποδάργη.

Ita & Latini. Virgilius Aeneid. lib. 6. v. 608.

Lucent genialibus altis

Aurea fulcrâ toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitiosum hoc vocat. Adde notam viri Docti p. 68. Miror igitur Cel. Bentlejum in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus intersis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Heinsio & Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc argumento, quia apud Ovid. Trist. 1. 3. 33.

Atque relinquendi, quos urbs. habet alta Quirini.

Legi nequeat *alta Quirina*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

*Nec te praetereo, qui, per cava saxa volutus,
Tiburis Argei pumifer arva rigas.*

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo saepe geminantur. Sic & Claudianus in Pr. Conf. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere putres
Dissiliant glebis galeae.*

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Heinsius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic seculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaestino sancta columba Syro.*

Verum exosculor aureum Elegantissimi Broekhusii monitum; Ego te, *munditiae Latinae studiose*, monitum volo, uni hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo. Apud Latinos certe exempla diu quaesita non inveni. Graecos aliquando non abhoruisse liquidum ex locis adductis. Sacpiissime tamen vitari possunt geminata epitheta
admisso

admisso copulae defectu, cujus in locis quibusdam laudaris etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

*Aeneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Aeneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐρυθρον-αὐχένα. Ita amator apud Aristaen-
tum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spi-
rans collum praedicat: ὁ μὲν ἔν τετραχῆλος αὐτῆς ἀμ-
βροσίας ὀδῶδε.

Ibid. εὐχρῶον αὐχένα. Bonum hunc colorem candi-
dum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus
lib. 1. ep. 1. p. 6. τετραχῆλος λευκός τε καὶ σύμμετρος
τῷ προσώπῳ· καὶ ἀκόσμητος ἢ, δι' ἀβρότητα θαυράρη-
κεν ἑαυτῷ. Ovidius Heroïd. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,

Nec quisquam potior brachia candidae

Cervici juvenis dabat.

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum
turri eburneae comparat.

Ibid. αὐχένα κύσας. Inter varias corporis partes,
quibus amatores oscula ferebant, erat & collum.

Achilles Tattus lib. 2. p. 73. ἢ ὅ ταῦτα σὺ ποιῶντος
καρτερεῖ καὶ προσίηται, σὺν ἔργον ἤδη, δέσποιναν τε κα-
λεῖν, καὶ φιλεῖσαι τετραχῆλον. Horatius Carm. 2. 12.
25.

Dum

*Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem aut facili saevitia negat
Quae poscente magis gaudeat eripi:
Interdum rapere occupat.*

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet*. Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili saevitia* eleganter *levi luctamine*. Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans: *Inflectit; Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis tuis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut: Et fugit ad salices & se cupit ante videri. Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur*. Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Εἰθὼν δ' ἔκ ἐνόησα τίς ἢ τίνας, αἰδ' ἐφίλησα
τὴν δέσπην· εἰ τὰτ' ἐς' αἰδίκημ' αἰδικοῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σὺ δέ ἐξαπιναιῶς αἰσᾶσαι ἐπερὶ τὴν δέσπην ἀνακλίσσας κῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.
Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.*

Poly.

Polyphemus Galatææ manum osculari, si ea non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, ἢ τὰν χεῖρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristaen. i. 13. p. 92. Papii medici pectus exosculatur: αἰὲν ὁ πατήρ ἐτι μάλλον ἰκέτευε, τὰ τε στήθη φιλαῶν ἢ τὴν γονάτων ἀπτόμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἡλέκτρης κῦσε χεῖρα ἢ ὄμματα ἢ πόδας ἄρκυς,
Καὶ κεφαλὴν ἢ σέρεα ἢ Ἡμαθίανος ὀπωπὴν.

135. Κύπερ φίλη μετὰ Κύπριν. Hac locutione frequentissimus est hujus praepositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianae Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: εἴη αἰὲν τοιαύτην, ἔφην, μετὰ τῇ Ἀρετῇ εἶδον.

136. Ἰσὴν καλέω σε γυναῖξιν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄριστος ἔ καλέω σε χερσίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσω.

137. Ἀλλὰ σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίωνος εἴσκω. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 12.

εἰ γὰρ εἴσκω

Ὀυρεάνιον Διόνυσον ὑπερβυχίῳ Μελικέρτῃ

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἡελίω γὰρ

Δεύτερον ἀσεβέσονται, φερεγγυία Βάσχαν ἴσται.

138. Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ Ὀλβίη, ἥ τέκε,
μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, Et fortunata profecto
Si qua tibi soror est, Et quae dedit ubera matris.*

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

*Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sit genitali arvo, Et fulcos oblimetis inertis.*

Ubi recte Servius: Bene rem turpem aperte a Lucilio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit. & mox GENITALI ARVO] pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur. Hoc usu frequens admodum est verbum σπείρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κύνων

Θηλυτόποις ἔσπειρε γοναῖς ὑπάρθενος ἀνῆρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασυτέρην γενεὴν σπερμῆνατο παῖδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Εἶχε δὲ Ναρκίσσοιο φερώνυμα φύλλα κορόμβων
 ἠθέε χαρίεντος, ὃς ἐν πετάλῳ ποδὶ Λαίρμι
 Νυμφίος Ἐνδυμίων, κεραῆς ἔσπερε Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὅς
 vel ὄν. Posterius rectum. Quid si legamus praete-
 rea κεραῇ ἔσπερε Σελήνη? ita apud Hesiod. in Theog.
 v. 337. habes

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ ποταμῷ τέκε διμήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρῶν hoc
 significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p.
 102. l. 14.

Ἦρσε τοσατὴν μινυῖα πῶεα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita
 lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἀντομόην ζυγίαν αἰρότων νυμφεύσατο θεομῷ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Ti-
 mone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπανιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς
 τὴν οἰκίαν νόμῳ ποδῶν λαβὼν ἐπ' αἰρότω παίδων γησίων.
 ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemster-
 huiusius p. 105. hinc & αἰροτῆς apud Nonnum lib.
 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλὸν ἐμῆς αἰροτῆος γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo
 φυτεύω idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16.
 l. 23.

Ὅφρα φυτεύσῃ

Τάνταλον ἑργάνων αἰσίφρονα φῶρα κυκέλων.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28.
 lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere
 gemino:

Τίς σε πατήρ ἐφύτευσε; τίς ἡρινή τέκε γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤροσε καλὸς Ἀπόλλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύει ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγαν ἢ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ὅτῳ τῷτε καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγμασι λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐεπίδης, οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ φυτεύειν ἀντι ὅσπερ ἐπὶ πατρί. καὶ πράγματος ὅτῳ τῷτε φῖτος, ὁ πατήρ, καὶ ἐστὶ ὅ φῖται, καὶ φιτύω σημαίνει τὸ φυτεύω, ὁποβολὴ ὅ ἐ. Ἡσιόδης, φιτύσασα φαίδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues legendo: καὶ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐεπίδης, ο. φ. π. dein emenda φιτύσασα. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄνταρ τοὶ κεφάλῳ φυτήσασα φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φιτύσασα, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. Is. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaerius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi sit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corrupit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῆσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Εἰς δὲ τις νῆσος φυτάνουσι αἶμα λαχῦσα.

Sic in Colutho de R. II. v. 122. legendum

Καὶ χορὸν ἐνκελάδων δονάκων ἐπὶ φυτῷ ἰάσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρῃ νεόφυτον ἀπ' ἀκροπόλεως ἰδῶσα.

Vox tamen hinc deducta φυταλίη apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producit ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἡ δὲ κομίζουσα

βάλσαμον ἡμείψα, καὶ Ἰνδῶν δονακῶν
φυταλίην. ἐτέρῃ δὲ ποδῶν ἐνώδεα ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ἐτέρῃ δὲ ποδῶν ἐνώδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. viii. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀσραπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλμει Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φυτάλμει Ζεῦ. Vocabula autem φυτῶν &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Laecaen. Apophth. Tom. II. p. 241. καὶ ἰμὸν τὸ φυτῶμα. qui & mox refert epigramma;

P

Εἰρή

Ἐρρε κακὸν φάσμα διὰ πότνε, ἔ. διὰ μῆρας
Εὐρώτας δειλαῖς μὴδ' ἐλάφρσι ῥέοι.

Mirror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτσμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum sero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τῆς ποτε κόμφῃ
Λαοθόῃ Μερέτοιο παρευνηθεῖς ἐλόχευσε
Κυκλήνης μεδῆαν χρυσάρρηπτις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἶνεὺς τ' ῥ' ἐλόχευσε ἢ Ἀλθαίῃ ῥοδόπηχυν.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἡ δ' ὅσων Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσε.

& v. 252.

Καὶ οἱ Διὸς στήθεων ὅπια λείριον ἐξελόχευσε.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo parere utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. 1. 7. & Perizonius n. 10. κα ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8.
de Deianira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhu-
sius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet
non prohem longe tamen praefero emendationi
Cel. Bentleji corrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non
minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut Oeneo
sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis su-
perque evicit vir Eruditus in Observ. Misc. Vol.
I. p. 408, 409. Eadem ratio est verbi *ritum* de
patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. & 287.
Homero Iliad. æ. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37.
aliisque. Contra *create* de matre habes apud Vir-
gilium Æneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippo.

Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe
Subposita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6.
§. 1. *Nec obscuritas inhibuit, quamvis matre serva*
creatum. Gignere de matre quoque usurpavit Vir-
gilius in Ciri v. 65.

Ipsæ seu Lamiae mater sit, siue Crataeis,
Sive illam monstro genuit Persæa biformi.

Sicut & ignobilis aliquis versifex in Jo. Bapt. Fer-
retii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutasti maligne.
Quam genuit genetrix, secum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confess. Fidei. p. 294. *sub*
P 2 *quo*

quo exstitit. *beata virgo Maria* ---- quae humani generis genuit conditorem. idque jam ostendisse ad Cicer. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. *Nam & vietae prae vetustate, quod gignere desierunt.* ita emendat Heinsius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen novissimos Interpretes.

141. Κύπεδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης καὶ ὅρον ἔχει καὶ κόρον. Anton. Liber. cap. 21. αὐτὴ τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & mox Ἀφροδίτη ᾗ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Hesiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὕτως ἔργ' εἰδυῖα πολυχρῆστα Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἀρης ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Aeneid. 5. 284.

Olli serua datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Εὐνῆς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον αἰωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21: 12. ἔργα κυδοιμῆ lib. 27. p. 712. l. 8. θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. β. 612. Odys. ε. 67. ναὺς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Hesiodus in Ἔργοις v. 231.

Θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per θαλίης μεμηλότα ἔργα convivia, seu opera pertinentia ad convivia, quae grata

grata sunt convivis. Heinſius & Guſetus legunt
θαλίης ᾗ μεμηλότις. ita Nonnus lib. 37. p. 926.
l. 4.

Ἡμέτεροι γάρ
παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότις εἰσι μηχαναί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104.
l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλων ἔρωτι μεμηλότα μῦθον ἀκέσῃ.

Sed scribenda forte vox ἔρωτι litera majuscula; al-
terum certe nunquam offendisse me memini, un-
de mallet in Hesiodi loco legere

Θαλίης ᾗ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Posses & θαλίης μεμηλότις ex
Homero Iliad. E. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῇ νάεσκε, μέγα πλῆτοιο μεμηλώς.

Sed pergamus. γύμναδος ἔργα occurrunt in Inſcrip-
tione inventa in insula Chio apud Tollium in epist.
Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρτι σε ἢ θαύλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
Ἄβας καλῖςοις ἀνθεσι τεφτόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέαις;
ego secus cenſeo. idem enim denotat quod νέαι
ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo
caſus ſecundi a voce γυμναὶς penderent, quod ta-
men non ſine exemplo eſt. ita apud Statium *animi*
equeſtres pro *equitis* occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At ſonipes habitus animosque imitatus equeſtres.

Male Cel. Marklandus conjeſtat *beriles*. Propertius
2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebeſe triumphis?

Nic. Heinsii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latius triumphis* minus est necessaria. Recte vero Cel. Henninius Ἀβας pro Ἡβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. i. v. 44. nec raro Doricae voces aliusve dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Οἷσι μέλει Σπάρτας ἡμερέεσσα πόλις.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Past. 3. p. 80. & 83. & simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. i. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem significato apud Ovidium occurrit *opus* Amor. 3. 7. 67.

*Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.*

& lib. i. Eleg. 4.

*Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veste sub injecta dulce peregit opus.*

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciph. lib. 3. ep. 55. p. 412. αἶος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς αἰσάντων δρώντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones esse discas ex Eustathio apud Cel. Berglerum.

C A P U T X I I I.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adsertus locus Hesiodi. Δίμην pro dolio. Antiqua Virgilti lectio. Voces derivatae & compositae saepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio

Etio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo jure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adfertur, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntnerus adfert. Vindicatus Justinus variis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Saefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus, Vindicatus locus Statii, Labens manus. Adfertur locus Longi.

145. *θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλαια θεσμὰ θεαίνης. repetitione ejusdem vocis sane vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si non nemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paulo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum deprehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca conrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. i. cap. x. μαθήσει δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ τῶ ἀνδρός, ὅτε ἀνέβασεν αἰχμηθεῖσα, ὅτε ἔδοξε μαθεῖν. cap. xi. ἐκάλεσε δὲ Γυγία. ὃ δὲ, ἔδεν δοκίαν αὐτὴν τῆ πρηχθέντων ἐπίστασθαι, ἦλθε παλεόμενος. εἰσθε γὰρ καὶ τῶ ὄντι, ὅπως ἡ βασίλισσα καλέοι, φοιτᾷ.*

τῶν. μοχ ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ἔτα λυθνήσκειν δῆ· ὡς
 ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Κανδάυλῃ, ἧ λοιπῇ ἴδῃς τα μὴ
 σε δῆ. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκας.
 alia loca longe plurima non coacervo. Homerus
 Iliad. I. 251.

Φράζειν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶρ.
 ὦ πέπον, ἢ μὴ σοι γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

ὦ Πέρση, σὺ ᾗ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεις θυμῷ.
 Μηδέ σ' ἔρις κακὸν χάρτος ἀπ' ἔργα θυμὸν ἐρύκοι.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοις
 ἔνδον ἔμιμνε πίθος ὑπὸ χεῖλεσιν, ἔδ' ἐθύεζε
 ἑξέπτη. φέρεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθῳ.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθῳσι & ita qua-
 ter in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.)
 repetitam eandem vocem habere. Verum cassa
 nuce magistelli hanc ineptam non emerim con-
 jecturam, quippe quae ingrata, & si absit, nun-
 quam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor ra-
 riori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco
 protinus movendum, praecipue cum lectionem
 adferat vox ἐθύεζε quae magis quadrat in domum,
 quam dolium. Quid? anne nidos avium *domos*
 a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc
 ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne
 inproprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes ad-
 servantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158.
 confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ.
 lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repe-
 tit Argon. v. 1150. ἀνασήσαθε, cum praecessit v.
 1147. ἀνέσησαθ. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερπομένη χαίρεις Θνητῶν κυκλαῖσι χορείαις,
 Ἡ Νυμφαῖς τέρπῃ κνανώπιον ἐν χθονὶ δίφ.

Idem Argon. 717.

Ὅς ῥ' ὑπόδεκτο
 Ἡρώας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπόδεκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6 & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρσσαι & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. *Prorsus rem magni & animi & operis adgressus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculeam audacia orbem terrarum adgressus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

*Umbrosae penitus patuere cavernae
 Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
 Infernas referet sedes.*

Ita v. 252. loco notabili:

*Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
 Evomit, involvitque domum caligine caeca
 Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
 Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
 Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
 Praecipiti injecit saltu, qua plurimus undam
 Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
 Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
 Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
 Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.*

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus aquarū. ita enim Servius: *Hanc autem diaeresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. *quod satis asperum fuit.* Dele ut aquae nisi Poëtam scripſiſſe velis atque ut aquae ſ. e. a. Sed recte haec correxerunt poſt obitum Virgilii viri Doctiſſimi. Inepte autem in quibuſdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis.* lib. 12. 298.

*Obuius ambuſtum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuſo plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambuſta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morſu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec ſuſpenſa rapit carpente cacumina morſu.*

Ovidius Metam. 8: 233.

*Icare dicebat: pennas adſpexit in undis,
Devovitque ſuas artes; corpusque ſepulcro
Condedit, & tellus a nomine dicta ſepulti.*

v. 278.

*Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.*

v. 377.

*Nec jaculis iſſet, nec equo loca pervia, ſilvas.
Perſequitur Telamon: ſtudioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

*Axe nitet ſerpens ſeptenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi inemorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo ſidere vibret
Enſis & Actaeus niteat qua luce Bootes.*

vſ. 75.

*Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem diſperſit in undas.*
Cer.

*Certatim remis agitur mare: rostraque cursu
Prima tremunt.*

vs. 252.

*Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & en-
sem*

*Tu potius miserae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162, & 167. habes geminatum implet aliis-
que locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. I. v. 147. *atq*
occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud
Boëthium de Conf. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16.
saeva, ut & v. 21, & 25. reperitur, & *arma* v. 18.
& 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

*Ne protinus agmina jungi
Possent auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus, positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus evectu validorum miles equorum
Non tam flumineas transit, quam transnatat un-
das,*

Junctaque confidunt sociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Spe-
cim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de qua-
rum vocum permutatione adeas ante alios Hein-
sium Advers. lib. I. cap. 13. p. 141. idem lib. I.
v. 269. ex emendatione Withofii cap. I.

*Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina secutus
Castra dei, primis tyro famosus in annis
Gessit?*

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489. 489, 490.
lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipsa

*Ipse per hostiles numeroſo milite campos
Undique diſcurrens hoſtilia quaeque gerendo.*

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca describendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non possum tamen, quia semel in hanc palaestram est descendendum, hac occasione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eadem, sed tamen derivatae & compositae vicina admodum sibi in sede locari ab auctoribus frequenter admodum clarissimum est. Ex Poëtis tantum, quia ipsis praecipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus est in his repetitionibus. sic lib. 7. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Perfudit toto proruptus corpore sudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

*Nos abiisse rati & vento petiisse Mycenae.
Ergo omnis longo solvit se Teucra luctu;
Panduntur portae. juvat ire.*

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circumspexit:*

Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora possunt

Accipere? aut quid jam misera mihi denique restat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

*Coeloque educere jussit:
Ne recipi portis, aut duci in moenia possit.*

v. 243.

v. 243.

*Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.
Instamus tamen immemores coecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

*Fertur in arva furens cumulo, camposque per om-
nis*

*Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptolemum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

Inde repente

Impulit. impulsu quo maximus insonat aether.

Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in
refutanda Heinsii emendatione, v. 105.

Quae subter viridem residbant coerula muscum.

Jam medias operum partis evectus erat Sol:

Cum densas pastor pecudes cogebat in umbras.

Ut procul aspexit luco residere virenti.

Conf. 100, & 106. v. 145.

Carmina per varios edunt resonantia cantus.

His suberat gelidis manans e fontibus unda,

Quae levibus placidum rivis sonat orta liquorem.

v. 166.

Tollebant aerae venientis ad omnia visus.

Jam magis atque magis corpus revolubile volvens

Attollit nitidis pectus fulgoribus.

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277.
281. v. 290.

Nec divae corruptit munera lingua.

Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,

Oscula cara petens rupisti jussa Deorum.

Conf.

238 ANIMADVERSION. AD

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8. 248.

*Ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

*Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theseos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi:

*Vicisti gaudia certe
Ipsius, affuso dum pectore prona sacratos
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus
Fama tace, subiit leges & frena memordit.*

Herc. Surrent. v. 152.

*Nudosque virorum
Certatus & parva suae simulacra coronae
Quin age & ipse libens proprii certaminis actus
Invieta dignare manu!*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 6. 38.

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugasque virum decurrere versu
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Ascræus Siculusque senex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer, semel enim haec molestia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. i. cap. x. Ἐκ τῶ αὐτοῦ μὲν χωρίου ἡ ὁρμή εἶναι, ὅθεν περ καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνὸν. ὑπνωμένῳ δὲ ἡ ἐπιχείρησις εἶναι. ita in prooemio, nec non Ælian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitur imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanæ atque veracissimæ fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt) multi qui diversa garrirent: & præter alios Nestorius & Eutyches repertores haereseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tôt exemplis convicti Viri Eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi præcipue ordinis, in restituendis id generis locis, laterem lavasse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. i. v. 942.

*Ἄρκτον μιν καλέσιν ὄρος πειναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναετάσσι
Γηγένηες, μέγα θαῦμα πεικτιόνοισιν ἰδέσθαι.*

Immerito pro arido ac jejuno locum hunc a Cel.
Bent-

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφιγέμονται, dudum docuit Doct. Jensus Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinſius in notis p. 704. monet: *re statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significato obvium hoc verbum apud Virgilium Æneid. lib. 6. v. 18.

*Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacrauit
Remigium alarum, posuitque immania templa.*

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heinf. p. 737.) *perperam* vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

Victrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

*Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.
Cum*

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum---culte M.* neque enim placet bis repetitum *docte.* Idem torfit Broekhusium, sed qui alia viam expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlamingius ad Boëthium de C. P. lib. 3. Metr. xi. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranarum & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. 1. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit.*

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. El. 2. 9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederae sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.*

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde est;

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum ita *positior*. Sanam quoque contendo esse vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi resipiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc coiere mea.*

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Tbeffala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forsan non spernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adsurgere possum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

*Cunctique fremebant
Caelicolae adsensu vario. ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt sylvis.*

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

*Huic Dea cum lacrymis, & nota veste Nerae
Ista genas.*

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. ementita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Hein-
sio displicet,

Tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

Cum v. 257. sequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus observavit, qui & v. 138. secure legit:

*Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent infomnia penso.*

Quam lectionem omnium conjectaris praefero: certe *Litoribus* absurdum est, & explicatio Vossii inepta, & ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illā abit, & mediam gaudens defertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinsius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus conjecit teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat, & vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oct. v. 621.

*Cupit hic gazis implere famem:
 Nec tamen omnis plaga gemmiferi
 Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quae zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus serviat Hebrus,
 Ruraque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere fines
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in *Observ. Misc.* Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & seqq. *Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de *Cons. Philos.* lib. 3. metr. x.

*Aut Indus calido propinquus orbi
 Candidis miscens virides lapillos.*

Libya, quae conjectura Lincolnienfis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. f. votis f. Euris*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, sed auctoritate nullafultus, Doct. Henninius ad *Toll. epist. Itiner.* 1. p. 28. cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restituant, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa.*

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius
 con-

convenire *soli s. H.* ob repetitionem vocis *totus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac Tragaedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video objicienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolnienſis conjecturam legentis *torto*, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici ſucceſſu, a Criticis tentata. Minus neceſſaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in *Herç. Fur. v. 22.* legentis,

Esceñdat licet,

Meumque victrix teneat Alcmena torum.

Pro locum, quia praecesserat *v. 4.*

Locumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus neceſſaria medicina, tentatum, ut ex *gr. lib. 3. Sylv. 3. III.*

*Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae
Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.*

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem *v. decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque *lib. I. Sylv. I. v. 17.*

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

*Haud aliter gemuit perjuria Theseus,
Littore quo falsis deceperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.*

Ubi idem Vir Doctus tentabat fremens. forte tamen nihil mutandum addit cum fremere potius iratorum sit quam moestorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

*Tunc junctis crinem incidere sagittis,
Atque atro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes
Mater, & arcanos interat Cythærea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipsoque potentius auro.*

Ubi idem Vir Doctus legit gemmato orbe. Nollem factum. Non majore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refrugerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excussasse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

Emendat longoque ex agmine laudum. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

*Medium cava nubila montis
Insedere latus.*

Licet v. 36. occurrat *insiditur*, quamvis alteram lectionem *insumfere*, quam tuetur Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal.

*Saltem communi sole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe Nob. Heinſius luce contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutariſſimum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.*

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipſo adlata:

*Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius Aeneid. i. 262.

*Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withoſius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia mellifluis ornavit epistoſa verbis.
Anglicus Auguſto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clauſa manu Regum pia corda feruntur.*

Quam, cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Justinum, cuius in praefat. §. 6. statim oculis nostris se obijciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cuius & Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius & Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber conjectat: *cujus & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teste Vorstio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Justinii stylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didicissent, quo admonerentur, & qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum crudelius confuisset.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis, at obiectio haec inutilis est & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius *Aeneid.* lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aevo

Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: *quia illi Ulysses inflixerat. an quod? Exciderat Valerius Flaccus lib. 2: 178.*

Vel jam patriae vidisse per ignes

Culmen agi, stragemque Deum!

Vid. Burmannum & Perizonium ad *Ælian.* Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhusium ad *Propert.* lib. 4. El. 7. v. 65. Altera ob-
jectio

jectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedit *ex universa Graecia*. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Croesi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babylonis Rex Lydorum Croesus — in auxilium venit.* ita Herodotus lib. I. cap. 61. κατὰ τὴν ὁμολογίην τὴν πρὸς Μεγακλέα γενομένην, γαρμὲν δὲ Μεγακλέος τὴν θυγατέρα? quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac. Gronovius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis avertantur tantopere Herodoto amantam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. I. 52. Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8. §. 2. *cum prohibere eos transitu Araxis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: *cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p.* male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit τὸ *fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce curent. *Flumen vero Ataxes & similia centies occurrunt.* Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. *Scipio Nasica servandam, ne, metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.* Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem *urbis* delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expulsi restitutum eo. Primus locus est Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri

Sub laqueare domus animum non tangit avarum,

Q 5

Pictu-

*Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla
Cognitus utilitate manet.*

Non debuit Doct. Nic. Heinsius *Advers.* lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio *Metam.* lib. 8. v. 341. libenter legerem

*Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui *incursum* magis adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus *Valer. Fl.* lib. 2. v. 30.

*Trux ille ejēctat adest
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anbelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore mosem
Commovent experiens.*

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem &, ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius *Advers.* lib. 1. p. 29. intactum relinquere *Statium* lib. 5. *Sylv.* 2. 102.

*Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque iudice multo
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.*

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *surrigendo* derivetur *surgo*, cande tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *toros pro forum*, licet ratio, quia paullo

paullo post vox recurrit, minus solida. Opem medicam, quam Doctiss. Cannegieterus, haec licet vix ferens, aliis praestandam relinquit Observ. Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Ausonius Mosella v. 56.

*Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi probibent oculos per inania venti.*

Mirror autem virum Acutissimum Nic. Heinsium cum in Claudian. Eutrop. lib. i. v. 14. elegantem Codic. Oxon. & Pricaeon. lectionem

*Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Devius, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustret, moneatque tum insuper legendum *portendant*, probare tamen vulgatam lectionem *tentat*, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte disposita erecta montium, collium flexa, porrecta comporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua nemini non magis adridebit, quam, quae placuit Doct. Wopkenio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Æneid. lib. xi. v. 518. usurpata:

*Ipse ardua montis
Per deserta jugo superans adventat ad urbem.*

Ita *ardua terrarum* habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota, quod

quod ignorare nos non sinunt Lexica. ita Avienus
Ora Maritima v. 639.

*Ad rupis illud erigentis se latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim fastigio
In usque celsa nubium subducitur
Meridianus sol, ut oppositu jugi
Conspicius haud sit &c.*

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est ignota, vir Doctus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 390.* legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendasse *Quod edit amnem ----- columnam.* Quod si in tantis sententiarum divortiis aliquid proferendum, legi forte posset *Quod & etiamnunc*, pleonasmò admissò, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione. prior litera vocis *deditam* adhaesit e praecedente *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne & nec* saepissime permutari docuerunt Dukerus ad *Florum 2. 5. §. 2.* Graevius ad *Lactant. de M. P. cap. 4.* & quis non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confusa deprehendes. in *Statio lib. 5. Sylv. 5. v. 35. pro*

*Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acclinis tumulo.*

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco.* docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non accesserim. Virgilius certe lib. 6: 32.

*Bis conatus erat casus effingere in auro:
Bis patriae cecidere manus.*

Haec respexit Statius. Vid. & Heins. ad Ovid.
Metam.

Metam. 8: 211. Finem faciam, postquam in Iocō
 Longi Pastor. I. p. 8. ἰνδιδάξαντες ἕκαστα πῶς δὲ νέ-
 μιν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δὲ νέμειν καπῶσαντος ἔ-
 καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque
 adeo vanam esse conjecturam P. Moll p. 12. e-
 mendantis πῶς δὲ ἐπιμένειν. His autem exemplis
 quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere
 poterunt, si Eruditissimi viri moniti in posterum
 cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus lo-
 cis, quae nullo modo in mendo cubant, operae
 pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia
 res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poëtae
 elegantiae carminum suorum consulissent, si a ta-
 libus repetitionibus, saepe, quod qui non plane
 aure sunt jacenti, negare non sustinebunt, ingra-
 tis abstinuissent, quod summum seculi nostri Poë-
 tam aliquando me monuisse recordor, qui & ex-
 emplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissi-
 mus vates manu sua loca, quae imprudenti sibi
 exciderant olim emendarat, se possidere memora-
 vit.

CAPUT XIV.

Ἀγρεύειν de Amore positum, sicut ἔρ venari. Herculis ἔρ
 Omphales exemplum in amore. Χερσόβορις Ἑρμῆς, quare
 dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Vene-
 risque ob eloquentiam comes. Θεπύδι ἰκόμεζεν elegans locu-
 tio, nec Latinis ignota. Ἀπ' Ἀγαδίου Ἀπαλόγη. Defensa
 Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor. Μάλα-
 ντα rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri
 invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristaenetus
 contra Pauwium. Masculinum genus pro faeminino recte
 adhibitum. Praepositio ἔρ in variis in locutionibus a-
 bundat. Defensus locus Statii.

149. **T**ὸν σοι ἔρως ἠγρεύσειν. Elegantem verbi
 ἀγρεύειν usum pulchre animadvertit Doct.
 Röverus

Röverus adducto etiam Macedonfi loco, cui addi
velim, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Πανδαμάτωρ ἔνα βάλλε τεῖσ' πυρὶ θελγόμενον ἢ
Σὸν βέλος ἀγρεύσει, ἢ ἔ νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλλοι μὲν Διόνυσον κυνοσόοι Ἰοχεαίρῃ
ἔνθαδε θηρεύουσι, σὺ δ' ἀγρεύσεις Ἀφροδίτῃ
ἡδὺς ὁ δειμαίνων ἀπαλοχρεὸν ἄζυγα κέρην.

Inde Amor ἀγρευτῆρς eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρς ἔρωτος ἑλαφείζυγα φερέτην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ το Παιὼν, καὶ ὁ τ' ἀροκόεντα Πελίηπος
Κισθὸν ἐφ' ἱμερτῷ κροτὶ καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ δ' ἀμήχανος
παρεστήκων, καὶ ἔς ἐθηρησάμην θρηνῶν, καὶ ἦν ἔκ ἡγευσσα,
μεζόντως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6.
25. Μὴ σε νίκησῃ καὶ πῦρ ἐπιθυμία, μηδὲ συναρπαδῇ
ὅππῃ τ' αὐτῆς βλεφάρων. ita v. seq. γυνὴ δ' ἀνδρῶν τε
μίας ψυχᾶς ἀγρεύει Claudianus in Fragmento Gi-
gantomachiae de Venere:

Πορφυρίων δ' ἔ κρύπτειν ὕφ' ἡμᾶσιν ἄντυγα μάζω
ὄμματος εἰς ἄγρην ὀπλισμένη· κ. τ. λ.

Εἰ δέ τις αὐτῇ

ὄμμα βάλλῃ, δέδμητα.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei
v. 27.

*Per se quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla merent.*

150. Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore
venustate Terentius eodem exemplo usus Eunuch.
Act. 5. Sc. 8. v. 2.

TH. Ego

TH. Ego ne? ut Thaidi me dedam, & faciam
quod jubeat. GN. quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servivit Om-
phalae? GN. exemplum placet.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι
ἐννῆκε πῶς εἶπον τὸ χαῖρε Δέσποινα, εἶπεν· Ἐγὼ σὴς μὴ
τὲτ' εἴπης· ἢ μὴν, πέπρακέν σε τις μοι θεῶν, ὥσπερ
ἢ Ἡρακλέα τῇ Οἰφάλῃ; Τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τὲτῳ ἢ
πράσιν ἐκέλευσε ὁ Ζεὺς.

Ibid. Χρυσόρραπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum
nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16.
p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόρραπις
ἦ, ὅτι πολυτίμος ἐστὶ καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ
ἀξία ἐστὶν ἢ ἑυκαίρος νεθεσία, καὶ ἐπιστροφή τῇ αὐτῇ πρὸς
σεχόνταν. Kromajerus notare putat hanc vocem
auream gestantem virgam & aureos calceos, quia ῥαπίς
est ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimū nunquam me le-
gisse memini, neque adhuc adducor ut credam
huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes
omnes quadrant in virgam non calceos, de quibus
verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus
fuiſſet opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant
Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula,
quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmo-
niae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur
apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ἢ πατὴρ παρέθηκε τανύπτερον οἶόν Μαιῆς
Εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχύν ἄγγελον, ὄφρα κε Κάδμω
Ἀρμονίην ὀπάσειν ἐς Ἀρμονίην ὕμεναίαν.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praefes Deus,
unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l.
3. Sa-

3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. I. 30. qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Fervidus tecum puer & solutis
Gratiae zonis, properentque Nymphae,
Et parum comis sine te Juventas
Mercuriusque.*

Ubi optime Porphyrius: Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: disertum me faciebat amor. Perperam Acron: per Mercurium quæstum vult accipi tanquam sine venustate nec lucrum sit. Adde Doctiss. Arnaldi de Diis Παρέρποις commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμισεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Hesiod Theog. 181. Orphæo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27; 68. Alci-phr. lib. 3. ep. 40. Ἐγὼ μὲν τὴν παῖδα Σοπίδοσθ' εἰς αἶν' ἔυλα καὶ κεῖθ' ἀπέπεμψα. Matthæo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Evang. 22. 47. 24: 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. I. 16. 1.

*Musis amicus, tristitiam & metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forsitan Ausonias ibis frenare cohortes,
Aut Rhæni populos aut nigrae littora Tbules,
Aut Istrum servare latus.*

Prosper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non præmia justis
Solvere, non sanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196. p. 714.

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere jura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud Claudianum in sec. Cons. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse Deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. & seqq. v. 584. &c Alciphr. lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Α'π' Α'ρεναδίνης Α'ταλάντη. pro Arcadica Atalanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ αἰπ' Αἰγίλῳ ἰχάδα τρώγαις

Α'δεῖαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδὲ, μαίγει δὲ τὸν ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Consule notata Eruditissimo Alberti. Imitatus est Hieronymus in Esai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a daemonibus --- venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4. 40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1. 549.

Veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psitacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

R

Ita

Ita recte post alios emendavit Nic. Heinsius. Virgilius *Æneid.* lib. 8. v. 685.

*Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Aurorae populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima secum
Bactra trahit.*

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec sine acumine, videtur, qui talem se haberi volebat. Vellejus Paternus lib. 2. 8. *Fugam suam, quia vitus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est: quasi vicisset, qui evaserat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti quasi observari potest ex. gr. apud Virgil. *Æn.* lib. 2. 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

Ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rhemi
Et Pharia de gente feras.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit ex *Æthiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Æthiopiissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. *Μελανίωνος*. Vera haec est scriptura, obvi & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Melanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam *Μηνάλων* exstat apud Palaeph. cap. 14. sicut apud alios *Μενάλων*, nisi *Μηνάλων* Poëticum velis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c.

a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter *Μεναλίον* occurrit *Μεναλίον* & *Μυναλίον*.

157. Πείθει ἡ σὺ, φίλη μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγερῆς. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. & seqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Aristæen. 1. ep. 27. p. 180. ἔ γάρ ἐμὲ γελαῖς ἢ καλὴ, αἰπὰ δ' Ἐρωτὰ παύσεις. ἐλπίς ἄρα τ' τοξότην ἐκείνον τοσῦτον ἐπαφῶναί σοι βέλος, ἵνα τέτων προκαλινδυμένη τ' ποδῶν ἰκετεύεις ἐμὲ τὸ σὺ ἀκέσασθαι πάθος. Ælianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα δ' ὅσον ἔρωι ἀντιστρατεύων τοῖς ὑπερηφανῶσι φιλεῖ. qui locus satis superque refutat Pavonidem elambi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τέτων ἐπῆγον τὸν φόβον; ὁπότε ἡ φασὶ τ' θεὸν ἐπιπάσαις μὴ ἀμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς μάλιστα δ' τὸς ἀμελῆντας τῶν ὀρεων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeside legeretur μ. δ. τὰς ἀμελῆσας τ' ὀρεων. Sed ne jam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro faeminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

Illae quidem pugnat: Sed quae superare puella,

Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum *Quaere J. p.*? Sed turbas omnes facile componet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylvæ tegit.

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παρεπλάγξας ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. κ' μυνῆμαι γὰρ αὐτὰς ἢ ἐν σκώμμασιν ἢ ἐν βλασφημίαις, αἷ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογεῖμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τὴν ἀνθρώπου. Lucas Euang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Πεῖν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθεῖσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum Divum, quicumque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lufit in officio.*

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lufit in hasta,

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39. Spadones in tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Judithae cap. 2. 16. Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uvae,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare syntbesin (quid horres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit *vel o. t. In tempore* Valer. Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. quaedam & in singulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetustis

his editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptia-
rum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri so-
lent amatores. Nonni interpres reprebensus aliquoties.
Εἰς αὐτὴν καὶ αὐτὴν & similia. Inepta Croji emendatio in Aulo
Gellio rejecta. Et cum quarto casu positum pro eo. Si-
ne parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alci-
phronis locus contra Berglerum vindicatus. Et εἰς τὴν τῆς
καὶ pro eis εἰς τὴν καὶ pro eis ab Hemero aliisque
recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis
Gujeti in Hesiodo conjectura explosa. Praepositionis in
promiscuus usus. Emendatus Boëthius. Defensus Lectan-
tii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flac-
cus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus.
Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra
Gronovium, Propertius contra Gebauerum. Flavi fluvii,
flava unda, ob flaventem arenam. Rejetti Acron & Ser-
vius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim.
Εἰς δὲ, καὶ καὶ & similia.

160. Εἰς τὴν καὶ πῆξεν ὀπωπὴν. Oculi enim dejecti
signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius
lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4.
p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1. 1. His ille cho-
rus incipit deiecit humi moestior vultum confessusque
rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. Αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ἐποκλύπτουσα παρῆν. Mo-
destae enim virgines nuptiarum nomen horre-
scunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius
cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla:
Sine dubio non repugnasset puer, ac ne puella quidem
tristis expaverat nuptiarum nomen. consule Cl. Bur-
mannum. Aristaeon. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydip-
pe: ἵτι διαρχομένη τὸν ὄγκον, αἱ δὲ ἀκρίσιον τε καὶ νότον,
R 3 τὰν

ἐν ἐρωτικῶν λόγον ἀπέρριπτον αἰδυμένη· ἢ ἡμίφωτον κα-
ταλόσπε λῶξιν ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην. ὅτε διαμνημονα-
υσαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος καὶν ἐτέρῳ λέγοιτο, ἤν-
θεϊασε. Ovidius lib. 4. Met. 329.

*Nais ab his tacuit: pueri tubor ora notavit
Nescia quid sit Amor; sed & erubuisse decebat.*

171. Οὐ κάρμεν εἰσορῶσαν ἀπαλόχρεον αὐχένα κέρης.
In hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκεπίος σκοπιάζειν ἐλεύθερον αὐχένα κέρης.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 28.

Ὄμματα μὴ σκοπιάζει ἢ ἀργυφον αὐχένα Βάκχης.
*Oculos non introspecte & argenteam cervicem Bac-
chae.*

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *splendidam*,
quem errorem aliis locis plurimis commiserunt. ita
lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφίων ἐυχυκλας ἴτας φοινιάσεται μαζῶν.

Nisi legendum quis putet Ἀργυρίων oppositione
non inveniusta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἀργυφα πορφύροντο παρήια.

Ubi idem error, sicut & lib. 40. p. 1028. l. 10.
& aliis locis, nam *argenteum* pro *splendido* cepisse
vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξεν κελεύθερ
ἐπέων κελεύθερ eleganter dixit Poëta. Solent enim
voces & locutiones desumptas a cursu & via tran-
ferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Εν μοιρῇ γὰρ πάντα δίδκεο, ἢ κατέλεξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Cass. v. 10.
διὰ

διοίχων δυσφάτους αἰνιγμάτων
 Οἶμας τυλίσσαν, ἥπερ ἑυμαθὴς τείβας
 Ὀρθῇ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ibi Tzetzes Διοίχων] πορεύς, διέρχων. τροπικῇ ᾧ ἢ
 ἔξκ. ἔσι γὰρ ἀντι ᾧ νόει. & Οἶμας τ.] ἀνερευνῶν καὶ
 αὐθιὰ τροπικῶς. οἶμας καὶ ὁδὸς λέγω ἢ ὁρμὴν ἢ λόγον
 ἢ καὶ καὶ ἀνδρας, ἢ οἶμας τὰς ὁδοὺς. οἶμος γὰρ ἢ ὁδὸς,
 ἢ ἢ ἢ ὁδὸς. Ultima recte castigavit Spanhemius
 id Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum.
 Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p.
 471. Aristaen. i. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l.
 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

*Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis
 tuas.*

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v.
 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis

Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvectamur amore.

Aeneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Stattius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. i. ep. i. ex
 emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p.
 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis,
 & incerta liquentis elementi placida oratione describis;
 dum*

*dum sermonum cymbam inter loquelaë scopulos rector
diligens frenas & cursum artificem fabricatus irutina-
tor expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v.
33. P. 711.*

*Digneris tamen & propriae Monialis
Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.*

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. xi. Ego vero, quum illud Heracliti Epbesi viri summe nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita est; Πολυμαθὴν νόον & διδάσκει ipse quidem volvendis transeundisque multis admodum voluminibus, per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. ita hunc locum ex MS. emendasse Cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Joan. Crojus Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31, 32. ipse tamen satis pro inperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, quo enim aliter testaretur se in variorum librorum plurimum temporis impedisse? Sed manifeste ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos sine discrimine & delectu tantum copiam secutos multa congestisse, se vero utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines alij jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitiis vindicarent. Non videtur inspexisse Crojus auctorem cum haec scriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui
tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Hein-
sio at quanto viro! ob longe minores errores tam
barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἱμεῖς τοῖς πατέρας πεινάδω. Horum enim
sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres
vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.*

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. i. 13.
p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p.
603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque
patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec
distant a moribus hodiernis Hispanorum patet ex
Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Εἰ μὴν ἐς πατεῖδα μέμνην. Pro ἐν πατεῖδι. locu-
tio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orphe-
us Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70.
Theocr. 17: 50. Alciph. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc.
21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6.
p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes
Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post al-
ios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Ar-
chont. p. 7. Vide an hinc non defendi queat vul-
gata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ὅ
περιδὴς αἰγὰς γείτονας εἰς σενὸν ὃ καὶ φθειρομένους.
Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angu-
stias coacti pereant. quemadmodum jam suspicatus
est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se
videre, quid hic sibi velit ὃ καὶ, equidem mi-
ror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς σενὸν
καὶ, quemadmodum Thucydides saepe dixit ὃ
πλεῖστον ὃ χρόνον, aliique multi. Consulenda omnino
quae in hanc rem observavit Vir harum literarum
longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian.
Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.
R 5 p. 416.

p. 416. ἡ ἀνάγκη ἐκ χυμῶν τῶν οἰκίσαντες θάλασσαν ἐν τῇ παλαιᾷ
 χεῖρι ἐκβλήθησαν ἑκπασθῆναι. pro quo Demosthenes ὁ
 51. 7. sicut autem Alciphron αἰς τῶν π. 1. dixit; ita Ari-
 staenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. ἴδου πῶς αἱ ἐκπασθῆναι
 ἐκ τῆς ἀφ' ἧς τῆς χεῖρος. Contrario autem modo praepo-
 sitionem ἐν pro αἰς adhibet saepissime Homerus,
 ut Iliad. M. v. 23.

Κάππετον ἐν κνήσῃ, ἧ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. A. 425. 742. X. 452. A. 593.

Κάππετον ὃν Διὸς υἱόν.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172.
 Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bo-
 norum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ra-
 tio ineptiam Grammaticorum, Poëtarum plerumque
 iniquissimorum Judicium, censuram effugere non
 potuit, ut inter soloecismos referre eam non de-
 bitaverit Auctor οὐδὲ Σολομίας nuper editus a Cel.
 Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189.
 in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείρου πολυκλῦτον ἐν πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujetti correctione;
 qua reponit πολυκλῦτον ἐν πόντον nimia corrigendi
 prurigne laborans criticus. Sed Graeci Poëtae sal-
 tem graece loqui deberent, neque eo audaciae
 procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis in-
 pingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν
 cum quarto casu construxit? Et tamen id anti-
 quissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Cri-
 ticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plu-
 rimum. Si quis famae Gujetti consulere velit, culpam
 necesse est inpingat typographorum nationi com-
 muni audiendis adfuetae, qui ἐν pro ἐπ' dederunt,
 quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori ve-
 rius haec deberi pulem. Eodem modo Latini praepo-
 sitionem

positione in utroque, ubi quartus casus usitator, construentes cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus. eo quod decidens in Boetio stagno Aphaciti- dis filia Peneis in piscem sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p. 749. Fulgen- tius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscissae ergo vires temporis --- atque in humoribus velut in mari pro- jectae.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vet., non *mare*. V. Moockerus. ita cap. 1. p. 56. *Bea- tus vir, qui non abiit in consilio impiorum.* ita & inter- pres vulgatus monente eodem. Dictys Creten- sis de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in volunta- te ejus traduxit.* Servius ad Virg. Aeneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus *interea* perperam scribitur. Bo- chartus de Conf. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbi- tror, haud multum tibi haec in memoria revocare labo- raverim.* ita diserte scribitur in CD'O. cum in re- liquis omnibus edit. & MSS. *memoriam*. Optime Lactantius de Mort. Pers. cap. 21. *Lecta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non *mare*, quod nimis casum videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emen- dat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim *ac* loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. 21. *Quum in con- spectu venisset hostis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non *conspetum*, quamvis video inprobare Doct. Dukerum. Virgilius Aeneid. 6. 339.

Extrudat puppi medius affusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26.

U

*Ut memorans, pressum ipse comis Neptunus in
 alto
 Abstulerat.*

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Car-
 rionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant.
 Plura hanc in rem notavit Doct. Vossius de Con-
 struct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diss. de A-
 viano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hy-
 gino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldus ad Arnob.
 lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec mi-
 nus usurpata quam recentioribus, a quo discedit
 Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior
 est Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
 tius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum
 reperiri. Ego Munckeri sententiam verioremi pu-
 to; nam si discedas a Plauto & similibus anti-
 quioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius
 haec offendes, quam apud recentiores, ex qui-
 bus Mythologici scriptores a Munckero editi ex-
 emplorum ingentem numerum sufficere poterunt.
 Minime tamen apud alios haec occurrere, vel re-
 probanda censeo. Contra autem in cum quarto casu,
 ubi usitatio sextus, usurpavit Boethius Conf. Fid. p.
 294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.*
 Lactantius de Mort. Persl. cap. 19. *Protraxit a ter-
 go Dajam, Constantino repulso, Et exutum vestem pri-
 vatam constituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
 cum P. Bauldri legendo *in medio*, satis pueriliter,
 depravare. Justinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
 viter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes ha-
 bent obsecutus Gronovio non mutarem in *femur*.
 Propertius lib. 2. 7. 50.

*Et dominum lavit moerens capta cruentum
 Appositum flavis in Simoenta vadis.*

Quam

Quam lectionem interpreti Erudito contra Gujettum & Heinsium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat. Advers. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem versu Georg. Christ. Gebauerus, ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXXIII. Mens. Aug. p. 382. seponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludit a voce *fluvius*, ex quo *flavis* post alios fabricavit Broekhusius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium ad esse nemo paulo humanior nescit, idque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

*Ipse pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus amne caput.*

Ita *flavum litus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum tangente litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flarentis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavus arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Qd. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit inmundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 22.

*Populeas inter senior se attollere frondes
Visus.*

No.

Notans: *Aliqui ubique cum flavum dixit: sed seniores aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse flavum epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum Doctis persuadere posse haecenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum $\bar{\epsilon}$ ubi, & ibi, quae adhibentur pro qua, & vicissim. Cassiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mandis facias, ubi aliter pervenire non poteris.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique missi Prophetas & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. *Rorweytha v. 151. p. 714.*

*Ni sua spernendo forsitan regalia iussa
Illis pugnaret, quo Rex idem prohiberet.*

Ita v. 650. p. 723.

*Hic modo sublimem gaudens captaret honorem,
Quae prius ingentem fuerat perpeffa dolorem.*

184. Εἶγος κ. τ. λ. *Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.*

Εἶγος, ὅπως τελεία τις ἐν ἡματι, νυνὶ δοκεία.

185. Εἰπὲ δὲ, μὴ κρύψῃς. Non otiosa haec repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταυτολογία sapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δὲ μοι, μὴ κρύπτῃς τῆς σολήτης μήτηρ.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ φίλοι, μὴ κρύπτῃς τὸ γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures similes ejusdem significatus voces venuste sociant. Herodo-

tur lib. 1. cap. 9. Οὐδὲν γάρ τι καὶ μὴ φοβέσθαι. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφὸν συνίσμι, καὶ εἰ φωνεῦντες ἀκούω.
Museum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plut. v. 494.

Ἡ γὰρ ὁ Πλάτης νυνὶ βλάβη, καὶ μὴ τυφλὸς εἶναι περὶ αὐτῆς.

Ubi Scholiastes: τὰ καὶ βλάβη καὶ μ. κ. α. π. δῆλοι ἐν ὁδοῦν ταυτὸν σημαίνει. Ita legit Doctiss. Hemsterhuis, vel δῆλον — σημαίνει, πρὸ δηλοῦ — σημαίνει. Hesiodus Theog. v. 351.

Γινώσκῃ δὲ ἡ γνῶσις δόλον.

Sacer scriptor Judic. cap. 5. v. 3. Αἰετὶς βασιλεὺς καὶ ἐκτίσασθαι κατοικίαν. Ita sacre. Lucas Evang. cap. 1. v. 20. Καὶ ἰδὲ, ἰσχυρῶς, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι. Consuli merentur quae Doctiss. L. Bos in Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum, Grotium aliosque observavit, qui perperam ἰσχυρῶς ταυτολογίας vitandae ergo exponebant surdus fies.

CAPUT XVI.

Musaeus de inconstanciam reprehensus, quemadmodum et Orpheus. Jason nave aedificata primus mare tentasse a Poëtis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstanciam, cum Orpheo notatus, semel defensus contra Scaligerum. Emendatio Eschenbachii in Orpheo repudiata. Praepositionum et in frequentissima ellipsis. Suppletus Servius. Arator contra Witbofium semel, Statius contra Heinsum, Marclandum et bis defensi. Emendatus Orpheus, notatus, et vindicatus. Callicori et Partheni fluminum distincta nomina apud Orpheum uni tributa. Reprehensus Stephanus Byzantinus et Nonnus, qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum prodit.

dit. *Longus rejectis Jungermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in descriptione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiti loca, quae meruerant uxores. Sicbaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus inmerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae rotae, scilicet imminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgilii. Tentatus Servius. Torti orbes Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae primo navigationis tempore tempestate jactati fuisse non videntur. Status expositus contra Marklandi sententiam. Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi impensas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconstantiae varia exempla. Aurorae ab Ausonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu biemis & aestatis dari contra Broekbustum observatum. Diana modo uno cervo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buanarrothus aliaque. Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus & refutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Phaletranum adsertus. Dictys Cretenfis emendatione ab inconstantia absolutus.*

191. **Ο**ὐδὲ μοι ἔγγυς ἱασιν ὁμήλικες, ἔδδ' χορῆαι
 Ἡ' ἰθέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse
 Musaeus de puella adfirmat :

Σταφροσύνη ᾗ δὲ αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομενῆσαι μεθωμίλησε γυναιξίν,
 Οὐδέ χορόν χαλείεντα μέτ' ἤλυθεν ἥλικος ἥβης,
 Μῶμον αἰλουμένην ζηλούμενα θηλυτεργίαν.

Haec non optime cohaerent. Consultum certe magis modestiae & pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso Poëta delegatas memoraret Leandro, ipse vero Musaeus v. 33. causam societatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis hoc nomine
 exi-

exagitandum putem elegantissimum vatem, cum Poëtis, Historicis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae investiganda & adtentione & iudicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi possunt. Optimo tamen jure in hanc classem refero Verustum Argonauticorum, Scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγιένην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
Ἡ' καὶ ὑπ' εἰλατίνοισι βρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
Πρῶτη ὑπεξεπέρησε, τρέβρε δ' ἤνυσσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκατο, καὶ σφιν ἔνασον
Ἰδέμεν εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non poterunt. Jasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifestum, inquires, Phaeacas autem magis litora legisse, neque alto se credere fuisse ausos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem a Jasone ante phaselos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenes Catast. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτὴ νῆος κατασκευάσθη, καὶ ἀρχῇθεν ἐτεκτονήθη· Φωνήεσσα δ' γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν ἄβατον ὄν. de quo conferri potest Munckerus ad Hyginum p. 49. statuere primam navem ab Jasone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, secum Poëtae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta perovia nativ.
 Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare student
 ita loquitur:

*Da veniam. scio me cunctis e gentibus unum
 Inlicitas tentare vias, biememque mereri.*

Qui tamen lib. 2: v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
 Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
 Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
 Armentis nuribusque rates.*

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiserat ad v. 1. conciliasset, neque enim, si jam rates potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Clarissimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacco objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

*Hanc mihi Pallas,
 Et Soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
 Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
 Permissumque putent. quoties mox rapta videbo
 Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

In eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte observatum Burmanno, nam quod primo conjectat concedi posse ante Argo versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cursum instituisse *Tyrias & Pharias carinas*, sed minime ausas fuisse Bosporum & Euxinum peragraré, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in *Ponto Euxino* non nimis accurate ob-
 311 vias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaëcas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos infecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis novus inceptos timor impedit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advebitur.*

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmitus cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc causam interferat v. 98.

*Ἦ δὲ γὰρ μοι αἷλις καμάτων, αἷλις ἐπλετο μόχθων,
Ὡν ἰκόμεν ἐπὶ γαῖαν ἀπείρατον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρφατα φαίνων.*

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρφατα φαίνων.

Eschenbachio emendenti Αἰγύπτῳ Λιβύῃς τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Βροτοῖς Κικόνεσσι πολυρήνευσιν ἀνείσταν.

Pro quo praepositione addita v. 129.

Ὅς Δολόπεσιν ἄνασεν ἐνὶ Φθίῃ ἐμβάλη.

Nihil tritius hac praepositionis ἐν ellipsi. Homerus Iliad. P. 36.

Χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη λεμῶνι πρὸς ῥόον Ὠκεανοῖο.

Ælianus Var. Hist. 3. 12. αἶψ' εὐδετέροις ἐλυσσέσθαι τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. id Kuhnus retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obnuitur Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quae observat Eruditissimus Xenophontis Ephesi Interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepositionis ἡ usitatissima ellipsis. Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

*Sic qui vecturam longinqua per aequora mercor
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

*Gens dura atque aspera cultu
Debellanda tibi Latio est.*

Lib. 12: 546.

*Hic tibi mortis erunt metae: domus alta sub Ida;
Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*

Lib. 7: 779.

*Quod litore currum
Et juvenem monstribus pavidi effudere marinis.*

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8. 95. 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

*Quos Imbrastus ipse
Nutrierat Lycia. paribusque ornaverat armis.*

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36. ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret Tyri. &c. quae nunc non discussio. lib. 4. 632.

*Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.*

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subiecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

Legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diserte Æn. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia somnus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsium Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188 ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

*Non si mihi lumina mille
Quae sacer alterna tantum statione tenebat
Argus.*

Emendaret uterque in statione, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

*Restat Bactra novis, restat Babylona tributis
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.*

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

*Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρῳ,
Ὅν δὴ Καλλιχόρον μιν ἐπώνυμον οἱ καλέσων,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ πρετέροισιν ἔλεξα.*

Lego μύθοισιν ἐν πρετέροισιν. Consule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in superioribus mentionem se fecisse hic monet, atqui evolve tota Argonautica, quod his terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

*Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Crobialj latus, & fatis tibi, Tipy, negatum
Parthenium.*

Ubi Vossius rejicit sententiam Nicolai Loënsii eundem fluvium statuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. distinguit:

*Præterit & festa vulgatum nocte Lyael
Callichoron: nec vana fides: his Bacchus in oris
Abluit Eoo rorantes sanguine thyrsos.*

Atque ita Scylax in descriptione Paphlagoniae ex conjectura Salmasii & If. Vossii, ut adeo hic iterum errorem forte commiserit Orpheus, nisi alios ipsum secutum auctores velis. Nescio vero unde hauserit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diversam lectionem Καλλιρόον an e conjectura, an e vitiosis codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diver-
fitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione me-
moriam lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λα-
κεδαίμων. ubi scribit: Ἰσὶ δὲ ὄρχησις Λακεωνική, ὡς ἐν
τῷ ἐπὶ Μαντινείας εἰρήσεται. nam in V. Μαντινεία ne
verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem ho-
mini, qui librum hunc in compendium redegit,
adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Non-
nus lib. 28. p. 538. l. 31.

Εὐθα τις Ἀρεος αἶμα μισαιφόνος ὤκεεν ἀνῆρ,
Ἡΐθεσι ριγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τοκῆος
Οἰνεῖς ἀμέθυτος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἔλκων
Λινομανῆς Λυκοόργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p.
540. l. 18.

Εὐναλίᾳ δὲ τοκῆϊ

Ἀντρεῦον ἔτρενε.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi
Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p.
552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀΐραβίης μεδέοντι Ἀρυαντιάδῃ Λυκοόργῳ.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. ὡς Ἀρύαντος vocat,
quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic &
p. 544. l. 15. Venerem γνωτὴν δάμαρτα ipsius ad-
pellat, quae quomodo inter se convenient non
perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Ele-
gantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib.
1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τὸτό μόνον
ἤθεσαν, ὅτι τὸ μὲν φίλημα, τὸ δὲ λῆτρον ἀπαίλεσαν. At
vero in praecedentibus lotionis mentio expressa
non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? mini-
me. haec librariorum culpa, per quam integrum
scriptoris locum perditum esse merito querimus

non tamen difficulter eruendam, cum vestigiis
 ejusprehendimus p. 12. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ
 πρὸς τὸ αἶντρον ἔνυμφων, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα,
 καὶ ἥπρεσεν ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπε-
 λήρει: τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται Φίλημα; χαίλη μὲν
 ῥόδων ἀπαλαύτρεσσι κ. τ. λ. Lacunam hanc ut sup-
 pleant Jungermannus inserit ἐπεὶ ὃ μόνος ἐγένετο, P.
 Moll καὶ πολλὰ Φιλήματα ἐγένετο, quae vanae &
 ineptae conjecturae. Ubi enim quaeso in Junger-
 manni commento mentio osculi, quod a Chloe ac-
 cepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat?
 Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ
 πολλὰ Φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει.
multaque intercesserunt oscula. Talia apud se nugaba-
tur? Nemo puto, qui aure non plane est surda &
 jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα
 καὶ ἥπρεσεν, ἔπειτα αὐτῷ Φίλημα: ἐπεὶ ὃ ἐλεύσατο καὶ μί-
 νος ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει *ei dedit uni-*
cam ἔπειτα peram, ipsa vero ei osculum: postquam vero
abluit corpus ἔπειτα solus fuit. singularem numerum
 vocis Φίλημα probat auctor p. 17. l. 21. p. 12. l.
 21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc con-
 jecturam aliis certe longe praeferendam, cum lo-
 tionis & osculi necessaria hic mentio esse debeat,
 quae an paucioribus verbis fieri queat nondam
 perspicio. Non nimis tamen periculosa, quales
 pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus,
 conjecturae tribuo, libenter cum faciliori perma-
 taurus. Jam si ponamus haec a manu Longi pro-
 fecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere
 licet, qua ratione cum his in concordiam rediges,
 quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγῶντες ἥ τε
 ἄλλος ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλή-
 λους ἰδόντες, ὃ μήπω πρῶτον ἐποίησαν, καὶ πάλιν
 ἄλλον τὰς χεῖρας παλάζαντες? Vides disferis verbis
 cum adfirmare illos nunquam antea invicem se
 oscu-

osculatos fuisse quod tamen ante ipse de iis narra-
vit? Non difficulter succurri potest legendo ἰδόν-
τες, καὶ, ὁ μ. π. ἐποίησαν, παρέβαλλον τ. χ. π. oscula
dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant,
in amplexus ruerunt. ut reddidit Interpres jam olim,
sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, sat
scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita de-
fendi possit, cum tria haec amoris remedia oscu-
lum, amplexus, & concubitus amoris ignaros
docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. sed quid si
ponamus oscula jam sumsisse Daphnidem a Chloë
sua Philetam ignorasse, & mysteriis his, quorum
sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos,
& hinc tria illa remedia amantibus senem praescrip-
sisse? ita tollitur omnis difficultas, & recte au-
ctor sibi constabit. Elige, quod videbitur Lector,
ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum
& lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: ἐν περὶ πᾶσι τῷ διὰ τὸ
εὐεργετοῦ καὶ χλόνι ἐφίλει. quorum elegantissimum &
satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse,
cum elabendi rima pateat, quare credam? Ne-
scio an & huic numero adscribendus lepidissimus
auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fon-
te Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti
tori accusatas: καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχη Ἀφρο-
δίτων εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσθαι ἀπολύεται. ἢ τὴν εἰς ὀλίγη,
καὶ μέγας κρήνης μέσης. ἢ τὴν περὶ τοῦ ἐγγράφου τὸ ὄρεον
γραμματοῖς μείνθω δεδεμένον περιεβλήκατο τῇ δέρῃ· καὶ
μὴ ἀψευδῇ τὸν ὄρεον, μένει κατὰ χώρον ἢ πηγὴν· ἀντὶ
ψεύδεται, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέγας τὴν
δέρῃς, καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν. Id iudicium sub-
ire coacta Melite, Therсандρι uxor, ab ipso
marito polluti tori accusata, fontis aqua non tu-
mescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519.
Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Cli-
tophontem cum ea rem habuisse victum lacrimis

precibusque infimis, in quas descendere Meliten vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime sibi constare; quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in artum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fortamen, candidos enim esse decet, elabendi aliquam adhuc rimam patere Tatius iudicabit acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίτην — εἰ κεκοιμήνην εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ἔτι παρ' ὃν ἀπεδήμην χρόνον, οἷς τὴν ἱερὰν Στυγὸς ὕδαρ εἰσβάσαν, καὶ ἱπομοσαμένην ἀπηλαίχθαι τ' ἐγκαθημέναν. Hanc oblatam conditionem non spreuit Melite, ita enim auctor p. 511. καὶ ἡ Μελίτη θαρρήσασα τῷ παρ' ὃν ἀπεδήμην χρόνῳ ὁ Θέρσανδρος, ποῦδ' αὖ καὶ πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων. Ἀλλὰ καὶ ἔγωγε ἴσθι ταύτην δέχομαι τ' ἀνέκλυστον. Nuptias enim iuraverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abesset, sed domum jam revertisset, ut patet ex lib. 5. p. 359. ut facile ipsi jurare fuerit absente marito virum se non passam, neque ipsa iurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 375. adversatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidissimae Thersandrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatium capiat, non dabito omnes in castra eorum transuros, qui absolvi posse contendant, quin vero ita capiendus, quamvis aliter olim fenseram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsam Poëtarum principem Maronem, si pote, non plane absolvi posse eviduum iturus. Hic in inferarum sedium descriptione lib. 6. v. 440. canit:

*Nec procul hac partem fusi monstrantur in omnem
Lugentis campi. sic illos nomine dicunt.*

*Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylvæ tegit. curæ non ipsæ in morte relinquunt.*

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem,
quæ cum Aeneae aspectui se subtraxisset, ad
Sichæum maritum se recipit v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, æquatque Sichæus amorem.*

At enim crudeli amoris tabe percussus non periit
Sichæus, sed a fratre Pygmalione, quem auri sa-
cra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitu-
tus? anne ex opinione Veterum mariti easdem
apud inferos sedes tenuere, quas uxor incolebat,
& ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus
absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse
nondum adducor ut credam. Puerile & vanum
esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474.
aut certe respondet curis par est mortis similitudo.
Ferro enim uterque consumptus est. uti vellet ad hæc
destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro con-
sumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenæ scelere
potiori jure hæc loca incolere deberet? & ta-
men ponitur in arvis ultimis, quæ bello clari fre-
quentant v. 477, & 494. Excipere non est Si-
chæum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte
pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero hæc sine sorte datæ, sine judice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. quia post mortem tene-
bis alterum circulum, viris fortibus scilicet, non aman-
tibus

tipus datum. Quin diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrica sylva* v. 443. & *silva magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnerta monstrans*? an quia maritum Amphiaräum accepto monili prodidit Polynici? ita inquires, & ne alia cogitem facit Homerus Odyss. Λ. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

Μαίεσθ' τε Κλυμένην τε ἴδον, συγερήν τ' Εὐφύλην,
Ἢ χρευσθὲν φίλῃ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεττα.

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor* eam *crudeli tabe peredissee* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina erebrae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem commode a *crudeli tabe peresa* dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixit mista sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, nocentum poenas a priorum*

tum segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit, mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore teneatur. ita sane omnes removeri possent difficultates, sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba durus amor, crudeli tabe peredit, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442. Notandum etiam (nam parum est) quia cum masculino genere usus sit, ut, Hic quos durus Amor, tantum faeminarum ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. tamen paullo post & Sichaei facturus est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ita lib. x. Æneid. v. 88.

*Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni adsignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias, amnemque severum
Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues
Immanemque rotam & non exsuperabile saxum.*

Libro autem Æneid. 6. 601. atram silicem ipsi in-
minere tradit: Quid

*Quid memorem Laphbas, Ixiona, Piriboumque?
Quos super atra silex jam jam labfura, cadentique
Thrinet adsimilis.*

Et tamen mox v. 616.

*Saxum ingens volvunt alii, radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. II. p. 309. & seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo collecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbas* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod pace ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum patem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipsius nota: **ANGUES**] quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Junonis petivit amplexus. ut & quae habet ad 6. 601. ad inferos trusus est, & illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus. Inmerito hic Scholiastem quod vellem ostendisset Vir Eruditus, interpolatum esse p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes quibus circumfusam religatus ad rotam est. ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jactat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes* non *angues*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat nullam esse differentiam in authenticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effusum certissimo patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis & se ipso sequi sententiam, ut adeo ego rejicere vulgaram

gatam non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi ostendit. Atque Ixioni vento rota constitit orbis. licet supra dixerit Quos super atra filex. Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones. summo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum tortos orbes latine dici, cum viro Eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non auserim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. II. p. 319.*

Tam tornate cæte contortos possiet orbes. 1. *Millo Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum describit a v. 1. ad v. 17. ubi Pallenen ipsis adparuisse affirmat, & digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:*

*Jamque Hyperionius metas maris urguet, Hiberi
Currus, & cœctæ prono laxantur habenæ
Aethere; cum palmas Tethys grandæva sinusque
Sustulit, & rupto sonuit sacet æquore Titan.
Auxerat hora metus.*

Metum hunc in sequentibus luculentius pingit, tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari iis vigilata? si negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? si adfirmes te refutabo ex oratione Tiphys v. 48.

*Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus
Erudit; saepe ipsa manu dignata carinam est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris
Restitimus? quanta quoties & Palladis arte
Incassum decimæ cecidit tumor arduus undæ.*

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λιγὺν ἔρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἀποιτίς. ἐπείγετο δ' εἰ πλόον Ἀργῶ.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati componant haec quibus volupe est, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statium etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. i. 28. & lib. 2. Sylv. i. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6: 289. & 12: 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem, lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum cui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. i. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, sed tamen & altera suos habet pa-

trones

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentissimi Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin secutus hoc loco sententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconstantia, quam similibus. Ne longius abeam Aufonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat:

Jam coelum roseis rutilat Titbonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. sic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumpta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum *croceis* ex Aufonio? in Eclogis *croceo mutabit vellera luto*. non tamen damno vulgatam Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Aufonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo cursu trajecerat axem.*

Bono judicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis conmoda cecinit:

T

Dicite,

*Dicite, Chaldaei, roseis cur veſta quadrigis
Tardior hiberno tempore ſurgat Eos?*

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantiffimus Broekhuſius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari poſſe, ſe aeſtate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipſius exciſſe nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

*Merſerat unda diem. ſparſo nox humida ſomno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

Unde ipſi conſtitit de hyeme ſermonem eſſe? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis ſubveſta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde conſtat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhuſio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

*Quin etiam hiberno moliris ſidere claſſem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Poſt infelix enim Eliſſae fatum ſtatim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non notum. Sed forte hic Poëta non ſatis omnia rite perpendens ſermonem hunc adſinxit Didoni quaſcunque rationes libenter objecturae perfidiſſimo hoſpiti. Quicquid ſit idem vates Culic. v. 201. diſertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam

*Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos nox.
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta:
Cum grege compulso pastor duplicantibus umbris
Vadit, & in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra Eruditissimus Sannazarius de Partu Virginis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater enixa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat quo nox tardis inuenta quadrigis
Nondum stelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo vehatur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2 Conf. Stil. 286.

Cervi curvum subiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106. Phil. Buanarrotum in Observ. Histor. ad numismata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. vii. ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys. lib. 48. p. 1274. l. 12.

*Καὶ ἔρεα καίματα κέρη,
Ἀγρεῖας ἰζομένην κεμάδων τετραΐζυγι διφρω.*

*Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis insidens.*

Ita reddit Buanarrotus satis inperite, certe admodum inconsiderate, cum vetus interpretatio insidens *quadrijugo curru* recte se habet. Ovidius Metam. xv. 656. Aesculapio longam barbam dat & tamen juvenem vocat v. 642. & Fast. 6. 735. notante Viro Docto in Obs. Misc. Vol. II. p. 230. Summo jure in classem hanc refero auctorem Confessionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-

bus MSS. Fabricius aliique Boëthium haëtenus cre-
diderunt, recte an secus alias forsan videbo, cum
stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque ni-
mum quantum discrepent ab elegantis & erudi-
tione Boëthii; hic enim p. 290. edit. Leid. A. 1671,
De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit:
*Sed de his haëtenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo
necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra
nihil reperies. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii
Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro,
quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum
transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea
igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vasta-
ta est, quum nollet dimittere populum.* Haec mani-
festo sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo e-
nim Aegyptus, quum populum demittere nollet,
postquam egressus jam ille, plagis vastari potest?
sensus constaret si legeres *posteaquam pro eorum
oppressione &c.* sed hoc esset secare non solve-
re nodum. Quid si Historiae Sacrae inperitus scriptor
Aegyptum plagis percussam ante Israëltarum de-
missionem (nam respici ad exercitum in mari ru-
bro submersum vix videtur) quod nos novimus
ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabi-
tur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus fari-
nae alia existerent luculenta monumenta ex. gr. p.
294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per
viam debellassent.* Gentes sunt populi, ita p. 295. de
Juaeis: *ut praedicatio salutaris non jam in una tan-
tum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres
quatuorve populos victos ante Jordanis transitum
novimus: haene multae gentes? Sequitur: *Descen-
dit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones re-
gium stemma, perductumque est usque ad Herodis tem-
pora, qui primus ex gentibus memoratis populis legitur
imperaſſe.* Regium igitur inperium non in capti-
vitate

vitae Babylonica expiravit? fors & aliud latet. videtur putasse posteros Davidis continua successione imperium tenuisse, quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse, quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir E-
ruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Scept. Judaici in Syntagm. Var. Diss. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. 1. 1.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.*

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

*Illae rudes animos per noctes conscia primas
Imbuit, seu nullis capta Lycinna datis.*

An primas noctes Poetae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9. de Semiramide: *sed & Indiae bellum intulit; quo praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit;* cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi expeditiones longe anteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo *ποῖνα* nullum *πρεσβύτερον* existimare se, modo probabile esse alios ante eum poetas & suo tempore fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere notat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem & de Luciano vide p. 80. in fine. de Strabone V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Aeliano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phaletranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad Sophoniae

phoniae cap. 1. *Quia semel tropologice exponere coepimus visitabit dominus in adventu & passione Salvatoris i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices, & super Sacerdotes populi Judaici, & super domum regiam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt Reges Judae de stirpe Davidis secundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Post hostiam enim Domini sublatum est regnum de Judaeis. resecta, ut loquitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. Reges secundum prophetiam Jacobi post &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: Joachin non successit Rex filius, sed fuit in captivitate & Salathiël, & Zorobabel; & usque ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de stirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum. Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 1. p. 8. Interim paucis post diebus, Alexander cum supradictis comitibus venit, Helenam secum habens. respicit ad p. 4. Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hospitio receptus. ubi in vulgatis cum Aenea aliisque contra MSS. & historiam. scribendum igitur Glauco Antenoris, quem infra comitem hujus expeditionis refert poenasque morte luisse, recte monet Doct. Josias Mercerus. Aliquando & inmerito culpatis Poëtae, ut Statius a viro Erudito in Obs. Misc. Vol. I. p. 339. sed recte explicatus in nota addita.*

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensio locus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput summa vestis parte adtracta. Ποσειδῶς pro ἰδῶς, pro nostro, nec

nec non ὑμείπρος. Auctor ~~αὐτὸς~~ Σολοκίας leviter correctus
Varia in Hesiodo lectio. Φερίσιος. Gujetti emendatio in
Hesiodo rejecta, aliaque. Ἀγγελον οἶδμα. Παφλάζον ver-
bum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius.
Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullo non
recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata.
Aristaenetus ter defensus a correctione Pauwii, Statius a
Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri
emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora curre-
re, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii lo-
cus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius expli-
catus. Diphtbongos αἱ & οἱ corripī sequente consona contra
Bentlejum, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eu-
sebiū lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei lo-
cus defensu, & emendatus. Ἀλμυρὸν mare. Defensus He-
siodi locus, ut & Veteris Poëtae apud Diodorum Siculum
nec non Manetbonis contra Arnaldum. Emendatio in
Homero confirmata contra Jensonum.

191. **Η**ἰθέων παρέασι. Praecedit ἐδέ μοι ἐγγύς
 ἔασι ὁμήλικες. repetitione plane auribus
 ingrata atque invenusta, cui geminam observo a-
 pud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενά-
 λιππος ἦκεν ἐπὶ τῇ Φάλαρι, καὶ ἀμαλόγησεν ἑ μόνον κοι-
 νωνός εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῇ Βυλῇ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρεξασ-
 τὴ ἐπιβυλῇ. ubi cum in MS. βυλῇ invenisset CL
 Perizonius pro ἐπιβυλῇ hanc vocem expungit.
 Nollem factum. Ultimum hujus versus hemisti-
 chium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς φαιμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρει κρυπτε παρῆν.
 faciem enim velare pudore adfectis in more est.
 Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσπετον ὄμμα φυλασσομένη Διονύου

Φάρει μαρμαίρσαν ἔην ἐκρυψε παρῆν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea;

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδην ἐσέδρακ' ὀφθαλμοῖσι,
 ἅτι καλυπτομένην, ἱανῶ δ' ἄμφεσχε παρῆας
 Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ σέρνοισι ἀκάχητο.

Hesiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένην χροῶα καλὸν,
 Αἰθανάτων μετὰ Φῦλ' ἴτην, περιλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς ἢ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis φάρως syllabam conripi se-
 cus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyss. θ.
 84. Musaeum h. l. aliosque. Caput autem prae
 pudore tegere volentes summam in illud vestis par-
 tem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth.
 Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μῦθος. Nota σφετε-
 ρός pro ἰδός usurpatum. Erudite post Casaubonum con-
 tra Grammaticos recte ita dici ostendit Doctiss.
 Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v.
 233.

Κεῖνη δ' εἰδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται Ἰδρυς.

V. & Stephanus Thes. I. Gr. T. I. p. 1070. Bi-
 daeus Comment. L. Graec. p. 37. Pro *poster* oc-
 currit σφωίτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφή θηρὸς ἔχει με, ἢ ἄνθρωπος ἦθος αἰέξω.
 Σφωιτέρῳ πίτε θῆρες ἐπισεναίχουσιν ὀλέθρῳ.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in
 in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνοῦνσαι.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina commissos
 referens Auctor πρὸς Σολοικίας editus a Cel. Valc-
 kenaerio p. 201. εἰ τις inquit, ἐπὶ μὲν ᾧ πρῶτος σφ-
 σάως λέγοντος (scribendum λέγει τοὺν vel λέγοιτο τοὺν)
 ὁμῶς,

ὕμεις, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ προσώπῳ τάξεν ἀντανυμίαν ἢ
ἀεμόζυσαν τρίτῃ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσίοδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐνέπετε σφέτερον πατέρ' ὕμνείσσαι.

Ἀντὶ τῷ ὕμέτερον. Notandum hunc locum tueri sen-
tentiam H. Stephani, qui folius Eustathii aucto-
ritate compulsus reposuit Δί', quamvis ego potius
accedam J. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. 1. le-
genti cum omnibus Codd. δὴ. Addo locum Pha-
vorini: σφέτεροις ἀντανυμία ἐστὶ τρίτῃ προσώπῳ, ἀντὶ
τῷ ταῖς ἐκείνων, ἢ αἰεὶ τίθεται ὕτω. Ἡσίοδος τῇ ἐπὶ δευ-
τέρᾳ αὐτὸ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρεα (πατέρ')
ὕμνείσσαι, ἀντὶ τῷ ὕμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πα-
τέρεα παρ' Ἡσίοδῳ καὶται ἀντὶ τῷ ὕμέτερον ἢ σφέτερον ὁ
πολλοὶ ἔχουσιν ἐν τῷ ὅ μόνον ἔχει τις. Usum hunc jam
notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φεράζοντο Scholiastae recte exponitur ἐβη-
λένετο, διενόητο. ita Coluthus de R. H. v. 56.
& 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Ἄλλ' ἤδη μοι φεράζεο, τάδε γνῶστε πάντες,
καὶ νεφέλην ἀπὸθεοε * βλαψίφρονος αἵτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τό-
σην, vel τοῖην vel casu secundo τόσης & τ. vel po-
tius θόσι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41.
p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. ε. 3. 470. &c. x. 358.
p. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Hesiodo Θεογ.
v. 532. legit.

Ταῦτ' ἔρε φεράζομενος τίμα ἀεδῆνικτον υἱόν.

Vulgo ἀζόμενος. Gujetum false Critica hic grassan-
tem & totum versum tollentem non moror.

201. Πάρθινος κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno
lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν οἶασι παντοπόρῃς,
 Στυγνὸν ὕδωρ πλώσας· σὺν ἡμερόεντι δὲ Κεῖματι
 Ὠκεανὸν περὶ μετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περῆσαι.
 Μὴ τρομέεις ἄλως οἶδμα βαρύδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2.
 Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum He-
 ronī animum, & quaevis pro ea ferre paratum
 promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. l. 193.
 Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco compara &
 Coluth. v. 288.

Ἦς ἔνεκεν τέτληκα ἢ διδματα τόσσα περῆσαι.

Ibid. Ἀγέλιον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p.
 165. τὸ δὲ ἄγελον ἰσορῶτο δὲ κύματος. Judas in ep. v.
 33. κύματα ἄγελαι θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἐκταῖς
 αἰσχύνας. Notavit hunc usum in verbo ἄγελαι
 Jul. Pollux l. 9. 109. ἢ κύματα κατέρρει, μετέπι-
 πτεν, ἐνέπιπτεν, ἡγείσθη, φεικώδης ἢ ἡ θαλάσσα
 Nonnus lib. 6. p. 198, l. 23. dixit

Ἀπλοὺς ἀφρίωντι ῥοῶ κυμαίνεται αἶθρη.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferueat.* Hoc
 significatu verbum frequenter occurrit apud Non-
 num, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18.
 lib. 7. p. 162, l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687.
 Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθαι τὸ
 κύμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Sal-
 mas. p. 588. alii ἐπάφριζε. Turpissimus autem er-
 ror est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad v.
 82. scribentis παφλάζαν esse verbum fictum ab
 Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat
 τὰς πταίοντις ἢ ἐκαναλαμβάνονται ἐκ τῆς διαλύσεως
 notante Galeno. verum est Galenum in Expositio-
 ne Antiquarum dictionum Hippocratis usum hujus
 verbi notare, sed non ut inventū ab Hippocrate,
 cum

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18: 26. Virg. Aeneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. xi. Adde, quae ex Nic. Heinſio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur.* quam emendationem Tollius & Begerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgatam lectionem *fuens* nondum sperno ob locum Virgilii xi. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

*Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rabidas inter freta sarberet undas.*

Sic edidit Broekhusius secutus Heinſiam ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. 1. 13. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc significatu occurrere recte ibi doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt *unda*, *fretum fervet* & *Scylla fervet undas*, cujus verbi activo significatu positi exemplum desidero. Idem vir Erud. Senecae Thyest. 7. 68. *feruens abenum* reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Εὐρεται & παφλαζοιτο diversis temporibus a Poëta hic posita observari velim, cujus rei quamvis non adeo raræ quaedam, quae notavi, exempla in medium adduxisse operae erit, quia nec ab his locis ungues suas abstinere norunt nonnulli. Ita Herodotus lib. 1. cap. 1. *ἡρώων μὲν οὐκ οἱ λόγιοι πόλιν αὖτε φασὶ γενέσθαι τῆς διαφορῆς αἰτίας. τέρας γάρ -- ἐπιθέσθαι -- ἐσαπικνέσθαι -- διατιθέσθαι -- ἐλθεῖν -- κινέσθαι.* ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

chilles Tatius lib. 1. p. 145. ἡ δὲ πρὸς τὴν ἑλπίδα
ἐκτρέπεται τ' ἀποφύγει, ἢ ἐς τὴν ἐκπύδουσαν, ἢ ἐς τὴν
ἀθλίον Χαριχλάει περὶ ῥήγους δένδρου. Matthaeus cap.
26. v. 26. Ἐτίοντες ἢ ἄσπετον, καθάπερ Ἰησοῦς τ' ἡ
τον ἢ εὐλογῆσαι, ἔκλασε, ἢ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς,
ἢ πει. Homerus Iliad. 11. 170.

Ἐξυς αἰσχύνας, τίθη δ' ἐν δαίδαλα ποτα.

Sequitur

Χρυσείης δ' ἐπέτῃσι κατὰ σῆθος περναῖτο.
Ζώσατο ἢ ζώην ἐπὶ τὸν θυσεύος ἀεγρῶτα.

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus
2. 110.

*Lacta mari tum signa refert, plenasque movebat
Armentis muribusque rates, is barbara vestis
Et torques insigne loci.*

Ita & lib. 2. 7.

*Templaque Tisacae mergunt obliqua Dianae,
Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessu
Sepias, attollit tandem pabula Magnas
Campus equos.*

Ibi Pius monet quosdam legere recedit, sed recte
objicit Burmannus tum quoque legendum *subsidi*.
Claudianus de R. P. 3. 396.

*Compresso mons igne tonat, claususque laborat
Mulciber. Obdusti nequeunt haerere vapores.
Coniferi micuere apices: crovitque favillis
Aetna novis? stridunt admissa sulfure rami.*

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi

*Reginam casto cinxerunt agmine matres
Elysiae, teneroque leviant sermone timores,
Et sparsos religant crines, & vultibus addunt
Flammea sollicitum praevelatura pudorem.*

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1. p. 23. Rosweytham. v. 3. p. 711. v. 661. p. 723. v. 665, & 785. Facile igitur vel me tacente quivis videt quid tribuendum sit violentis illis & absconis correctionibus Jo. Corn. du Pauw, qui satis pro imperio, ubi simile quid in Aristaeo deprehendit, ocyus ejectum in pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro τῆς ἀλγῆς καὶ θανάτου σώματι προσέχει τὸ χαῖμα, & τὰς αὐτῆς πεφύλακε δακτύλους. malit προσέχει vel πεφύλακε. epist. 10. p. 58. pro καὶ τοῖς ὀμμοῖς χαῖμας ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum juber περιχορεύει, credo quia sequitur ἐκόςμεν. Sed & praecesserat τὸ μὴ, ἀπασι τοῖς αὐτῆς φιλοτίμως ἐκόςμεν ἀφροδίτη. mox pro τῆς ἰσχυρῆς ἐκόςμεν ὀφθαλμοί --- & φουέως ἐρενθος ἐκόςμεν, ἐπίτρεχον τῆς παρρησίας. mavult ἐπίτρεχον. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

*Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.*

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit ducit. id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro Cambysi mediocri viro in matrimonium tradidit. legit cum Angl. Cod. tradit, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post tradit, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur Pastori regii pecoris puerum exponendum tradidit, cum prae-

praecessit infans datur occidendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8. *Astyages meriti sui in Harpagum oblitus, summam belli eidem committit: qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur?* Minus etiam necessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vinctam abduxit in Citheronem: parit geminos & reliquit. ubi legit reliquit.*

205. *Μικραεύπερος εὐνήν.* adiens cubile recte redditur, sed a Scholiasta *ἐνὶ φρονέοντες*, quod nihil huc facit.

208. *Νέεστας ἑδμήνοισιν.* Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius *Aeneid.* 5. 235.

Di, quibus imperium est pelagi, quorum aequora curro.

Ovidius *Amor.* 3. 6. 29.

*Quid? non Alphæon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adigit amor.*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certior, certe faciliori, illa, quam dedit Marklandus ad *Stat.* 4. *Sylv.* 3. 20. *diversas quaerere terras ex sensu & Virgil. Aen.* 3. 4. ut ait. Tueri tamen Vulgatam lectionem posses loco Ovidii *Heroid.* 18. 6.

Currere me notâ nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. iter gradi dixit Hyginus fab. 38. *euntes cogebat, ut secum arborem pinum ad terram flecterent. ubi plura dabit Munckerus, ut & Burmannus ad Valer. Fl.* 4. 689.

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergere iter.*

Nec non Elegantissimus Broekhusius ad *Propert.* 2. 21. 21.

Ino etiam prima terras aetate vagata est.

Qui & redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modò clamantis revocaverit aura puellae
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocave-*
rit aura p. ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset
revocarint ora, cum ista lectio minus venusta prae
altera merito sordeat. Quid voluerit vates politis-
simus nemo melius explicabit suavissimo Secundo
Basio XIII.

*Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis:
Suaviolum Strygia quod me de valle reduxit
Et jussit vacua currere nave senem.*

Et mox:

*Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapsuros sustinet articulos.
Quae tamen impatiens in pristina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deserit articulos.*

Ita Basio XVI.

*Et optem tibi longi
Reddam afflamine basii.*

Ita Euhemerus apud Aristaeon. lib. 1. ep. 12. p.
82. τὸ δόγμα ἡδὺ puellae suae laudat hinc intelli-
gendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

*Te suis matres metuunt juvenis,
Te senes parci, miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardes
Aura maritos.*

Ridi-

Ridiculus est Acron dum notat: *aut facilitas, qua in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse superius: Aurae fallacis.* nec non Servius ad Virgil. *Aeneid.* 6: 204. *splendorem* interpretatus.

213. ΟΨομαι δύντα Βούτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui; nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio Diphthongi *αι* sequente consona obsisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in *Lection. Theocr.* cap. 18. p. 275. Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jensium *Lection. Lucian.* lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad *Callim. H.* in *Jov.* v. 87. hujus tamen sententiae contra Jensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum *Anim. Crit.* cap. 6. p. 29. & seqq. quis nescit? Nondum tamen meum ad sensum Eru- ditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffiteor, cum in animum inducere vix possim, ut credam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi *αι* & *οι* obtinet, praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus *Idyll.* 22. v. 178.

Ἀτὰρ ἄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμεναίωσσι καὶ κέραις.

Orpheus *Argon.* v: 1313.

Ἀλκίνοος μὲν γὰρ ὅππ' ἐπετέλλετο κηρύσσας
Κέρην ἀμφήρῃσιν ἄγειν Διὸς ἱερῆς,
Πατεῖθ' ἱεὺ τίσεδ' ὁ δίκην αἰλιτημοσύνης.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ νῶκυμοι ἐμοὶ εἰρήνης ἑταῖρος.

V. 546.

Δύναι ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα ληβέμεν ὄσων.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τὸξά, καὶ μᾶντι.

Oraculum apud Eusebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Ἀλλὰ καὶ Μηθύμνης ναίταις πολὺ λῶϊον ἔσαι
Φαληνὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ $\frac{1}{2}$ (ὁδὸν) μὴν διὰ θ' ἀνδρασύνης, ἱερῆς θ' ὁ
μονοίας

Ἔστι περᾶν, ἣν δὲ λαοῖς ἡγεῖσθαι κέλευθον.

Male Vigerus in margine posuit δᾶ, rectius p. 20. δὴ retineri posse censet, ut infinitivus sit pro imperativo, ut saepe in legibus, & oraculis, ex. gr. apud Herod. i. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφίδα παρ' Ἑρμῶν
φεύγειν μηδὲ μένειν, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρώϊον ἔδας αἰμείψας.

V. 260.

Ἔεινε πόθεν τελέθει; ἱρατὸν γένος εἰπέ καὶ πατήρ.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίῃ τε βέβυζο μεθημοσύνη τε καὶ μύνη
Πᾶσα πόλις.

Verum an fanus hic locus sit dubito: quid enim est *sepeliri Trojam praetextu*? an καμῦσα? urbs cum caperetur erat fessā & somno vinoque sepulta. Fateor quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit vara vibiam necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλὰ μοι νοκτέριοι μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε, ἢ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' ἐνπατέρων.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis *ἐνπατέρων*, praecipue cum illud convenientissimum *Parcis* epitheton recte monuerit Jensus p. 171. tolerabilior esset altera conjectura *ἢ νυκτερίων*, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλ' αἰ v. cui tamen adfersum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo *Argon. v. 723.* legendum

Ἀυτὰρ οἱ τοῖς γε
τύμβους χενάμενοι πολλὴν ἐπενεισάμεθ' αἶλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensus conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. *αἶλμην* & ipse conjeceram, quae vox pro *mar* occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 8. p. 150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praeripuisset Jensus, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensi emendationem, cum tamen, in quo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit *οἱ*. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμεναι τ' ὕμνευσι θεῶν, λήγασαι τ' αἰοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui λήγασαι huc intrudebant, docte retudit Jensus, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus *αι* & *οἱ* conrumpiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? id aurium certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. i. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. tertius scio locum vetusti Poëtae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δροκάων σὲ, οἱ δ' Ἰκάρω ἠνεμόεσσιν
Φασιν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰεραφιδῶτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero *a nāfuto quodam insultum*, existinem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτήσιν μινύθει δὲ πατρώϊον οἶκον.

Legendum πατρώϊον οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere πατρίον proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod & versus ita non satis bellus exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensio producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus *ae* & *oi* conripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corrucere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cujus rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντο, quia & ita alio loco ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jensus tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset ille alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desisset*, quas ineptas ticas esse quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus semper fere uti tempore imperfecto. ex gr. Homerus Odyss. E. v. 68.

Ἡ δ' αὐτὰρ τετάνυστο πρὸς σπένυς γλαφύροισι,
Ἡμερὲς ἡβώσασα, τεθῆλει ᾗ σαφυλῆσι.
Κρήνη δ' ἐξείηκε πίονες ῥέον ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 Τυκτὴν, καλλιόρον, ὅθ' ἠδ' ἰδρεύοντο παλῖτα.

γ. & Theocritum Idyll. 22: 39.

CAPUT XVIII.

Conjunctionem modos diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Witbosium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntberus. Emendatus Boëthius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromajeri sententiam expositus. Ἀνὴν πανυχίδας ὁμιλῶν. Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Λύειν μίτην. Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.

215. **Π**ατείδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἱκοίμην
 Praecessit v. 212.

Ἐσσομαι ὀλκάς Ἐρωτος.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἡ' ἐγ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
 Μελιχίοις στέρξῃτε παρρηφάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἡ' ἐ μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. i. cap. 53. ἐνατέλλετο ὁ Κροῖτος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖτος, καὶ ἢ τινὰ στρατὸν ἀνδρῶν προθεοίτο φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro ἀφιδέηται. optime. Josephus Antiq. Jud. i. 19. §. 3. καὶ εὐχὴν ποιεῖται θύσαν ἐπ' αὐτῶν, εἰ πηγά-
μενος βίον ἀπαθὴς ἐπανίαι, καὶ τῷ θεῷ δεκάτην τῷ πεπα-
ρισμένων ποιήσεται, ὅπως αὐθις ἀφικόμενος. Achilles
Tatius lib. i. pag. 33. ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Κλεινίαν κατα-
λέγω μὲν τὸ θεῖον πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς
ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib.
i. p. 35. τί λέγω; τί ποιεῖ; πῶς αὖν τύχοιμι τῇ ἡμέ-
ρῃ; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλεον ἔσσειαι ὕδωρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3.
3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temporet arte deum:
Qua venit exorients, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine capet
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindū
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impia prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere cœtus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneret,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.*

Adde notatu dignissimum locum Calic. v. 57. &
seqq. Georg. lib. i. v. 155.

Quod

*Quod nisi & assiduus terram insectabere rastris,
Et sonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque votaveris imbrem.*

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum,
Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem
Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu
Possedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetrix erraverit anxia cursu
Unde datae populis leges, & glande relicta
Cesserit inuentis Dodonia quercus aristis.*

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. xi. 75. & seqq. Multus est in his Hyginus. ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciasset, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit. pro vidisset. ibi Confer Munckerum, ut & Dissertationem egregiam Hygino praefixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento scriblliginem scriptoris ostendit, qui tamen, mea quidem sententia, tot optimorum scriptorum exemplis non difficulter excusari poterit, quamvis barbaro scriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias, cum possis longe commodius copulae defectum statuere post Vidit, non vero post nunciasset, quod Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic que intrudit sinistra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad Elisacharum v. 15.*

*Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos casus tribuit regnis improvida cura.*

Post tot exempla mirari subit Eruditissimum Wit-
V 4 hofium

hofium in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8.

*Lydia dic per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere; cur apricum
Oderit campum patiens pulveris atque solis;
Cur neque militares
Inter aequales equitat Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis.*

Versu 4. pro *oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

*O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,
Insperata tuae cum veniet pluma superbiae:
Et quae nunc humeris involitant, deciderint comae.*

Priscianus *oderit* pro indicativo habens risune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

*Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis, & ipsa meae tepeant tibi sidera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,
Purpureique patres, lucemque a consule ducit
Omnis honor.*

Ubi Eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus ecce tuis*, mutatione sane enormi, cum si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit *atque* neminem ita posuisse nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilior pateret emendatio *inque tuis gaudent*. sic verbo *Lactari* usum esse Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

*Aeternae modo qui sacraria genti
Condedit, inque alio posuit sua sidera caelo.*

Ubi Codex Roman. atque. Altera obiectio est inq-
ribus hic locum non esse, cum per totam Eclo-
gam agat non de vita privata, aut censoris offi-
cio, sed consulari. Sed & mores ducum princip-
pumque memorari quis nescit? ita Claudianus in
1 Conf. Stil. lib. 1. 167.

*Scilicet in vulgus mandant exempla regentum;
Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.*

Quidni & consulis? quidni adeo mores memo-
rantur, quod consulatum optime gesserat semper?
quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod
tandem votis curiae respondens & victus lacrimis
recepterat consulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.?
Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de
consulatu agit, hic verbum de moribus facere pos-
set? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam
in carmine extemporaneo omnia tam accurate
non disposuisse, praecipue cum ipse Vir Cel.
tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post
sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsan mu-
tandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

*At tu si longi cursum dabis Atropos aevi,
(Detque precor!) Latique ducis sic numina per-
gant &c.*

Forfitan Ausonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *si numina
pergent*, quod non necesse; ut nec emendatione
Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p.
70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

*Si te cura mei tangat, si gratia fratris
Ulla movet.*

Ubi legunt *tangit*, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Cons. Philos. 4. 6. pro *Hoc tantum perspexisse sufficiat*, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta disponit: dumque ea, quae protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de Reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat. legerem libenter eliminaret cum MS. Rittersh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii, & CD'O. quamvis & in hoc disponat, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplicabis; & qui praecire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilescis. Potentiamne desideras? subjectorum insidiis obnoxius periculis subjacebis. Gloriam petis? (petas MS.) sed per aspera quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? sed quis non spernat &c.* Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec saturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falsitatum congeriem enarraverit & Aristophontes Aibnaeus in libris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit. quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet enarravit, corrupte procul dubio per omissam lineolam vocibus superponi solitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *sed hujus causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem & exercitum, frequens autem Massinissae fines territabat. sed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate ruitus* Dea.*

Doct. Dukerus contra Tolloium attrectaret legentem, aliosque; iam merito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nival'em
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit sacrae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Æneid. lib. 6: 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit acripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ubi *Lerna* pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit.* Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilii erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, quæ summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Cæsarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & imperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes dislitas, comparisonem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam scilicet solam, in qua hæc omnia contigerunt. An præter Arcadiam nulla loca invisit Hercules? id nemo, fat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cæcique eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colcho's expeditionem, cujus

cujus ipse pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, comparationem multo fuisse augustiorem, elegantiore, & doctiore, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam, conjunguntur & casus diversi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδειον ἡδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσίν, ἡδὲ νόοιο,

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. xi,

*Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.*

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam nostram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit, & glandem vesci frugibus relictis adsumptum. Quam venusta quaeso lectio *Cereris—uvis*, quae tamen Gryphio & Bersmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non improbo, sed monere tanti fuisset. ita tamen *uvae* fere tertium casum putarem. idem Boëthius r. i. *adstitisse mibi supra verticem visa est mulier, reuerendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido, atque inexhausti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

Nim.

Nimborum expertes & tempestatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthij subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαιτες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta de-
mum v. 272. canat;

Ο' δ' αὐτίκα λύσαιο μήτην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. xi. v. 244. de Tyro a Neptune compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ᾧ ἔσπευγε μέν τὸ ἀκόλαστον.

Λῦσε ᾧ παρθενίην ζώνην.

Ἀκολυθεῖ γὰρ ἔ τῷ τὸ διεκόρευεν. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fore versibus ad v.
282.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaererent, si scripsisset

Α'ΑΥΛΟΥ δ' αἰκοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit, videtur discrete confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.*

Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas)

Cum foribus patriis egrediebar amans.

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

*Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.*

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Α'ΑΥΛΟΥ

Ἀπὸ τῆς αἰνότητος ἐνοφειοθῆσαι ἀνάγκη.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub Deae oculis vi-
tiare ausus fuisset, nec adeo omnem statim deco-
xisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem
Virginibus non gaudere amator v. 144. persuade-
re puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia
numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindi-
cabat virginitatem non inlibate servatam, si fi-
des Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert
Myrenen quandam a juvene divite ambitam, ur-
be depopulata a latronibus abreptam ad suos re-
fugisse; juveni autem ob latrones detectos cap-
tosque datam potestatem a populo, ut virginem,
quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam
rem irata Pænus illum mori fecit, virginem autem in
Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset,
praestitit, ut perpetuo, & suavi odore gauderet. Pæ-
nae enim loco a Diis delinquentes in arbores, a-
ves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad fa-
stidium usque idem exitus recurrit, nemini igno-
tum. Pareus de sola contestatione capit, atque
ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

Furtivum interea cupidi certamen amoris

Perficere, abscedunt (invitus uterque.)

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνύω,
qua capitur aliquando pro festino, festinanter quid
perficio. Magis adrideret haec interpretatio, si Mu-
saeus scripsisset ἀνύσσοντες, nisi velis Aoristum i. po-
ni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v.
204. ἐφύλαξα, Scholiastes explicat ἀνί & φυλάξω,
ubi

ubi plura dabit Iulustr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

*Max. perfectis insomnibus horis
Pervigilis sacri.*

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de sacris. Veneris in templo ejus peractis refert Kromajerus, sed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta sacra quae fieri debant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? sed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata Poëticum continere, quale infra v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis & post connexo, partes inpleisset suas, si tam insipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla, nam illud e Musaeo petatum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano, nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit, ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papi sententiam amplectar.

CAPUT XIX.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. Nam ut & Latinorum & vel que pro sed ponitur. Emendatus Alcipron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis significationis saepe conjungi probatur. Ausonii & Ovidii lectio adserta. Annotare observare de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatum. Venus mari nata mare navigantibus favet. Inperum in mare?

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae reiecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secunda constructum Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Ἀντίμαχος pro αὐτὸς & vicissim, ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsum, aliaque. Vocis μοχλὸς varius usus, Callimachus bis adsertus contra Bentleium, aliosque. Χρᾶς σποδὴν τριβῆν, pro ἡφιστῶ, τριβῆν. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ἑλὸς, omnis pro totus & vicissim ponuntur. Reiecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Reiecta Schacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque. Ἄλλος ὅδωρ pro ὅδατος.

231. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ἠρήσαντο μελῶν θαλαμηπόλον δε-
φνῆν.

Egregie ardentissimum amantium adfectum, suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύναι ΗΨ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης θέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι ἐυνῆς
Εἰς δύναι ὄμμα τίταινε, πότε γλυκὺς ἔσπερος ἔλθῃ·
Καὶ δολιχὴν Φαέθοντες ἡμέμετο δείδον ὥρην.

X

Ita

Ita v. 15.

Ζηλήμων φαίθων με βιάζεται, ἢ ῥὰ καὶ αὐτὸς
Γμείρης Σεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγάλης.

Vix ullum mihi dubium, quin scribendum βιάζην, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

*Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies, segnemque rotam non flectere Phoebus.*

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπιθυμῶσιν ἀλλήλους ὁρᾶν. διὰ τοῦτο θαύττον ἐυχόμεθα γενέσθαι ἢ ἡμέραν. ita p. 52. αἱ δὲ ἐυχόμενος μὴ αὐθις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, ἐυχόμενος ὅτι ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ὅτι ἡ Χλόη ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Aristaeetus lib. 1. ep. X. p. 72. ἅπαντα δ' ἐν ὅμοις βραδύνειν ἔδοκε τῷ Ἀντιτίῳ καὶ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακείαι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῇ νυκτὶ ἐκείνης. Xenophon Ephesus lib. 1. p. 10. βραδύνειν ὅτι πάντα ἔδοκε Ἀβερκομῇ καὶ Ἀνθίᾳ. ad quem Vir longe Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristaeeti jam laudavit.

233. Καὶ εἰ ποθέοντι Λεάνδρῳ. Recte vertunt sed significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitori restituendi daretur occasio. reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. epistolam, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝ. Τὶ πολλὰ γράφει. ἀνὰς στεντόν; πωτήτων.

τά σοι χρυσῶν δαΐ, ἢ γραμμαίων ἢ δαΐ. εἰ μὲν ὅν φι-
 λῆς, δός. εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Ἐρῶσο. PHI-
 LUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum?*
quingenta aureis nummis opus est, literis vero nihil
opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac
tenax, ne sis molestus. Vale. Quia hic scribendum
 πεντήκοντά μοι χρυσῶν δαΐ, *quingenta aureis nummis*
opus est mihi nullum mihi dubium, neque esse posse
 attendenti serio lectori persuasissimus sum. Qua-
 lis enim haec locutio σοι χρυσῶν δαΐ pro nummos
 aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scri-
 beretur, si quid video, ἀνιᾶς ἑαυτὴν *scribendo me*
enecas, locutione erudita, & ab aliis dudum inlu-
 strata. Sed quia emendatio minus necessaria, &
 longiuscule a vulgata lectione discedens, vulga-
 tae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum ἢ,
 sic & Latinorum ἔ, vel *que* pro *sed* aliquando oc-
 currit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo
 Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Herminis rutilante ripa,
 Aut Indus calido propinquus urbi,
 Candidis miscens virides lapillos,
 Illustrant aciem, magisque coecos
 In suas condunt animos latebras.*

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuisse
 Viris Doctis.

235. Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαινομένην ὑμναίην,
 Μαρτυρίην λύχνοιο παροικλαύσειο δακρύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δακρύων uno loco,
 quamvis eandem habeant significationem, a Poë-
 ta positaë, quod probum censeo & auctoritate
 bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel
 admodum significatus sociare solitorum,
 X 2 quic-

quicquid alii dissentiant, posse muniri sic enim
Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec si cum moriens alta liber aret in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

*Fam rapidus torrens sitientis Sirius Indos
Ardebat.*

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad summū fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe patefcunt.

Lib. 8: 221.

Aeris cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convasare piget. Boëthius de Cons. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi.

Hinc patet infirmam esse conjecturam Viri Eru-
ditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propo-
sitam in Aufonii Mosell. v. 186. qua pro

Sed non haec spectata ulli, neque cognita visu.

Rescribendum jubet cognita ab usu. cognoscere visu
occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 2. v. 159.
&

& alibi. Interim quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissæ tetigit iacturâ sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18. 211. pro

Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla:

Triste nataturo nec querar esse fretum.

Summo Burmanno flatibus, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso epist. 19. 83.

Quid tamen evenit, cur sis metuentior undæ?

Contentumque prius, nunc vereare, fretum?

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus jungit cap. 48. οἷχοντο ἀπὸ τῆς τῆς Σαλαῖς. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vitringam Animadv. ad Vork. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum commode cum Doct. Rövero δοκεύων observans verti posset; qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus; quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλὰκι δ' ὑψιπότητον ἐπιθρώσκοντα δοκεύων

Πάριον ἐπὶ ῥήνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Οὐκ εἰμι λέων, ὅς θ' ἤγε δοκεύεις.

Verba sunt Penthei ad matrem furibundant. Eleganter etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

praecipue captantibus. Hesiodus Sento Herc. v. 213.

Αὐτὰρ ἐπ' αἰτῶς
Ἦτο ἀνὴρ, αἰλιὺς δεδοκῆμένος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ᾗ δοκεὺν
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τὴν ᾗ σρόμβω καλὸν ὄσσεσκον, ἣ κρέας αὐτὸς
Σιτάην, πέτεσθαι ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes: αἰγρεύσας μετὰ σκεψίως. De aucipe aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

Τᾷ καὶ τᾷ ᾗ Ἔρωτα μεταλμνον ἀμφεδόκευεν.

Hinc ad varia transfertur. de Cerbero ante infernas domos excubante Hesiodus Theog. 772. de juvenibus formam puellae diligenter vestigantibus saepe Nonnus, de Diis res humanas respicientibus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεῦ ἄνα καὶ σὺ δόκευσε κατηφίως ἄλγεα κόσμου.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκευσι videt.

249. Ὅτι Κύπερος ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης; Eodem argumento utitur Thalasseros apud Alciphron. 1. epist. 19. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἔρως συγγενὲς ᾗ θαλαττίας θεῷ τεκνύσης τῷτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος ὢν πατρὸς καὶ μητρὸς ὁ ἔρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Berglerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Tatium lib. 5. p. 315. θυγατέρα Ἀφροδίτη θαλάσσης χειροσάμεθα τῇ γαμηλίᾳ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμον καὶ μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio Heroid. ep. 19: 159.

Quod

*Quid cūctas non est, auso Venus ipsa favobit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.*

Perverse enim Pareus inventionem Musaeo tri-
buit. si totum locum perpendas videbis & ipsum
respexisse forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διεσσυμένῃ πόρον ὀλκῶ
Οὐ πόθεν ἔσβασε πόντος, ἐπεὶ βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρεσίνης ᾤδεται κίπ' ἀνελκούς ἐγκυν ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρὺδρομον, ὅττι σαώσῃ
Εἰν αἰλὶ Φόρτον Ἔρωτος αἰλὸς θυγάτης Ἀφροδίτης.

Totus autem fere versus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδῶν ἰκέτευεν ἱρὺβραίνην Ἀφροδίτην,
Εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης.

250. Καὶ κρατεῖ πόντοιο. Jus in mare variis Diis
tribuunt veteres, qui laborantibus & tempestate
disiectis succurrere non raro invocati, atque ideo
honore a liberatis adfici solebant. Nonnus lib. 9. p.
254. l. 10.

Λευκοθέη κρατέυσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης
Εὐπλῆς μεδέυσα μετ' Αἰόλαν. ἐνδιόων ᾗ
Σοὶ πῖοντος πλεύσας φιλέμπορος εἰν αἰλὶ ναύτης
Βῶμον ἵνα σήσας ἔνοσίχθων καὶ Μελικέστη
Ρέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae soli idem tribuit Orpheus Suffm. p.
170.

Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυτέρην μεδέυσα,
Κύμασι τερχομένη, θνητῶν σάτερρα μεγίστη.
Εὐ σοὶ γὰρ νηῶν πελαγαδρόμος ἄσατος ἄρμη,
Μένη ᾗ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν αἰλὶ λύσας.

Idem tamen sequenti suffimine Palæmoni adscribit p. 172.

Ποτοπλάνοις γὰρ αἰὲν ναυσὶν χαμῶνες ἐναργῆς
Φαινόμενος σαιτῆρ μῦθος θνητοῖς ἀναφαίνῃ.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

Diis Samothracibus p. 134.

Ὅτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα νικητάοις,
Κινδύνος θνητῶν ἀπερῶνται ποτοπλανῆτων.

Hecatae Hesiodus Θεογ. V. 1412.

Πόρην δ' οὐκ ἀγλαὰ δῶρα
Μοῖραν ἔχεν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Orest. dicit ferè,
ut Helenā olim sit cum Tyndaridis

Ναύταις μεδέσασα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meursius Misc. Lacon. 1. 4
Fortunæ tribuit Horatius lib. 1. Od. 35.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus; te dominam æquoris
Quicunque Bithyna laceffit
Carpathium pelagus carina.*

Ubi Acron: *Fortuna enim & æquori dominatur, ita
ut a navigantibus invocetur.* Variis simul Diis vota
solvit quidam Lucillius e mari servatus in Anthol.
6. 21. 1.

Γλαυκῶ, καὶ Νηρηΐ, καὶ Ἰνώ, καὶ Μελίκερτῇ,
καὶ Βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθραξί Θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λυκίῃδιος, ὧδ' ἀκέρμα
Τὰς τεύχεα ἐκ κεφαλῆς, ἅπλο γὰρ ὕδωρ ἔχον.

A navigantibus etiam advocabatur Ventus, ut
pud Rutilium lib. 1. 155.

Pand.

*Pande precor gemino placatum Castore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratein.*

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

*Ite, dabit cursus mitis Cytherea secundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque sua ducet super aequora concha.*

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπὶ κρον ἐφρομένην Ἀφροδίτην
Πολλὰ κίς ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θύεσσιν,
Ἐπλεεν ἑλκίσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadversa Eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. *Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona suspenderent? quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare, & ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adscripserint veteres? Quin disertæ auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta, & sacra facta fuisse Diis praesidibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tattus lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ πρὶ δαίμνην ἐσπέραν τύχην τινὶ τῷ Πηλεσίῳ προσίσχομεν, ἢ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τῆς θεᾶς ἀνευφημῶμεν. Verba sunt Clitophontis Tyrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῆς χερμῶνος, σῶσρα τε

ἔθνον ἐν αὐτῷ τῇ τῇ Φοινίκων Θεῷ· καλῶν αὐτὴν Ἀ-
 σάρτην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis
 nescit? Xenophon Ephesius lib. 5. p. 79. Κρήτην
 παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατείψας ὀλίγας,
 καὶ ἐνζάμενος τῇ πατείῳ Κυπρίων Θεῷ. Philocomasium
 apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

*Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae lauta
 laudes*

*Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem o-
 dore amoene:*

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
 Servavit, saevis fluctibus ubi sum afflictata mul-
 tum.*

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra
 facere? sic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti Divo, & votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e
 naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc au-
 tem loco legendum putem *Forte sacer Fauni* &c.
 non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, re-
 pudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. & ex-
 hibent editiones nonnullae. *sacer* autem cum casu
 secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt.
 Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpule-
 rant, pro felici navigatione peracta aras erexisse
 Dīs patet ex Virgilio Aeneid. lib. 3: 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora classes
 Et positis aris jam vota in litore solves,
 Purpureo velare comas adopertus amictu.*

Quod & in ripis fluminum obtinuisse docet Ar-
 rianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11.
 αὐτὸς ὃ κατασκήψας τὴν πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὀχθῇ. § Ἰσραὴλ
 Διὶ Ζωτῇ, καὶ Ἡρακλεῖ, καὶ αὐτῷ τῷ Ἰσραὴλ, ἔτι ἕκ
 ἀπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque
 sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

*Sic fatus, meritos aris maclavit honores,
 Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
 Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. 1. p. 13.
 & 14.

252. Εἴ πο' δ' ἰσχυρῶς κερηνῶ. Musaeus Leandrum
 suum fingit veste capiti adstricta aequor natare,
 Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere
 epist. 18: 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
 Factabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod fir-
 mant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόμαχος νῆυσ.
 Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovi-
 dio ep. 18: 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
 Idem navigium, navita, vector ero.*

Ubi Argo e. n. legendum contendit Cel. Withofius
 Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib.
 1. p. 12. l. 32.

*Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτεια πορείης,
 Κέρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.*

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499.
 ὃ ὃ γενναῖος ἕτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βελή,
 ἐπιδέρος, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πο-
 λὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμός, καὶ γῆ, καὶ θά-
 λασσα, καὶ λίμνη quae non dissimilia sunt istis Xe-
 no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἔν ᾧ ὅς τ' Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περίλαον· γυνὴ καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος νῆυς. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15: Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Virgilium monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic lib. 4. Georg. v. 65. alique plures. V. Interpretes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur opere mirari subit Nic. Heinsum in Claudiano in Pr. Conf. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra

Das veniam victis hac exorante calores

Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur

Furgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse sponte, cum ipse idem notet, multoque sit venustius.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. versu 256. puellam e turre marito lucernam ostendentem inducit Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu ipsum ad suam turrim deduxisse, nimis certe concisa. Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:

Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.

Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,

Ne fieret prima pes tuus udus aqua.

Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:

Oscula (Dī magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὸς ἐπὶ παρθενῶνος. eadem locutione usus Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. meminit etiam Ἐπταμύχης θαλάμοιο. Ceterum μυχὸς denotat penetrale, & intimum maxime recessum alicujus loci, & ad varia transfertur. Hesiodus Theog. v. 119. Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Titan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Ὅννεα

Οὐνεκε οἱ πλώεσιν ἀπὸ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἐνδίοις ἀντιβάλλει μυχῶ ἔντοθε γαλήνῃ.

V. 84.

Ἀΐεινε πόντοιο μυχῶς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminīt μυχῶν νήσων ἱερῶν.
Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in
Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἱπτάμυχον σπῆος a-
pud eundem v. 64. λιμένος μυχῶς apud Orpheum
1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔσι ᾧ τις ἢ
χήλῃ λιμένος, ἢ σόμα, ἢ μυχὸς ἢ χείλῃ· μυχὸν νηὸς
dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139. ut sagenae
Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος
μυχάτοιο meminīt Callim. H. in Dian. 68.

Ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῷ κεχηρμένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχα-
ρισμένος, neque id probare Vulcanius; nec Grae-
vius reponere κεχηρμένος, ut nec Rich. Bentejus
κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipse. Poëta
epigr. 33. 3.

Στιβῇ ἢ νιφετῷ κεχηρμένος.

Quamvis & hic Cel. Bentejus legat κεχαρημένος;
sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato
jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi
locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri fero
video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliis-
que multis locis agebatur, ut nuptae & virgines
a virorum consortio, quantum fieri posset, remo-
verentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef.
nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum:
neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gy-
naeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua
cogna-

cognatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia conclusae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιθένης, ὀρφανὸς καὶ πλυσίος, ἄσματος ὃ καὶ πολυτελής. ἔτος ἀκῶν τῷ Σωσράτῳ θυγατέρα εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570. non ἦ) ἰδὼν ὃ κ'δέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ ἀκοῆς ἐραστής. Πρασελθὼν ἔν τῳ Σωσράτῳ πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἠτείτο τὴν κόρη. Liquec hinc honorato viro & inter suos claro Sostrato, quem p. 93. τὸν πόλεμον στρατηγὸν adpellat, filiam & quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquec & ex sequentibus p. 101. ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligonem, eam conspiciatus cum matre Leucippes Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurparat. Sic & Hesiodus de innupta puella in Ἔργων V. 520.

Μυχίη κατάλεξεται ἔνδοθεν οἴκῳ.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro μυχή. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem, curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tatiao lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis usos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

*Lex igitur Spartana vetat secedere amantes,
Et licet in triviis ad latus esse suae.
Nec timor, aut ulla est clausae tutela puellae,
Nec gravis austeri poena cavenda viri.
Nullo praemisso, de rebus tute loquaris
Ipse tuis: longae nulla repulsa morae.*

Sic

Sic juvenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficiliter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Εἰν Λακεδαιμόνι εἰς οἰκημὰ τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνελεύοντο αἱ κόραι, συγκληνομένων ἢ τῶν ἀγάμων νεανίσκων, ἢ ἑκάστος, ἢς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπράγην. διὸ καὶ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν ἀγῶν, ἑτέραν ἐβέλετο περικαλλετέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permitterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctissimum Broekhusium lateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud timor, unde aliquando se tentasse,

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

Ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes lominæ suae, quominus ad eam palam accedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum sc. vel virorum esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Æneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüsae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob amissam fundere desistat.

264. Καὶ χρόα πάντα καίθηρε. *Et cutem totam abster-*

sterfit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲν τὸ πρόσωπον ἐμπλήσει φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἐστὶ σύνηδες Οἰμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ φωτός. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere i. e. non nisi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν proxime sequens ad δῶρημα; id vero universalitatis notam inferre patet ex addito τέλειον. Acute! quasi πᾶν δῶρημα τέλειον non aequè reddi posset munus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo sunt emunctae. Sic & omnis & cunctus usurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Aeneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque. contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Consol. Phil. 2. 7. quae quam sit exilis & totius vacua ponderis, sic considera. auctor Pervig. Vener. 51.

*Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemesianus Ecl. 2: 57.

*Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere seclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχειεν ἐλαίῳ Εὐνόδμῳ, ῥοδέῳ. Respicit morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in Ἔργois v. 520. de puella innupta:

Ἔντε λοεσασμένη τέρενα χροά, ἢ λίπ' ἐλαίῳ
Χρυσασμένη, μυχίῃ καταλέζεται ἐνδοθεν οἶκῳ.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intellectus, longior-
rem quamvis, adponam: Ἐγὼ καθεύδω, ἢ ἡ καρ-
δία μου ἀγρυπνῇ. Φωνὴ ἀδελφιδῶ μου κρῖται ἐπὶ τῷ θυμένῳ,
Ἀνοιξόν μου ἢ πλησιόν μου, ἀδελφὴ μου, περισσεύει μου;
τελειά μου, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσῳ, ἢ οἱ βότρυες
χοῖ μου ψεκάζων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸ χιτῶνα μου; πῶς
ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐπιψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ
αὐτάς; --- Ἀνέστην ἐγὼ ἀνοιῖσαι τῷ ἀδελφιδῶ μου, χεῖ-
ρες μου ἔσκαξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη
ἐπὶ χεῖρας ὧ κλείθρε. Multa huc, nec protrita adeo,
convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr.
Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263.
ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam ex-
uerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir
Celeb. aliis non intellectam causam se invenisse
putat v. 4. Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus
meae stillaverunt myrrham, ὅτι digiti mei pleni myrrha
probatissima. metuisse scilicet sponsam, ne maritus
se deprehenderet nondum plene unguentis & aro-
matibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute
tingenda, turpe ducebatur, unde nec soccos nec
tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in
hisce refellendis esse laboro, interpretationi huic
obmoveo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse
& καθεύδων, ut adeo corpus curare, quod ante
fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque
haec facillimo negotio ruant, quae tam operose
structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter
Y itine-

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare tranaverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit epist. 19: 43.

*Jamne suas humeris illum deponere vestes,
Pallade jam pingui tingere membra putes?*
Nec sine ratione frigidissimo ponto se commissurus
natator ita instituit.

266. Εἰσέτι δ' αἰσθμαίνοντα βαθυσπῶτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima pudā sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herod. lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

*Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,
In toto nusquam corpore menda fuit. Et
Singula quid referam? nil non laudabile vidi:
Et nudam pressi corpus ad usque meum.*
Dissen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

*Deque tuis demptos humeris mibi tradis amictus:
Et madidam fittas aequoris imbre comam.*

Nec non ep. 18: 61.

*Nunc dare, quae soleo, madidis velamina mem-
bris:*

Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.

Sic ep. 19: 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Hellepontica ponis iturus aqua.*

269. Ἄλις νύτοι αἰλμυρὸν ὕδαρ. Locutio Homero
prae caeteris usurpata, ut Iliad. Η. 122.

Ἄλις ᾗ οἱ ἦσαν αἰσχεῖ

Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

Ὅθ' αἰλις αἰναβέβρυχαν ὕδαρ.

Iliad. X. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε αἰλις, χρυσὸν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. Γ. 384. Odyss. E. 225. Nonnus
lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ αἰλις αἰσχος ἐκεῖνο Θεοσυγὲς.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Εἴν' ᾗ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' αἰλις ὄλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr.
Spanhemius pro ὄλβον.

CAPUT XX.

Λύει μίτην, solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelpbiae reperta bis emendata. Παρθένος μίτην pro παρθενίαν, aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsum adsertus. A quibus zona solvebatur? Λύει ζώνην de nubentibus dici male negavit Seriverius. Faber, Pareus & Weitzius per μίτην sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejecti. Λύει μίτην de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensio contra P. Moll. Ζώνη pro ζώνη. Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus. Επειφημέναι. Interpres Acbillis Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos facēs nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consternere mos erat. Νύξ γαμήσιλος. Πρώται ὑμναίαι, Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Dii, nec non inlustres apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad talos didemissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis inmitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.

272. **Ο** δ' αὐτίκα λύσας μίτην. solvit zonam. Nuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2: 160.

Λῦσε δέ οἱ μήτην, καὶ οἱ λέχος ἐντυνον ὦρεαι.

Theocritus Idyll. 27: 54.

Φεῦ Φεῦ, καὶ τὰν μήτραν ἀπέσιχες, ἐς τί δ' ἔλσας.

Plutarchus in Lyeurgō Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ Ἰνυμφίος --- ἔλυε τὴν ζώνην. adde dicta superius p. 317. Ἡ παλὺν μήτην occurrit in inscriptione Philadelphae reperta in caemeterio saxo sepulchrali incisa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit. pag. 34.

Παρθένος ἧς ἀπέλυσε μήτην, ἧς ὄρεον ἄνθος
ἔχεν ἐν ἡμέτεροι πανσώμενον θαλάμῳ.

Versus primus corruptus, & nulli intellectus, facili tamen negotio restitui potest in integrum, si pro ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc sensu: virginis cujus (Xantippes) solvit (Aquila) zonam, cujus matrum florem carpsit in semiperfecto pereuntem thalamo. Σ in Υ migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίαις τελέωσε βίωσι ἐνιαύτως.
Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendam enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi velis ΒΙΩ. Posses tamen & παρθένον μήτην pro παρθενίην, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Sardonius Carm. xi. 17.

Hic lapis est de quinque locis, dans quinque colores
Aethiops, Phrygius, Parus, Poenus, Lacedaemon.

Statius lib. i. Sylv. 5. 36.

Nomafinque metallis.

Ita enim legendum puto pro Nomadum ex Ven.
Y 3 Noma-

34 ANIMADVERSION. AD

Nomasis scribente, quod nonnullis non displicitur Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. i. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

*Trabibusque smaragdis
Supposuit caesas hyacintbi rupe columnas.*

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eruditissimus Heinsius. vide & ad lib. i. de R. P. v. 17. in Eutrop. i. 342. in Pr. Conf. Stil. i. 256. ad Ovid. Fast. 4. 362. Advers. i. i. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde tamen Inlustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

Επέχουσ' ἀδάμαντι χαλίνους

Post tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37. pro

Marmora Moconii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore* — *monumenta*, scilicet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam Doct. Heinsio Advers. 2. 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obstitisse quis credat? ita vero videtur & conjectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaei* feliciter eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum
pro

οὐδὲ λύνει μίτην Latini dixerunt zonam solvere. ex.
gr. Claudianus Fescenn. v. 37.

*Et feminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam soluit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut & ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promnestriam duobus digitis cingulum solvisse mihi latet. Liqueat autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis zonam solvere dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύνει ζώνην apud Graecos de nubentibus usurpari, imo saepius quam de parientibus; neque id absolute tradit Jos. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semestr. cap. 11. quique ejus sententiam omnino verissimam pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Musaeum loqui de sacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύπελδος ὦ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύπελδος ὡς ἱέρεια μετέρχο Κύπελδος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo solvente nuptiae factae sint. Sed quo loca haec Musaei, cum ἀφάσσειν ibi significet *tangere*, ut monuimus supra,

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo *zonam* Virginitatis signum, capitisque ornamentum *solvi* dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum *zonam* hanc propinquam *λαγόνεον* conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus *λύσατο μήτην* significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem *μήτην*, qua ipsum uti notanter, quum *ζώνης* potuisset, quia cum lecto se composuerant, zona soluta forsan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. *τὴν δ' αἰσπιδόσαν ἢ νυμφεύτρια καλεμένη πρῶτα λαβῆσα ---- κατέκλινεν ἐπὶ σιβάδα μόνην ἄνευ φωτός. ὁ δ' ἢ νυμφίος ---- ἔλκε τ' ζώνην, ἣ μετήνευκεν ἀρχόμενος ἐπὶ τ' κλίνην.* Nec non Euripidem in Alcest. v. 175.

ὦ λέκτρον, ἐνθα παρθένος ἔλυσ' ἐγὼ
Κορεύματ' ἐκ δ' ἄνδρος.

Audi Festum : Cingulo nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis : ut sit ut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic vir suus secum cinctus, vinctusque esset. Hunc Herculaneo nodo vinctum vir solvit ominis gratia : ut sit ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus. Lego Hoc Herculaneo nodo vinctum scilicet cingulum, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum

locum laudare video: quod enim Scriverius ad Per-
vigil. Vener. v. 26. citat: *Hoc Herculanæ nodi vin-
culum* longius abit, neque an ex libris, an ex in-
genio habeat scio. Aliam ab his diversam opi-
nionem de zona sequitur Doctissimus Braunius
de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488.
cujus verba dabo: *Apyd Græcos & Romanos adeo
vulgate erat, ut feminae balteo & zona cingerentur,*
ut ζωὴν ἑλύνει & ζώνην λύνει zonam solvere diceret-
ur pro pudicitiam deponere. Homer. Od. λ. λύνει παρ-
θένην ζώνην, in Epigr. Veteri de Diana λεγούτων ἀναζω-
θεῖσιν χιτῶνα. Ideo muliebritez cincti dicuntur imbelles.
Harum autem zonarum circa mammæ & pectus
usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Feythius
Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Viden' ip-
sos nullam differentiam facere inter zonas, quas
circa pectus, mammæ, & pudenda gestabant?
Atqui istas diserte distinguunt Veteres. Nonnus
lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa consump-
tente:

Ἀπὸ εἰρηνοῖο ἢ νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. οἷς αἰκῶν ἢ
Οἰδαλέην ἔβλιψεν ἀκαμπέος ἀντρυγὰ μαζῶ,
καὶ κύσε χαίλας ὄφρον, ἀναπτύξας ἢ σιωπῇ
Ἀγνὸν ἀνυμφέντη πεφυλαγμένον ἄμμα κορείης,
Ὀμφακὰ κυπελίδων ἰδρίψατο καρπὸν ἑρῶται.

Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvit
virginem adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μισσατίῃ ἢ
Στήθεϊ δασμὸν ἱβαλῆς· ἢ ἑρβιον ἀντρυγὰ μαζῶ
Παρθενίῃ ζωῆες· ἢ οἷα περ ἄμμα κορείης
Πορφύρεην λαγόνισσι συνήρμοσε κύκλαδ' αὖ μίτρη.

Sermo est de Baccho in virginem se mutante,
ubi notari potest antea etiam factam καλύπτειν

mentionem, quod ineptae Parei sententiae etiam adversatur. Restat ut exhibeam Eruditissimi H. Vossii observationem ad Catull. p. 7. propositam his verbis: *Istiusmodi autem zonae non solum e corio & pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex aere, argentea & chalybe conpingebantur, iisque non puellorum tantum pudenda; sed & puerorum nates muniebant, uti nunc apud varias sit gentes. Docet hoc non uno loco Etymologici magni auctor, & complures alii Grammatici, qui & intus lanatas fuisse addunt. Miror hanc sententiam tam raros sequi; cum tamen prae ceteris erudita & adtentione digna, unde, quia via Eruditus adferere dicta tanti non putavisse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae de Etymologo M. refert reperiantur in V. Mithr. ubi notat: Μίτρας ζώνη ἢ δια τῆς μίτρας ὑφανομένη. ἀπορίται δὲ καυτέρῃ τῇ λαγύνης. ἢ χαλκῇ λεπίς, ἣν ζώνονται οὐδὲ τὴν κινεῖν αὐτὴν πλέονος ἀσφαλείας. Duplito an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. l. 3.*

Καὶ τις ὄφιν τελείκτον ἀπήμονι δῆσατο κοιλῶ
 Ἐνδόμουχον ζωστῆρα πεχηνότα γείτονι μηρῶ κ. τ. λ.
 Ἰππάλειος ἀγρυπνὸν ὀπιπεντῆρα κορείης.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat Baccha, ἐνδόμουχον ζωστῆρα vocare respiciens ad zonas securitatis gratia interius gestatas. Scribendum autem videtur γείτονα μηρῶ, ut lib. 15. p. 416. l. 22.

Τανυσάμενος δὲ κονίῃ
 Χερσὶν ἐρωμάνεσσιν ἀπεσφρηγίστατο μίτραν
 Ἐλπίδι μαψιδίῃ πεφορημένος. Ἐκπῆλτος γὰρ
 Ὀρθῶς αἶρετ' ἐρῶσαν ὑποκόλπιος ἔχου γείτονα

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias meminit, patet Veterum auctorum loca, quam

ἐπὶ τῇ μίτρᾳ mentio in iis, non capiendā statim de hac zona virginea ex. gr. cum Longus Pastor. lib. 1. p. 5. de Nympharum simulacris dicit: ζώνη μὲν ἔστι τῆς ζώνης. zona circa lumbos. P. Moll corrigit ζώνη invitis Musis & Gratiis. Facilior emendatio esset ζώνη, cujus mentio crebra apud auctores. Achilles Tatius lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: ἐπαράσκητο τὰς κόμας ἢ γυνή, τὸ ζώνημα ἐλέλυτο. ita lib. 3. p. 205. ἢ ἐνσκευάσαντες τῇ κόμῃ πᾶσαν ἢ τέρπον, ἢ σολὴν ἔχουσαν ἀντιβάλλοντες μίτραις τε ἢ ζώμασιν ἐκιδυμένῃ, ταύτην ἢ σκευὴν ἐπακρύψωμεν. ita legit Salmasius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Demisterus ad Rosin. p. 415. μίτρας perperam explicant ornamenta capitis, ut inspicienti locum patere potest. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Etymol. M. in V. Ζώνη λέγεται ζώνη, ἢ τὸ περιζώνμα. Ζώνη δ' οἱ πρῶτον ἀνδραγάδαται, αὐτὰς ἱπποὺς οἷον ἑαυτάς ἐκιδύμεναι. atque ita Suidas & Phavorinus; Hesychius quoque ζώνιον interpretatur χιτῶνακιον ζώνη. Praeterea, si discesseris ab hac Vossii opinione, non video quomodo capiendā loca, in quibus zonae istae tuendae virginittatis gratia gestatae leguntur ex. gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κόρης δ' ἔχγυς ἱκανὴ ἢ ἄτρεμας ἄκρον ἐρύσας
Δέσμον ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
Φειδομένη παλάμη, μὴ παρθένον ὕπνος εἰάσῃ.

Nam quod zonam ligatam Bacchus solvit insciae Nicaeae non mirandum, cum vino sepulta jacebat. adde locum Etymologici M. Atque ita jam Diligentissimus Barthius Avers. 4. 9. p. 174. zonis ita fuisse cinctas puellas, ut sine earum sublatio-
de corpori via fieri non posset, probavit, ubi inter alia locum Nonni lib. 12, laudat, ubi cum
ebrios

ebrios Saryes vestibus sublati femora tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγάμου καθόρου ἡΐατο μίτρα.
 Ἀ'ν ἰπὺν δ' ἐπὶ Κύπερ' ἀπείβουσι ἄματα νύμφης.
 Χῆρ' ὀπισθοδότη ποδῶν ἐπαφίσατο μύρῳ.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublati mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem tueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctae, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nobiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc ἀμύτρη dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσαι ἐνάτας, πάσαι ἐν παιδῶν ἀμύτρη.

Ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae, apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi Cingulo, inquit, nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat. alias clarius dixisset Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s. hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mittam, Hofmannus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi Junoni, inquit, etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Ciria. certe Juno-

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione *Ανελύου* nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hujusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liquet & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27: 55.

τῇ Παφίᾳ πρότις ἐν τῷ δῶρῳ ἐπέζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promnestriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam causam *Ανελύου*, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consuevisse scribit, ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coacervasse; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graec. vii:

τῇ Παφίᾳ τεφάνει, τῇ Πάλλιδι ἢ κλεπαμίδα,
ἀγέμευδι ζώνῃ αἰετὲ καλῶν.

Εὐρετο

Εὐπρό γὰρ ἡμεῖς τὸ ἴδιον, ὃ λέγειν ἤθελε
Σαφρόνα, ὃ τέκνον ἀρετὴν ἐτικτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic sit? Apud Romanos aurem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta*: alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Dīs sacrari solitae peculiares aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiatae zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σαφρόνα: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοις σαφρόνος ἦν ἡ μήτηρ
ἡ δ' ἐρῶν δ' ἐπὶ Κύπρῳ ἀκνέας αἵματα νύμφης,
ἥνελ' ὁ πτωχότατ' ῥοδέων ἐπαφίστατο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quivis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λέον ζώνην occurrat: tamen negare non ausim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc αὐτοζώνος vocatur Orphee in Saffimine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

1. v. 285: ubi Alcimede ob filiam unicam Jasonem querelas fundit:

Δμῶς ὅπως κεν τοῖσι λελείψῃμαι ἐν μεγάροισι
Σείβ' πόθῳ μινύθῃσα δυσάμμορος, ὥ' ἐπὶ πόλιν
Ἀ' γλαίην ἢ κῦδος ἔχον πάρος, ὥ' ἐπὶ μὲν
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα ἢ δευτέραν. ἔσχατα γὰρ μοι
Ἐλκείβια θεῶν πόλεος ἐμὴ γῆρ' ἔδωκε.

Novi Maurum in nota, quae additur Callimachi Hymn. in Jov. 44. hinc eruere bis zonam solvi prima scilicet nocte a marito, & iterum puerperii tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Nec satisfacit Scholiastes, caecumque ducem secutus Phavorinus ad τ' πρώτης τίκτους referentes; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro τ' πρώτης τίκτους debuisse scribere διακατασκευάσας adfirmat; Obstant his interpretationibus ipsa Poëtae verba, quibus dicit Alcimedem ob unicum filium Jasonem prima & ultima vice zonam solvisse: sed quomodo ultima vice, nisi toties zona solvebatur, quoties uxor peperit? Mursii sententia ridiculum facit. Poëtam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvebatur, omnino dici posset eam prima & ultima vice zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit Scholiastes, notans: ἐπὶ ἄρρενος δὲ γέν. εἴχε γὰρ ἢ ἀδελφῶν ἰάσαν ἱππολύτην, αἷς φησὶν ἱβυκας haere. Adeo enim clavis verbis utitur Poëta, quibus significet unicam prolem viruisse matri, ut caecus sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a se invicem discrepent quis nescit?

275. ἤρην τις ἐπενφήμησεν αἰαδός. Aliis verbum hoc usurpatur de faustis, quibus maritum & uxorem prosequabantur, votis, ita Xenophon Ephesius lib. I. p. 10. ἤγον τ' πόρην αἷς τ' θαλάμῳ μετὰ λαμπάδων τ' ὑμέναιον ἄδοντες ἐπενφημῶντες ἢ εἰσαγόντες

τοῖς κατέπλεον. Achilles Tattus lib. 5. p. 339. αἱ γὰρ ἐπὶ τῇ μὲν τοῖς γάμοις παρόντες.

176. Οὐ δαΐδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπέλον ἰοῆν.
De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Doctis inter se convenit, a quibus accensae fuerint hae facies. Achilles Tattus lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοὺ τὸν ἄγον ἡμῶν τὰς γάμους, ἡδὲ τὸν ἑλκύνοντα τὰς δαΐδας, δαυσιβιόωντα τὸ πῦρ ἡ μάλιστ' ἡπείγοτο συνάγειν ἡμᾶς. Namque illas (nuptias) adornare sibi visus est, ignemque, dum nuptiales facies accendisset, extingui, & nos, quae res nobis vehementer etiam illumungebat, adduci. ita Interpretis fati turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu certe eoque magis festinabat nuptiis matrimonio jungere: id enim significat συνάγειν, idque patet ex seqq. τὸν δὲ αἰς τὴν ὑπεραίαν παρεστῆτο. Patri etiam adscribit lib. 1. p. 49. αἶψα οὖν, σέλας, πρὸς τὸν πῦρ ἀνάψαι. E priore loci Tattus Jungermannus ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faciem a patre accensam, sed misere caecutiens cum meritis id toties adscribant veteres. Apud Claudium de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia querit:

*Non tales gestare tibi, Proserpina, taedas
Sperabam.*

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Οὐκ οὐ τοῖς θαλάμοισιν ἐκείνῃς συμφορὰς πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀντὶ δὲ πύκνης
Νυμφιδίῃς ἀκτῖνι γαμοσόλον εἶχε Σελήη.

Addo inlustrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

Ἰσχυρὸν αὐτῶν
 ΚΑΤΤ. ἦς δ' ἐναγῆθεν φλόγα·
 ΑΓΑ. Ἐγὼ παρὶξ φάτ', ὁ θυμὸς κλέπῃ.
 ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ δ' ἔφαθ' ἡγῶν
 Νάδῃς

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pa-
 retis ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Inter-
 pretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26.
 p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 20. cap. 132. p.
 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem ple-
 rumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib.
 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem
 luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matri-
 bus faces accensas fuisse, quod erroneum esse do-
 cent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Dem-
 sterus videre non potuit a matribus solis accensas
 non fuisse, quod certe non nimis acutum virum
 prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc.
 Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum
 contendit promiscuum morem fuisse, nixus testi-
 monio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δαδας
 γαμηλίας ὑπανῆπτον, cum contra alibi Niobe dicat:
 Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ὤμην προσάψειν τοῖς ἡθέοις,
 ἢ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendisse virum Erudi-
 tum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo
 aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere
 convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum
 veterum inperitum se proderet. Locus prior de
 patre explicandus forte (liber enim non est ad
 manum) de tempore Libanii: puto enim officium
 illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum
 fuisset, postea ad patres devenisse, quam con-
 jecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis
 contrarium docentibus vincar, non sine ratione
 sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum
 mutatorum exempla desunt. Præcis ex. gr. tempo-
 ribus

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. observat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Obijciat quis forte locum Claudiani III. Conf. Honor. v. 155.

*Per taedas, quas ipsa ipsa tuo Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.*

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscae hic respexit, quod observasse saepe usque venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dentata facem
Thalamis scelestis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romanae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hormanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic defunt, quae propius forent discutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum inluminatum, quemadmodum Aristaeus lib. 1. p. 72. pag. 72. innot. 2. 2416

οὐρανὸν οὐρανοῖς ἐκ κορυφῆς τοῦ κορυφῆς. Gestabant
tamen & istas faces in veteri Graecia famuli, quod
liquet ex Hesiodo in Scuto Herci v. 273.

τοὶ μὲν γὰρ εὐαγῆτες ἐπ' ἀπῆνης
ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναικα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας ἐλύφαζε
χερσὶν ἐν δμῶν.

279. Ἀλλὰ λέχος παύσασθε. Thoros vestibus cons-
terni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio
lib. 1. p. 10. Ἦν δ' οὕτως ὁ θαλάμος πεπαισμένος
κλίνη χρυσῇ σκώμασιν ἔσρωτο περὶ φρεσίν, καὶ ἐπὶ τῇ κλίνῃ
ὑψ. βαβυλωνία ἐπεπείκωτο σκηνή. Claudianus de R. P.
lib. 2. 320.

Alii prastexere ramis.

Limina, & in thalamum cultas extollere vestes.

Consule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σὺ γὰρ πατρὶν ἐπηξεν. Eadem locutione usus
Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32.
lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. θαλάμοιο
ἔειοιο.

282. Νύξ μὲν ἔην χεῖνοισι γαμασέλος. Nox pronu-
ba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Θαλῆσται ἡρατὶν νύξ,

ἄνδρες ἐκκορυφένωτο γαμασέλοι.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἐτι πνείων ὑμέναιων. Similes locutiones ob-
viae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 138. l. 3.

Ἰνδῶν μετὰ δῆλα ἰταπνέοντα κυδομεῖ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 808. l. 8. lib.
33. p. 848. l. 6.

καὶ Σκτύρον χεῖρας ἦσθαι ἰταπνέων ὑμέναιων.

Z 2

Sic

Sic enim omnino legendam censeo, non autem
 εἰς πινύοντα. firmat interpres, qui reddit adhuc spi-
 rans Hymenaeos. Pro ὄζων lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ Στέλλα κατ' Οὐλύμπον ἔτι πινύοντα κερκυνῶ.

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib.
 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44.
 p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Non-
 nus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πινύοντα φιλήματα κείνα διδάξω.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρώ δ' ἐλασιπέπλος. Decemer ad talos
 demissam vestem Heroni tribuit Poëta: hic enim
 sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum.
 Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Hero-
 dianus lib. 5. 3. §. 12. Τήν τε δὲ τῷ Θεῷ ὁ Βασιλεὺς
 ἱερῶντας περὶ τὴν γήματι βαρβάρῃ, χιτῶνας χρυσοῦ-
 φεις ἢ ἀλουργεῖς χειροδωτῆς ἢ ποδῆρεις ἀνεζωσμένους, τὰ
 τε σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ἀνύχων ἐς μέγας ἐσθῆτες
 ὁμοίως χρυσῷ ἢ πορφυρᾷ πεποικιλμένους. Ipsi Dii ve-
 stibus spatiosissimis & talaribus utebantur obser-
 vante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. Bassaris
 enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a
 a Bassara loco Libyae ubi sit. Tali enim & numina
 uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Et
 vera incessu patuit Dea. Locus est Virgilii Aeneid.
 lib. 1. 404. unde patet male distingui vulgo Et:
 Vera incessu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Bac-
 cho:

Sed varii flores, & frons redimita corymbis,

Eusa sed ad teneros lutea palla pedes.

Consule Elegantissimum Broekhusium. Nymphis
 tribuit Nonnus lib. 14. p. 898. l. 7. Hae vestes
 autem

autem erant indicium laetitiae & fortunae beatae,
unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 102.

*Neque enim alma videri
Jam cupit, aut tereti, crinem subnectitur auro
Sidereet diffusa sinus.*

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime ta-
men necesse est, Musaeum id respexisse statuas,
potius credam morem ipsum observasse veterum,
quo talibus inlustres virgines & mulieres indutae
incedebant. ita de Atalanta Ovidius Metam. x.
591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda descri-
bitur ab Achille Tatio lib. 3. p. 171. Bacchae a
Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἄρα πόθος ἔμωλες Σήσατο. Scholiastes
ἐβιάσατο significans, ut videtur, nominibus duo-
bus singularibus addi verbum singulare pro plurali.
ita Bion p. 204. v. 15.

Ἄνικα μῆτε κρύος, μῆδ' ἄλιος ἄμπε βαρύνει.

Virgilius Aeneid. lib. 12. 667.

Aestuat ingens

*Imo in corde pudor, mistoque insania luctu,
Et Furiis agitatus amor, Et conscia virtus.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifestaque culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

*Spektaturque favens odiis locus, aptaque leto
Tempora.*

Servius ad Virgil. lib. 3. Aen. 269.

ANIMA DIVERSION.

Qua cursum cœtusque gubernatque vacabant.

Monet: Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui hæc plerumque eliminant. ex. gr. Marklandas e. Statio lib. 3. Sylv. I. 96. ubi pro

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam Te gauderet, erat?

Quævis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat erat, quod probum quidem, sed tamen ætèro non melius. Nec ratio eor. Heinſius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, sacrumque negatur.

Contra omnes Codices velit negantur. alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

*Πολλὰ δ' αὐτὸν ἀνακτα Πρωτοκράτης θαλάσσης
Ἀτρεΐδης ἔβαρεν ἀνιήματα καὶ λυγρὸν ἔμφορ.*

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus ius in mare, facit Musæus: oppidò autem venuste Boreæ in se sævientis in memoriam revocat pristinos Ἰγνές, quibus tactus in Orithyæ Nympha Attica arserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amatori faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

Οὐ μόνος ἡγεῖσθαι καὶ τὸ γυναικοφιλεῖν

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Fluonia

Flamina coherant iuvenes in amplexu iuventa?
Flamina senserunt ipsa, quid esset amor.
Inachus in Melie Bitbynide pallidus esse
Dicitur & gelidis incubuisse vadis.

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep.
19. v. 129.

At tibi flammartum memori, Neptune, tuarum
Nullus erat ventis impediendus amor:
Si neque Amymonae, nec laudatissima formae
Criminis est Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

*Hanc ego suspiciens, Faveas, Dea candida, dixi;
Et subeant animo Latmia saxa tua.
Non sinat Endymion te pectoris esse severi.
Flecto, precor, vultus ad mea furtiva tuos.*

Nec non v. 37.

At tu de rapidis immanissimis ventis,
Quid mecum certa praelia mente geris?
In me, si nescis, Borea, non aequare facis.
Quid faceres, esset ni tibi notus amor?
Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam
Ignibus Actaeis incaduisse negas.
Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet
Aerios aditus, quo paterere modo;
Parece precor; faciliusque move moderatius aurum.
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Hinc sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib.
7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων φαίθων με βιάζεαι, ἦ ῥα καὶ αὐτὰς
 Ἰμείριον Ζεμεύης, καὶ ἔμοι ποθέοντι μεγαίρεις
 Ἐλπίς κλαίεις με, καὶ ἔμοι πάρος ἔσθ' ἡρώτων.

Z 4

Ces

380 ANIMADVERSION. AD

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. i. p. τδ. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης ὥς ἡρπαιῆς Ἀΐθιδι νύμφῃ
Δίξο με σῆς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὥς η. Α. v. ut interpres
Certe supplico tibi Borea, ut &c. Idem mendum in-
fedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἐδάμασεν ἐς Ὀριθυϊαν ἱκάνω.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἐδάμασεν,
quod & sequentia docent:

Εἰ δέ σε κῦμα κάλυψε, ὃν ἔκ ἡδέασατο μορφήν,
Καὶ σε πατήρ ἐμὸς εἶλεν.

339. Ροιζηδὸν περκάρηνος ἀπ' ἡλιβάτῃ πέσσε πύργῳ.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡ' ἐρόθεν περκάρηνας ἀπ' ἡλιβάτῃ πέσσε δίφρῳ.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupi-
bus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius
Carm. 3. 27. 61.

*Sive te rupes ἔσ' acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Crede veloci.*

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. i. ἡ τὰτῃ μὲν
γῆραις, ἡ δ' Αὐσβίαν μνησάμενη Σαπφῶ, ἔκ δ' οὗ τ'
Λευκάδος πέτρας; καὶ δὴ τὸ Πειργαίων περβόλον
ἑμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὄσσε Leucadiae hujus rupis
meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

*Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.*

Quo loco Cei. Marklandi *actusque egressa viriles le-
gentis*

gentis non sequor emendationem. *faltus viriles* eleganter dixit Poëta, quia prae amoris impatientia viri tantum se hinc jaculabantur, unde ἄλμα ἐρώντων dictus locus. V. Jos. Scaliger Aufon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, TOLLIIUS unam recenset, quae hinc se praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Aufonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

*Et de nimbofo saltum Leucate minatur
Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.*

Ubi *mascula* vocatur quae masculos saltus ingredi audebat; non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas femina exarserit. Denique qua de ratione, *actus viriles egressa* seu superasse dicetur Sappho? viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

F I N I S.

Z S

A D.

ADDENDA

E T

EMENDANDA.

Pag. 4. a. l. 3. post p. 115. adde: Consule & Eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. & Usu Numim. Antiq. p. 99. & seqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipsum adlegare ferro video, castigare autem verba Harduini Σ e nummis prorsus ablegata, pro quibus ante quadraginta annos vix postea illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum rarius occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino & Smitho non posse, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. post lin. 3. adde: 3. ἀχλυόεντα. ἀχλιόεντα Par.

Pag. 7. b. l. 15. adde: cui ἀκρία vertitur designatum volo, intelligo, sed invitis, mea quidem sententia, Musis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχρον ἀκοῆς i. celebrem, ut viri gloriae pro gloriosi, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 6. post solus, adde si discefferis a Rondello.

Pag. 9. a. lin. 6. adde: & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. b. lin. 11. adde: & Whitf. ut & l. 13.

Pag.

Pag. 13. b. lin. 18. post displicuit. Adde: Fir-
mat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀρσέναιο θνητῆς
 Γαῖαν ἀταψύχουσιν ἐτήσιας ἐκ Διὸς ἄνευρι.

Ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil ta-
 men mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4.
 v. 1397.

Εἰσέτι περ χθιζὸν παγχρύσεια ῥύετο μήλα.

Pag. 14. a. lin. 4. adde: Magis convenit locus
Nonni lib. x. p. 270. l. 27.

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἥμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

Ibid. b. lin. 9. post ἐνέδησας. adde: ita & Homerus
Iliad. B. 111.

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶτη ἐνέδησε βαροῖη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte lo-
 ca, licet non prorsus gemina, Iliad. x. 5.

Ἐκτορε δ' αὐτῷ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησαν.

Iliad. Δ. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφένω νέαν ὕια πατὴρ ἐπέδησε βελέμενω.

Pag. 15. a. lin. 16. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188. repertum & in Codice
Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Rö-
verus.

Pag. 15. fin. 13. a. lin. 15. pro μένη l. μῆνη.

Pag. 16. v. 40. post vocem ἑρμῆν ponenda di-
stinctionis nota, quae male ponitur post θυμηλαῖς,
jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione
Rondelli.

Pag.

Pag. 18. b. lin. ult. adde : Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, sed & ipse Musaeus a talibus sibi non cavit. ita v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοῖν μοι, Κνθέρεια, νήν παρῆκοιτιν ὀπάσσαις.

v. 191.

Οὐδὲ μοι ἐγγυὲς ἔασιν ὁμήλικες, ἔδ᾽ χορείαι
Ἡϊθέων παρῆσιν.

v. 296,

Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ συμφέλιζον αἵται,
Δαίλαπι μασίζοντες ὅλην αἶλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyss. E, 156.

Ἡματα δ' ἐν πετρῇσι ἢ ἡϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι ἢ σοναχῇσι ἢ ἄλγεσι θυρᾶν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinssii Advers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9. ubi pro

*Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,
Inque sinum quae saepe tuum fora turbida questu
Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ quae non ferens legit ceu, sed oratione non bene cohaerente, ut insipienti patebit. certius est Marklandi *questum*. An concipius illud Horatii epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles;
Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina laudis
Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?*

Pag. 21. lin. 2. post fuspicator *Adde*. Nunc aliter sentio. Ἀθανάτων θυηλῶς *Deorum sacrificia* eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius *Aeneid.* 2. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

Ubi recte Servius: quae Minervae data sunt. idem *Ledae donum* 1. 652. explicat: *Vel quod ipsa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. b. post lin. 5. adde: 60. Ἡρεῖς. Ἡρεῖς mendose Basil.

Ibid. lin. 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falsam quantitatem observare sibi visus Vir Doctus in *Obs. Misc.* Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infelicititer tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. a. lin. 2. adde: pro ἐπάξιον *Par.* habet ἐπάξιον, ut v. 68. Κύτεις & 70. ἐκέειν.

Ibid. lin. 4. adde: 70. μενέαιεν. μενέαιεν Basil.

Pag. 25. b. lin. 4. post adfirmo *adde*: nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. adde: 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. b. lin. 24. post putarem: *adde*: Idem *Metam.* lib. 2,

Subit hanc arcana profana

Detexisse manu.

Virgilius lib. 8: 14.

Et late Latio increbescere nomen.

Homerus *Iliad* γ. 298.

Ζεῦ κῦδισε, μέγιστε, ἢ αἰθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὅππότεροι πρῶτοι ὕπερ δρυὶα πημήνισαν.

V. &

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

Τεῖσιν ὃ κεν ἐπὶ βάλῃται ὁμῦ γαμῦ ἔνεστο νίκην.

Quia id vulgatius altero ὁμῦ γάμῳ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῦ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quæso, sonant haec Hesiodi Θιог. v. 903. θνητοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. b. lin. 4. adde: Παρ. θειναίην.

Pag. 30. a. lin. x. adde: Prurienti Critico adri-deret forte Τ'μετέρην π. ε. ut ὑμέτερος pro τῆς ob-vium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exem-pla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso ora-tionis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticen sectamur. v. autem 80, Rondellus exhibet ἐφιμεῖρα & v. 101. ἐπιπτεῦον, ut pag. 85. ὑπόπλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. adde: 102. ἀφθόγγοισι. ἀφθόγγοισιν Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαί-ρει, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσιν.

Pag. 36. b. post lin. 5. adde: 108. ὅτι. ὅτι Ba-sil. & pro ἀπεισείσατο legit ἀπεισείατο.

Pag. 41. b. lin. 21. ἀπελείψα Rondellus & ἀνεί-κατο pro ἀνενείκατο, nec non v. 125. pro πολυκτισ-κων legit πολυκτισίων.

Pag. 46. b. lin. 15. Ceterum γυναιξὶ edidit Ron-dellus.

Pag. 49. a. lin. 12. adde lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπῳ.

Pag. 49. a. lin. 21. post conjeceris adde: Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

Κύπερ

Κύπριδος αἶμα φέρουσα τί Κύπριδος ὄργια φεύγει.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. a. lin. 3. adde: 159. θυμὸν. πυμὸν Par. ut 5. 174. ἰπέσσιν.

Pag. 57. a. lib. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans & conferri dignissimus locus Aristateni lib. 1. ep. 15. p. 106. ἴσῃ δὲ καὶ τῆδαφος εὐχαρείττεσσι τῷ ποδί, ταῦτα δὲ τὰ τῷ αἰδουμένων ἐν διαπορήσει νύματα. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 19. quibusdam, adde: ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 16. adde: non in MS. sed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. b. lin. 8. adde: v. 209. autem Par. habet πολίετρον, & v. 121. ἀνέφανε.

Pag. 66. a. lin. 213. καὶ καὶ Rondellus.

Pag. 68. a. lin. 7. post Canteri adde: quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 70. a. lin. 20. adde: quae v. 218. pro φασφόρον scribit φερσεφόρον.

Pag. 72. b. lin. post νόση adde: quam sententiam probat vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. a. lin. 28. post. 3. Dissentit Vir Eru- ditiss. in Observ. Misc. Vol. II. p. 317. in not. ne- que quod adtinet Hesiodi locum admodum defen- dam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. a. in fine post cohaerebit. At Vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βέλῃαι retinenda. Neque enim χρεία una syllaba pro-

pronunciatum conripi conmode potest. Vid. Obs. Misc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad Virg. Æneid. 3. 578. hanc synizesin ex duabus longis non condonat, sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diserte Servius ad Virgil. Georg. 1. 147. *Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripit, ut Ceres, Cereris.* sane non crederem Veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in Franc. Gujetum, ad altos superbissimi Galli spiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

*Humor dulcis aquae, sed igne coctae,
Quam succo Ceres imbuit salubri.*

Pag. 82. b. lin. 2. post docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβόμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod scribendum suspicatur,

Μάχης ἴσα μὲν εἶσθαι.

Paucis credo persuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. Sylv. 2. 158.

Nos fortior aetas

Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.

Ita l. Marklandus pro *juvabo*. lib. 5. Sylv. i. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

Ovidius Trist. lib. 2.

*Unde precor supplex ut nos in tuta releges:
Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.*

Paulus epist. ad Galat. cap. i. v. 9. ὡς παρεγγήκα-
μεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3.
p. 46. ἐκ ἑταῶς ἀνάνδρος ἐγώ, εἰδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή.
δεδόχθαι ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Αἰσχρολόγηται εἶναι
δεῖ μοι ἀνδρῶν. lib. 5. p. 78. πόθεν ᾗ εἰδέναι λέγεις ἐμὴ
τὴ δυστυχίᾳ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἀδοξά πεπόνθαμεν,
ἀλλὰ σε εἰ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit
vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in
Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μὲν αὖτε
cum ἔσω rectum esse docet Homerus, qui dixit
Ἴλιον εἶσω.

Pag. 85. b. lin. 4. adde: v. sequenti pro ἐπέσκε-
πον, Rond. habet ἐπέσκιπεν.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. παρθενεῶνας. παρ-
θενεῶνος Basil. & 271. ἐνὶ κατθεο.

Pag. 91. b. lin. 1. adde: Whitf. habet ζύγιν.

Pag. 92. b. lin. 3. post videtur adde: v. autem
282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε' nunquam. &
286. ἐλκεσί πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 11. adde: Parei editio exhibet
οὐδέποτε'. in fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης μετι-
dose exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λείανθρος περ
Αα ιωη

370 ADDENDA ET EMENDANDA.

ἰσθήμενος. & 319. Διάνθρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις, in li-
toribus pro gurgitibus, quod tamen & in aliis, &
327. ἔρριψε.

Pag. 96. b. lin. xi. ut & in Theocrito Idyll
23: 28.

Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἀνείπευ οἱ δ' ἔτι τοῖχοι
Πάντες ἀειφροδέες.

non οἷδ' ἔτι.

Pag. 103. b. lin. 4. adde: Quin tamen, ut eo
revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ὠτρυνεν a
Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat
dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hym-
no Veneris pag. 152. v. 24.

Εὐθα καλαὶ σε
Παρθένοι ἀδμῆται, νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐν αὐτὸν
Τ' μνῆσι σε μάκαιρα.

Pag. 105. a. lin. 7. post ἑλισμαερίοισι adde: vel in
ἑλισμαερίοισι ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 7. adde: Perperam 'alii edunt
αἰδοῦνται, quemadmodum etiam citat Servius ad
Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere om-
nia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc
faciunt. Ipsam tamen rem negare vix auctum cum
viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p.
249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδράσιν, ἠδὲ γυναῖξιν, ὅσις τάδε μήσετα ἔργα.
Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χῆρη ἔστηκεν Ἀκαθήρεια, ἣ Σολοί, πατεῖς σεῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V.
Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophon-
te Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obf.
Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον ἐνθανάτῃ ἀγασθὲν ἱεροῖο πολίτη.

Pag.

Pag. 108. a. lin. 6. adde: pro θαλασσίην Basil.
I. θαλασσίην.

Pag. 114. b. lin. 5. adde: Quod vero Iliad. B.
549. vulgatur καθ'δ' in κάδδ' mutandum censeo,
quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. post Röverus. Adde: τέθηκε
ἐν' Rondell.

Pag. 121. lin. 10. post Interpres adde: Nunc In-
terpretem pueriliter errasse animadverto; neque
quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non
Imperatores Antoninus & Verus, sed ipse Polyae-
nus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἰγὰρ
ἦ Μακεδὼν ἀνὴρ, ἔχων πᾶτερον τὸ, καὶ τῶν Περσῶν
πολεμούντων δόνατος.

Pag. 128. lin. 13. post partibus adde: ita in
Justino lib. 1. 9. Tum pertractare dormienti caput ju-
bet. Cod. Franeq. pro pertrectare.

Pag. 131. lin. 17. post poterit Adde: Bentlejo
tamen aliquo modo videri posset favere Servius
ad Virgil. Æneid. 8. 577. sed, etiamsi ita scri-
bendum jam negare non ausim, nihil id Bentle-
jum juvat. Post vides enim recte sequitur modus
indicativus. Virgilius Æneid. lib. 6.

Viden' ut geminae stant vertice cristae.

Claudianus 4. Cons. Hon. 5.

*Cornis, ut armorum procenes, legumque potentes
Pariclos sumunt habitus &c.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. Car-
nas autem de una nave etiam explicuit Rich.
Johnson Aristarch. Benti. p. 66, 67. quem nunc
demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 4. adde: Apollonius Rhodius lib.
4. v. 282.

Ἔστι δὲ τις ποταμός, ὑπὸν κέρας ὠκεανοῖο.

Ibid. lin. 22. *post* 74. *adde*: sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλὺς ἄλλος, ὃν ἀθάνατον ἱερῆς.

Pag 145. *ante* l. *pen.* *adde*: sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53. illa hanc causam interferit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένη ἀναβείη ἴσιδι μέγας ὄρας γάμων. ἢ ἔλεγεν ἔτι τὸ χρόνον ἰνιαυτῷ τίθεσθαι.

Pag 149. *post* lin. 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem improbavit.

Pag. 160. *lin.* 6. *Post* Antonomastivum *adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi fero video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. *lin.* 24. *adde*: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. *lin.* 31. *pro* audio *scribe* non audio.

Pag. 188. *lin.* 6. *post* credebat *adde*: Locus Homeri est Iliad. Σ, 382.

τὴν δὲ ἴδε παρμολῶσα χάρις λιπαροχρήδευτος
καλὴ, τὴν ἔνπιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.

Bed aliis locis plures aperte adgnoscat, ut Iliad. π. &c. dein paulo post pro quia diserte Homerus *scribe* sic Iliad. P. 51. &c.

Pag. 191. *lin.* 24. *post* Ἀργαφίας *adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum M. Ἀργαφίης, ὅιον, Νιψάμεναι κρήναις ἔδραμον Ἀργαφίης. τινὲς δὲ διὰ τὸ εἶ, ἀπὸ Γεργαφίης τὸ Πασειδῶνος τὸ δὲ ἰντελὲς ἐν τῷ ἱερῇ κρήνῃ Γαργαφίης. ὁ Παρμένιος, ἀνευ τὸ γ· ἢ ἡ ἐκλειψίς ἀπὸ ἰσορείας. Compilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαργαφίης scribit Ἀργαφίης, reliquis omissis. Aki-phronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag.

Pag. 197. lin. 17. post Erebo adde: Quo argu-
mento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. conclude-
bat Poëma hoc non esse unius auctoris, & fortas-
se partem Theogoniae Orphei Hesiodo adsutam,
sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8.
p. 378.

Pag. 207. post lin. 28. adde: 103. πόθιν δολέεντα
παθητικῶς molestam, quoque decipiebatur Lean-
der, ut *damnosus senex* pro damnis confecto apud
Plautum, intelligit Rondellus. frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffero.
dein pro Μεγαλίαν, Μεγαλ. Μινάλ. scribe Μελαν.
&c.

Pag. 265. post insultat adde: Crojum jam refu-
tasse Jo. Fr. Gronovium sero video.

Pag. 268. post lin. 31. adde: apud Terent. Andr.
1. 1: 13. In memoriam habeo pro memoria exhibet
Codex Franeq. ita in Justino lib, 1. cap. 6. *Asty-
ges meriti sui in Harpago oblitus.* pro Harpagum Co-
dex Franeq. cap. 7. *si quid in Croeso crudelius con-
suluisse.* cap. 8. *universo oriente in potestate redacto.*
cap. x. *urbemque ipsam in potestate ejus redigit.*

Pag. 303. lin. 26. post laudat adde: Confer jocu-
lariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p.
156. ubi memoratur aliquis, qui vixit annis CXV.
*puellarum anhelitu quod etiam post mortem ejus non pa-
rum mirantur Physici.*

Pag. 310 post lin. 10. adde. Hinc apud Home-
rum Iliad. A. 18 legendum puto:

Τῶν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἶκαδ' ἰκέσθαι.
Παῖδά δέ μοι λύσατε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ip-
sas metri leges peccat, cum secunda in λύσατε cor-
ripitur. Veterem autem hanc esse lectionem patet

ex Moschopuli scholiis ad h. l. ubi notat: λύσατε] ἀντὶ τῆς λύσεως τὸ εὐκτακὸν ἀντὶ πρῶτακτικῆς. quod jam video animadvertisse Editorem Doctiss. Jo. Scherperzeelium. ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidensis diserte exhibere, qui eum contulit, Eruditissimus Valckenaerius mihi ostendit, atque ita jam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine λύσατε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linoquit. Prius, licet & aliis apud Eustathium adriserit, est ineptum, posterius τῇ λύσει deterius.

FINIS.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & E permutantur.	36
A <i>Ab ovilibus iuræ pro auræ ovillum</i> 150. <i>pastor</i> <i>ab Ida.</i>	257, 258
<i>Accipio</i> & <i>adspicio</i> permutantur.	7
<i>Ἀδιδάκτος γαμῶν.</i>	143
Adjectiva in <i>as</i> & <i>ros</i> aliaque vocibus faemininis adjuunguntur. 15, 16, 109, 110.	
— pro nomine.	229
— vocibus adjuncta pro adverbis.	40. 41
— <i>εἰς σενὸν καιρὸν</i> pro <i>σενὸν καιρὸν</i> .	265
— <i>παρθένος·μίτρη</i> pro <i>παρθενική</i> .	341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eo- dem, quo illa, templo honorata.	162, 163
<i>Adspicio</i> & <i>accipio</i> permutantur.	7
<i>Ἀέθλος</i> certamen amoris non <i>Officium</i> .	8. 125
<i>Aequor</i> de fluvio.	8
<i>Ἄγαν</i> pro <i>φέρειν</i> , & vicissim, ponitur.	128, 129
<i>Aglaiā</i> Vulcani uxor.	189
<i>Ἀγλαΐαι</i> formosae puellae.	199
<i>Ἀγρεύειν</i> de Amore positum.	253
<i>Ἄγχιον οἶδμα</i> .	298
<i>Ἄμμα</i> , <i>ἄμμα</i> γενέθλης, <i>genus</i> quo quis ortus. 136, 137.	
— <i>filius</i> ibid.	
— <i>κομίζειν</i> e parentibus dicitur filius, ut & ali- quis e regione ubi natus, ut & de insula. 137, 138.	
<i>Ἀιολόμητις Ἔρως</i> .	63
<i>Ἄκω</i> , <i>specto</i> .	5
Albae vestes. V. Vestes.	
<i>Ἄλις ὕδαρ</i> pro <i>ὕδατος</i> .	339
<i>Ἀλισεφῆς νῆσος</i> , <i>ἄςυ</i> &c.	17, 18
Aa 4	Ἄλως

INDEX RERUM

Ἄλλος pro ἕτερος recte ponitur.	151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
———— dilecta potiti mori cupiunt.	202
———— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
———— dilectis persuadere omni modo conantur	
crudeles Veneri, ejusque filio esse invisas.	259
———— omnia tarda dilectis frui ocyus cupien- tes putant.	321, 322
———— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent.	360
Amor militiae comparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones.	125-127
———— αἰολόμητις.	63
———— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere ne- quit.	82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφαίνειν permutata.	38
Ἀναστῆσαι φέγγος, aliaque.	208
Ἀνεΐκατο φωνήν.	41
Animus & mens junguntur.	192
Antonius victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum.	159, 160
Ἀνύει πρηνύχιδα ὕμναίην.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσκειν ἱέρειαν, tangere.	204
Ἀφροδίτη pessime pro Minerva a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπὸ πύργου δὲ πύργων, turris avita 149. αἶψ' Ἀρ- καδίας Ἀτλάντη.	257
Ardua montium.	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëta vulgo statuitur Jason.	273-275
———— primo die tempestate jactata fuisse non vi- detur.	288
Ἄργος Πελασγικόν.	198
	Ἀργὸν

IN VERBORUM.

<i>A'pēn</i> de patre sobolem generante.	223
<i>Aroutn</i> genitale.	222
<i>A'seres</i> πολίων, ἄσρον ἀρέρης.	132
<i>Atque</i> aliquis eleganter positum.	194
<i>Aura</i> puellae.	303
<i>Aurorae</i> modo bigas, modo quadrigas dant Poetae.	289, 296
<i>Αὐτόματος</i> pro αὐτὸς & vicissim.	332

B.

<i>Bacchus</i> pulcher non pingui aqualiculo deformis.	153
—— pater Gratiarum.	189
—— juvenes formosi ipsi comparantur.	152, 153
<i>βαλὼν</i> & <i>λαβὼν</i> permutata.	76
<i>Bellum Graeciae</i> , quod inferunt Graeci.	148
<i>Boötes</i> .	69
<i>Βερχυλογία</i> .	79

C.

<i>C</i> pro <i>Σ</i> in nummis ante Domitianum reperitur.	3. 362
<i>Callichori</i> & <i>Parthenii</i> fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
<i>Carinae</i> pro una navi.	131
<i>Casus</i> tertius pro quarto cum praepositione eleganter ponitur.	99—103
—— sexti rarior usus pro quarto cum praepositione <i>per</i> , ut <i>candidatis ministris</i> pro <i>per candidatos ministros</i> .	213
<i>in Ceres</i> ultima syllaba male corripitur.	75. 368
<i>Χεῖρ' ἔχ' σποδὴν αἰθῆ</i> , <i>νιφετῶ</i> , <i>ἢ σιβῆ</i> .	333
<i>Χρυσόρραπις</i> <i>Ερμῆς</i> auream virgam gestans <i>Mercurius</i> .	255
<i>in Coelo</i> esse gaudio inusitato & maximo adfectu dicuntur,	203
	Coe

INDEX RERUM

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio.	284
Cognoscere visu.	324
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor.	ibid
———— osculari mos erat.	220
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus.	175, 176
———— candidus & roseus.	176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat.	309—314. 373, 374.
———— casus diversos copulat.	316, 317
Conjux, adulterio cognita.	124
Composita. v. Voces.	
Constructionis durae & ineditae exempla.	38, 39
Creare prolem dicitur & mater.	227
Cupido virginibus infestum numen.	155
———— a nuptias inituris placabatur.	157
———— in membris formosarum excubat.	191
Cythera insula.	166

D.

De libris memoriae pro memoriae librorum.	150
———— Magi de oriente.	257, 258
Δι, igitur.	22
———— γὰρ.	23, 24
———— repetitum.	108
ἐπὶ Διὶ & ἐπὶ Διὶ.	96
Dianae venatrices comparabant.	153
———— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt.	291
———— a nubentibus apud Graecos zona non fabricabatur.	349
Diis comparantur, qui inter homines aliis praestant.	151-153
———— pri-	

ET VERBORUM.

— pristinos amores, si nimium sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores.	358, 359
— Reges vocantur.	153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c.	162, 163
— albas vestes gestant.	213
— maris potentes.	327-329
<i>Diva</i> , pro <i>Musa</i> .	122
<i>Δοκεύων</i> de venatore, piscatore, aucupe aliisque ponitur.	325, 326
<i>Δόμος</i> pro <i>dolio</i> recte usurpatur.	232
<i>Δόνα Μινεργαε</i> , quae ipsi data sunt.	365
Dormire sine veste Veteribus non insuetum.	338
<i>Δρύπτειν</i> cum conpositum.	112-114
<i>Duplex Amathusia</i> .	161
<i>Δῶρε μάλιστα Ἀφροδίτης</i> .	93

E.

E & A permutantur.	36
<i>Εὔχαιρον μήνιν</i> &c. alicui.	53
<i>Εἶδεσθαι</i> & <i>ἰδεσθαι</i> permutata.	25
<i>Εἰπέ ᾗ, μὴ κρύψῃς</i> .	270
<i>Εἰ ἰτιόν</i> & <i>εἰ δ' ἰτιόν</i> .	71
<i>Εἰ δ' ἰθείλεις</i> non ᾗ θέλεις.	71
<i>Εἰς πατείδα μίμνεν</i> pro <i>ἐν πατείδι</i> .	265
<i>Εἰσέτι πῃ</i> vel <i>νῦν</i> .	13. 363
<i>Εἴσω</i> .	221
<i>Εἰλέλιξεν</i> vel <i>ἰλέλιξεν</i> <i>δ' πωπῶς</i> .	34, 35
<i>Εἰλθεῖν</i> αἰς πόθον, ἥμερον.	14. 363
<i>Εἶλος</i> & <i>καῖλος</i> quomodo permutata.	31
<i>Εν</i> eleganter in multis locutionibus abundat.	269
— omittitur saepe.	275, 276
— pro <i>εἰς</i> , ut <i>κάππισον ἐν Δήμῳ</i> .	266
<i>Εὐδαῖν</i> vel <i>ἰπιδᾶν</i> <i>τῶν ἀνάγκη</i> .	14. 363
<i>Εὐενφμεῖν</i> .	351
	Εἰπ-

INDEX RERUM

Ἐπιβαίνει Σπείρας, accedere Sportae non adscendere.	195, 196
Ἐπιβαίνει & concumbere cum puella.	203
Epictetus doctus summa jure vocatur.	241
Ἐπιδεῖν. V. Ἐνδεῖν.	
Ἐπείχει & incedere.	171
Epitheta duo uni voci addita.	216-218
— aliquando etiam plura ibid.	
— vitari saepe possunt admissio copulae defectu.	219
— frigida, & otiosa &c.	131
Ἐργα Κύπριδος, & ἄλλα & ἑτέρα aliaque plurima.	228, 229
Ἐργον simpliciter opus, in amore.	230
Ἐρεcta montium.	251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	284
Ἐισμάραγος, ἰεσμάραδος, & ἰεσμάραγδος.	104, 105
Ἐς ἢ δε τις νῆσος, vel ἐς ἢ τις νῆσος initio versuum frequens.	138, 139
Ἐτερος pro ἄλλος recte ponitur.	151
Eurynome Gratiarum mater.	180

H.

Ἡθεος.	11
Ἡμέτερος & ὑμέτερος permutantur.	121
Ἡν, est.	10
Ἡν θέλης, θέλῃς non θέλεις, aut θέλῃσις, nec ἦ θέλῃσις.	51, 52
Ἡὼς Aurora, sol, dies &c.	36, 37

F.

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus: postea vero a patribus videntur fuisse accensae, quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus confundantur.

352-354

Fer-

<i>Ervere.</i>	299
<i>Flavi fluvii ab arenarum fulvo colore.</i>	269, 279
<i>Fortunae jus est in mare.</i>	328

<i>ῥῆμος & similia verba pro coitu pudenter usurpantur.</i>	123
<i>a Generalibus ad specialia non raro descendunt Poëtae.</i>	164-166
<i>ῥιγῆτες de utroque parente.</i>	215
<i>Gentes & mentes mutata.</i>	192
<i>Genus masculinum ponitur pro faeminino.</i>	259
<i>Signere prolem & de matre ponitur.</i>	227, 228
<i>Grammaticorum placitis caute standum.</i>	134, 195
<i>—— ipsi leges a se latas migrant.</i>	151
<i>Gratias ternas vulgatioꝝ sententia statuit, alii tamen unam, vel duas.</i>	187-189, 372
<i>—— variis parentibus ortus statuit.</i>	188, 189
<i>—— in nominibus ingens discrepantia.</i>	188
<i>—— in oculis formosarum excubare dicuntur.</i>	191

<i>Harmonia Gratiarum mater.</i>	209
<i>Hebrus non est fluvius aurifer.</i>	244
<i>Herculis & Omphales exemplum in Amore.</i>	255
<i>—— generationi duas noctes impensas tradit cum paucis Statius, alibi tamen trium meminit.</i>	288, 289
<i>Hero sacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur fuisse.</i>	146
<i>—— publica fuit Sacerdos.</i>	160
<i>—— & Leander primas nuptias in templo Veneris fecisse non videntur.</i>	317-319
<i>Heroes veteres pedibus nudis incedebant.</i>	185
<i>Heroides veteres albas vestes gestabant.</i>	214
	Hu.

INDEX RERUM

Humeris oscula inponebant.	230
Hyems granaia campis aufert.	181

J.

Jason. V. Argo.	
Ἰάσον μῦθος.	87
Ibi pro eo.	270
Initia primam syllabam communem habent	11, 12, 121
———— cum casu secundo.	46
Ia eleganter in multis locutionibus abundat.	260
———— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur.	267, 268, 373
Incedere pompam ac majestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272—294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loci quae meruerant uxores.	283
———— manes certos circulos habebant	ibid.
———— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus, in ὄρνιθιν ἐκόμενον aliisque.	256, 257
———— pro imperativo.	305
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	204, 205
Ipsa pro sponte eleganter ponitur.	332
Ipsi cum casu secundo, & quarto constructum.	45, 46
Ἰσχυρὸς μῦθος.	87
Iuncta Luna non est triplicata.	288
Juno Ζωγίη.	90
———— Cinxia, unde dicta.	349
———— zonam ei sacrabant.	250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, flex inminens, & rota.	285-287
	K & A

ET VERBORUM.

K.

κ & λ permutata.	31
— τ permutata.	80
καί, <i>sed</i> .	322
καί τις eleganter positum.	194
καλέω σε γυναῖξιν ἴσην.	221
κάλλος & ἔλκος quomodo permutata.	31
καταβαίνειν πρὸ ἐπιβαίνων.	196
καταπτῶσθαι.	65
κεδνός, <i>venerandus</i> .	27
ἐπίων Κελυθός.	262
κλέπτειν & κρύπτειν παρῆν.	62
κοῖτος pro lecto, & concubitu recte videtur poni.	149
κραδίη & θυμός junguntur.	192
κρύπτειν & κλέπτειν παρῆν.	62

L.

λ & κ permutata.	31
<i>Labens manus</i> .	252
λαβών & βαλὼν permutata.	76
<i>Lacedaemon</i> & <i>Sparta</i> disjunctive memorata pro una urbe ponuntur.	197
— Cypri urbs.	198
— V. Virgines. & Nuptiae.	
Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit.	331. 339
<i>Lenes Dii</i> .	158, 159
Λευκόπυς Ο'ρίτης.	185, 186
Leucothoe in mare jus habet.	327
Libanus mons Veneri facer.	167, 168
— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali.	168
— fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c.	169, 170
	<i>Litus</i>

INDEX RERUM

<i>Litus pro ripa.</i>	61
<i>Λοχεύειν</i> de patre prolem generante usurpatum.	226
<i>Loqui digitis, nutu &c.</i>	207
<i>Λύχνος</i> lucerna non fax.	4
<i>Eucifero</i> formosos comparabant.	174
<i>Λύειν ζώνην</i> , de puellis virginitatem amittentibus:	
non vero virum passis ponitur.	317
— nec de parientibus tantum.	341. 343
— minus de sacerdotali redimiculo capitis.	343
<i>Lugentes campi.</i> V. <i>Infernæ sedes.</i>	
<i>Lycurgum</i> modo Martis, modo Dryantis filium facit Nonnus.	279

M.

<i>a Majori ad minus non raro descendunt Poëtae.</i>	164-166
<i>Manus osculandi mos.</i>	221
<i>Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere nequit.</i>	82
— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes.	327-329
<i>Μαρμαρυγή χαλκεία.</i>	21
<i>Medea Hecatae fuit Sacerdos.</i>	143, 144
— ad nubilem aetatem.	145, 146
<i>Μεμνηότα έργα θαλής, θαλής μεμνηότες, θαλής μεμνηότα έργα, θαλής μεμνηότες.</i>	229
<i>Mens & animus junguntur.</i>	192
— <i>mentes & corda</i> ibid. <i>mentes & gentes</i> permixtata.	192
— & <i>oculi</i> junguntur.	193
<i>Mercurius χρυσόρραπις.</i>	255
— partes suas in amore habet, quia eloquentiae praeses Deus.	255, 256
<i>Μετα.</i>	221
<i>Metaplasmi exempla varia.</i>	179

ET VERBORUM.

Μετερχέει Κύνειδος ἔργα.	47
Militia. V. Amor.	
Minerva a nuptiis inituris placari solebat.	156
Μίτην & μήτην permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
Μυχῆ varii significatus.	332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c.	95

N.

Naves autumnno & hyemali tempore subducebant veteres.	97
——— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile <i>ibid.</i>	
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota solvunt liberati Diis praesidiis locorum, ad quae rejecti.	329, 330
——— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere solebant.	330, 331
——— mari se commissuri sacrificia offerebant.	331
Nec & nunc permutantur.	252
Νεύματα ἀφθογγα.	206
Nomina duo uni Deo tributa, ut <i>Phoebus Apollo</i> , Κυθήρεια Ἀ'φροδίτη.	159
Nēs & φρένες junguntur 192. & ὄμματα.	193
Nox pronuba.	355
Noctem obscurare solem tradunt auctores.	209
Nocti vestem nigram tribuunt. 208. & stellatum peplum.	210
——— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius.	290, 291
Numerus pluralis pro singulari ponitur.	130, 131
——— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali.	357, 358
B b	——— fin-

INDEX RERUM

———— singularis & pluralis saepe permutantur.	368
<i>Nunc</i> & <i>nac</i> permutata.	252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
———— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
———— in iis utebantur vestibus albis.	214
———— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

<i>Ὀρέ</i> varius significatus.	43, 44
<i>Ὀχθαί.</i>	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	190
———— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident.	191
———— <i>mens</i> & <i>animus</i> junguntur.	193
———— dejecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
<i>Officium.</i>	8
<i>Ὀϊσρος.</i>	44
<i>Ὀμματα</i> & <i>ὄμς</i> junguntur.	193
Oleum <i>ρόδιον</i> & <i>ρόδειον</i> .	86
———— eo Veteres cubitum ituri inungere se solebant &c.	337, 338
———— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	338
<i>Ὀλος</i> pro <i>πᾶς</i> .	336
<i>Omnis</i> pro <i>totus</i> .	336
Omphales & Herculis exemplum in amore.	255
<i>Ὀπη</i> anteriori respondet.	125
<i>Ὀπιπτεύω</i> & <i>ὀπιπέω</i> .	66
	<i>Opus</i>

ET VERBORUM.

<i>Opus in amore.</i>	230
<i>Ὄρω, audio.</i>	5
<i>Ὄργια quaevis mysteria.</i>	48, 49. 366
<i>Orestes quare λευκός dicatur.</i>	185, 186
<i>Osculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes.</i>	219-221

P.

<i>Palaemoni jus in mare.</i>	328
<i>Πανδήμιος ἱερτὴ pessime ad Venerem πάνδημον refertur.</i>	160
<i>Πανουδίη & παουδίη</i>	17
<i>Παφλάζην fervere verbum ab Hippocrate fictum male statuitur.</i>	298, 299
<i>Παπταίνω.</i>	201, 202
<i>Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.</i>	197. 373
<i>Parentum sine consensu nuptias veteri aevo non contrahere licebat.</i>	265
<i>Parere de patre usurpatum.</i>	226, 227
<i>Parthenii & Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.</i>	278
<i>Περθένος μήτηρ.</i>	341
<i>Participium in fine versus apud Graecos & Latinos recte ponitur.</i>	133, 134
<i>Πᾶς pro ὅλος.</i>	336
<i>Παουδίη & πανουδίη.</i>	17
<i>Παῖδες.</i>	92
<i>Patres pro utroque parente.</i>	215
<i>Pectus osculandi mos.</i>	221
<i>Pedes pulchri veteribus probatissimi.</i>	182, 183
<i>— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, aliique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes.</i>	186
<i>Πελαπτιόνας.</i>	19
<i>Πελαπτώσμη.</i>	64
	Πη-

INDEX RERUM.

Πηγνύειν πασόν,	355
Φαιδροί ὀφθαλμοί.	173
Φάρεος prima syllaba est communis.	296
Φέρειν pro ἄγειν & vicissim ponitur.	129
Φιτύνειν pro φυτεύειν, ut & φιλάνυμον, φίτον aliaque probae notae vocabula.	224-226
Φυτεύειν de patre sobolem generante.	223, 224
—— primam conripit.	224
Φραζέσθαι.	297
Φρένες & νῆς junguntur.	192
Φρυγίης prima conrepta.	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99. 370
Πνεῖω spiro 355. & ὄζω.	356
Poëtae praesides eorum, quae dicturi, proprios, invocare solent.	119, 120
—— nec non defunctos vates.	120, 121
—— praecipue autem Musas.	121, 122
—— ut & Imperatores.	124
—— Epitheta frigida & otiosa &c. adhibent aliquando.	131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	187
—— in carminibus artificiose aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt.	194
Πολυδαίδαλος χιτῶν, artificiosa vestis.	210, 211
Πολύκλαυτος lucerna, quae miserandum fecit Leandrum.	81
Ponere urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212
Πορθμός Ἀβύδου fretum inter Sestum & Abydum, non litus.	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
Προγόνους maiores, non parentes denotant.	147
—— ἱέρεια	

ET VERBORUM.

—— ἱέρεια ἀπὸ πρυγίων, πύργος α. π. <i>ibid.</i> &	149
Prolepsis.	81
Πτέρυγες.	171
Πτώσῳ.	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
—— ut & Lunae 172, 173. nec non Aurorae 173. prato roseo.	173
—— prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolabant.	168
—— colore niveo purpureo mixto celebrantur.	175, 176
—— nec non candido & roseo.	176, 177
—— odor earum bonus laudatissimus.	181
Pulchri juvenes Baccho comparabantur.	152, 153
—— ut & Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat.	31, 32
—— sedes ejus praecipua in oculis.	190
Πῦξ in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

<i>Quasi</i> eleganter reticetur.	258
<i>Que</i> pro <i>sed</i> positum.	323
<i>Qui</i> anteriori respondet.	125
<i>Quo</i> pro <i>ubi</i> .	270

R.

Reges Diis comparantur.	154
Repetitio vocum.	43
—— earundem, licet vicina admodum in sede,	

INDEX RERUM

_____ sede, multis exemplis demonstrata. 231-236.	249
_____ in principio versus.	88
_____ in fine versusum.	103
_____ periodorum.	239
_____ τῷ Δε.	108
_____ conpositarum & derivatarum crebra admodum est.	236-239
_____ nec tamen laudanda.	253
_____ invenusta.	295
_____ epithetorum &c. diversis personis & rebus tributorum.	110-112
Ripa pro litore.	61
πόδιον ἑλαυνὶ & πόδεσσιν.	86
Rosae albae, praecipue in conparationibus, raro memorantur.	177
_____ florum pulcherrimae, ideoque Veneris sacrae.	178
Roseus color.	176
_____ pulcher. 177, 178. Rosea cervix ibid.	

S.

Σ pro C in nummis &c. ante Domitianum. 3.	363
Sacer cum casu secundo constructum.	330
Sacerdotes virginitatem fere omnes servare tenebantur.	143-145
_____ virginitatem minus sancte servantes graviter puniebantur.	145
_____ quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero.	145, 146
_____ sine Deorum consensu nuptias contrahere non poterant.	144
_____ juvenes sacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata.	145
_____ albas vestes gestabant, & purpureas.	211, 213, 214
_____	76

ET VERBORUM.

———— vestes ad talos demissas gestabant.	350
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt.	147
<i>Sidera</i> pro sidere ponuntur.	209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	289
<i>Sinus.</i>	13
Solem obscurat nox 207. Eorum, quos sol adspicit, potentissimus.	209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla.	26, 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
———— & Lacedaemon juncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus castitas.	199
———— publice cursu lucta, &c. exercebantur.	199
Σφετερός pro ἰός, <i>noſter</i> , ὑμέτερος usurpatur.	296, 297
Σπείρειν de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas &c. claras sequuntur nautae.	68
Στεφανῶν.	18
Syllabae breves productae.	74. 139. 367
———— longae per positionem conreptae.	105-107. 365. 370
Synizesis in voce θεοι 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis.	72-75. 367, 368

T.

τ & κ permutata.	80
<i>Tangere puellam.</i>	204
Taurum Jovi inmolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
———— diversa recte conjunguntur.	299-302
B b 4	Θεα,

INDEX RERUM

Θεία , <i>Diva</i> , Musa Calliope, sive Erato, vel Venus.	119-122
Theseus pulchris pedibus fuit.	185
Θεσπιαδεῖν antepenultima conrepta.	21
Θυλαὶ Ἀθανάτων , <i>sacrificia quae Diis offeruntur.</i>	365
Θυμός & καρδίη junguntur.	192
Thus Libanus non fert.	169, 170
Timor puellae est timor pro puella.	335
Τὴς eleganter abundat.	133
Toros nuptiales vestibis consternebant.	355
Torti orbis.	287
Totus pro omnis.	336
Trajectiones verborum.	147, 148
Τρέμειν καρδίαν & similia.	33

V.

Venari in amore.	254
Venatrices Dianae comparabant.	153
Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur.	184
Veneri puellae pulchrae comparabantur.	152
— a nuptias inituris res divina fiebat.	157
— numen virginibus infestum.	155
— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae.	157, 158
— <i>Coelestis & Vulgaris.</i>	161
— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta.	162, 163
— in Libano culta.	167, 168
— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta.	168, 169
— rosa florum pulcherrima ipsi sacrata.	178
— virginitatem non inlibate servatam ipsa aequae ac alii Dii vindicabant.	319
— e m2.	

ET VERBORUM.

- e mari nata mare navigantibus favet. 326, 327
 — in mare jus habet, & a navigantibus invocatur. 329
 — zona virginea [post concubitum ei] sacrabatur. 349
Ubi pro quo. 270
Visus in amore satietas nulla. 262
Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7
 — neutra active usurpata, ut *pergere iter.* 302, 303
Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142
 — invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur. 364
Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes. 211
 — sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant. 211
 — vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant. 213, 214
 — purpureas sacra celebraturi gestabant. 214
 — in amore adprehendebant. 215
 — ad talos demissas gestabant sacerdotes, & veteri aevo inlustres virgines & mulieres. 356, 357.
Virgines modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt. 261, 262
Virginum cura anxia & custodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacedaemonii. 333-335
Τμετέρος & ημέτερος permutantur. 121
 — pro *tuus*. 121
Voces compositae sonum simplicium non raro retinent, ut detractō pro detrēctō &c. 127, 128. 371
 Bb 5 — idem

INDEX RERUM

- idem significantes junguntur. 197. 270, 271. 323-325
- a cursu & via ad orationem transferuntur. 262-264
- ab arvis eorumque, cultu desumptae ad foliis generantionem deductae. 222-224
- Υ'πὸ abundat. 56
- Υ'ποδείκνυσθαι non ὑποδείκνυται. 48

Z.

- Zonam salvere* dicitur virgo & maritus &c. 343
- non usurpatur de redimiculo capitis soluto in re nuptiali. 343, 344
- solvebat maritus in lecto, non antea. 344
- non unam, sed plures fuisse contra Brautonium aliosque demonstratur. 345
- Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita fuisse rati pluribus adserta. 346-348
- nobiles puellae tantum gestabant. 348
- apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecingebantur. 348, 349
- post concubitus Veneri apud Graecos consecrabant, non Dianae; apud Romanos autem Junoni Cinxiae. 349, 350
- mulieres etiam gestasse videntur. 350, 341
- Ζυγίη Ἡρῆ. 90
- Ζῶμα, pro ζώνη. 347

F I N I S.

INDEX

I N D E X

Auctorum Veterum & Recentiorum ,
qui in Notis & Animadversionibus
vel

Emendantur, vindicantur & inlustrantur;
vel

Laudantur & refutantur.

A.

A Chilles Tattus.	45. 49. 133. 138. 224. 225. 281, 282. 334. 352
Acro.	145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus.	151. 276. 295
Alberti (Johannes).	148. 257
Alciphron.	191. 265. 323
Anacreon.	82. 185. 368
Apollonius Rhodius.	239. 240. 351
Arator.	277
Aristaenetos.	110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius).	24. 109. 162. 185. 240. 256. 304-308. 333
Attius apud Ciceronem.	227
Avienus.	253
Auctor epistolae ad Hebraeos.	24
—— ἐπὶ Σολομῶνα.	296
—— Elegiae in obitum Maecenatis.	342
Aufonius.	324. 361

B.

Barthius (Casparus).	139. 218. 347. 348
Bauldri (Paulus).	50. 212. 268
Begerus (Laurentius).	249
Bentlejus (Richardus).	7. 135. 140. 142. 217. 218. 227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus).	34. 76. 83. 90. 191. 199. 220. 265. 326
Bochartus (Samuel).	154. 168. 267
Boëthius.	75. 128. 139. 240. 267. 292. 293. 314
Bos	

INDEX AUCTORUM.

Bos. (Lambertus).	23. 99. 271
Braunius (Johannes).	184. 345
Broekhusius (Janus).	134. 135. 144. 153. 154. 156. 172. 175. 207. 218. 227. 241. 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarroto (Philippus).	291
Burmannus (Petrus).	7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
~~—————~~ Junior.	6. 105. 158

C.

Callimachus.	16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus).	74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus).	251. 268
Canterus (Gulielmus).	39. 68. 79
Canticum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaäcus).	140. 151
Catalecta Pythoei.	200
Claudianus.	122. 218. 246, 247. 251. 332. 358
Clericus (Joannes).	24. 342
Columbus (Joannes).	50. 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189, 190
Crojus (Joannes).	264, 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188. 212. 214. 232. 354

D.

Davifius (Johannes).	150
Deinias.	198
Demsterus (Thomas).	90. 347. 353
Diogenes Tragicus <i>apud Athenaeum</i> .	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Jac. Philippus).	5. 9. 26. 29. 97. 164. 370
	Donza

INDEX AUCTORUM.

Douza (Janus). 177
 Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267.
 315.

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus). 26. 275
 Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
 — (Petrus). 343
 Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120.
 189. 223
 Festus. 344
 Feythius (Everhardus). 338. 345
 Florens Christianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171,
 172. 320
 Florus. 249. 267
 Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
 Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
 Gebaverus (Georg. Christ.). 269
 Gellius (Aulus). 264
 Gevartius (J. Casparus). 79. 103
 Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
 — (Theodorus). 333
 Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 268. 288
 — (Jacobus). 110. 249. 309. 325
 — (Abrahamus). 15. 17. 157
 Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
 Gujetus (Franciscus). 187. 240. 266. 297. 368
 Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
 Harpocraton. 161, 162
 Haver-

INDEX AUCTORUM.

Havercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133. 143. 176. 265
—— (Nicolaus).	158. 218. 230. 240-----244.
	247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342.
	358. 364
Hemsterhuis (Tiberius).	200. 223. 265
Henninius (Henr. Christ.).	244. 229. 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232.
	266. 297. 307
Hesselius (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27. 34
Hieronymus.	294
Homerus.	26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius.	7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304.
	312. 371
Hyginus.	302. 311

J.

Jacobus.	336
Jensius (Joannes).	240. 306. 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiae reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149. 170
Johnson (Richardus).	142
Jungermannus (Gothofredus).	86. 280
Justinus.	248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis.	204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromayerus (Jo. Henr.).	34. 40. 57. 72. 77. 98.
	147. 255. 317-320

L.

Laëtantius.	103. 111-114. 267. 268
	Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius.	353
Longus.	253. 279-281. 347
Lucanus.	209

M.

Manetho.	307, 308
de Mara (Gulielmus).	77
Marius Nigrinus (Dominicus).	317
Marklandus (Jeremias). 79. 131. 192. 204. 205.	
229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289.	
301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360,	
361. 364	
Mercerus (Josias).	124. 200. 294
Meursius (Johannes). 147. 161. 196. 199. 289. 351	
Mimnermus.	92
Minucius Felix.	150. 251
Moll (Petrus).	253. 280. 347
Munckerus (Thomas). 39. 74. 102. 124. 152. 189.	
268. 332. 311. 314	

N.

Nonnus. 41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105;	
106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193.	
201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323.	
326. 346. 356. 360	

O.

Observationes Miscellaneae. 27. 94. 110, 111. 126.	
156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216,	
217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277.	
286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368.	
369. 370	
Oppianus.	366
Oraculum apud Eusebium.	9. 14. 198. 305
Orpheus.	16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius.	27. 204. 215. 250. 302. 316. 325
Papius	

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas).	12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel).	57. 60. 66. 72. 86. 97. 154. 160. 172. 195. 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos.	148, 149
du Pauw (Jo. Cornelius).	110. 181. 186. 190. 259. 301. 368
Perizonius (Jacobus).	293. 295
Persius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293, 294
Phavorinus.	11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta Vetus apud Diodorum Siculum.	138, 139
Pollux.	86
Polyaenus.	121. 371
Potterus (Johannes).	226. 350. 353
Priscianus.	312
Propertius.	230. 240. 242. 268, 269. 293. 303. 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Jacobus).	362
Röverus (Matthias).	11, 12. 18. 21. 29, 30. 35. 59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciscus).	353

S.

Sannazarius (Actius Sincerus).	195. 201. 291
Santolius (Baptista).	102
Scaliger (Juhus Caesar).	274. 349
—— (Josephus).	342. 351
Schacchus (Fortunatus).	337
Scheffe.	

INDEX AUCTORUM.

Schefferus (Johannes).	248, 249. 301. 311.
Scherpezeelius (Joannes).	374.
Schoëttgenius (Christianus H.).	67
Scholiastes Musæi.	15, 16, 17. 32. 155--159. 192.
_____	211.
_____ Horatii MS.	158. 147. 191.
_____ Crinæi.	158. 174.
_____ Theocriti.	198
_____ Apollonii Rhodii.	351
Schrivverius (Petrus).	343. 345
Secundus (Janus).	152. 176. 191. 193. 303
Seleucus.	232
Seneca.	244, 245
Servius.	6. 133-135. 159, 160. 163, 165, 166. 248.
	277. 286. 304. 329
Smith (Thomas).	2. 362
Spanhemius (Ezechiel)	19, 20, 21. 143. 147. 263.
	339. 342. 362
Statius.	27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252.
	160. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360.
	361. 364
Stephanus (Henricus).	12. 16. 40
Stephanus Byzantinus.	279
T.	
Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius (Robertus).	177, 178
Tollius (Jacobus).	267
Tryphiodorus.	78. 297. 305
V.	
Valckenaer (Ludovicus Casparus).	37, 38. 224.
	374
Valerius Flaccus.	68. 243. 250. 268. 274, 275. 287.
	288
Vallinus (Renatus).	139
Cc	
Vige-	

INDEX AUCTORUM

Vigerus (Franciscus).	305
Vinetus (Elias).	361
Virgilius. 6. 101. 135. 140. 142. 163. 165. 166.	
177. 233. 234. 242. 250. 258. 259. 260. 282.	
—287. 289. 315. 316. 330	
Viringa (Horatius).	321
Vlamingius (Guilielmus).	75. 120. 128. 241
Voëtius (Paulus).	67. 212
Vollius (Ger. Johannes).	268. 317
— Isaäcus.	324. 346
— Gerardus.	243
Vulcanius (Bonaventura).	333

W.

Weitzius (M. Johannes).	160. 166. 198. 343
Whitfordus (David).	12. 76. 85. 149. 319. 320
Withofius.	99. 207. 235. 247. 277. 311. 312
Wolfius (Jo. Christophorus).	149. 336
Wopkenius (Thomas).	150. 251
Wouweren (Joannes).	353. 354

FINIS

ERRA.

E R R A T A

Sequentia, quae vel Scriptoria, humana in minimis difficilior aliquando sibi cavente Naturae, vel typorum fudit incuia, ut Lector corrigat, neque omissis, si forte supersint, offendatur etiam atque etiam rogo.

Pag.	lin.	pro	scribere
3.	b. 15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ
	17.	ΞΕΒΑΤΗ.	ΞΕΒΑΤΗ
	21.	Osroënonim,	Osroënorum.
34.	b. 26.	lib. 23.	lib. 24.
64.	a. 5.	de excidio Ilii.	de R. H.
80.	b. 7.	Neminem adde.	vero.
82.	b. 14.	con.	eum.
103.	a. 21.	Scholiastes adde.	Germanici, ut alibi
	26.	defunt.	prostant.
107.	a. 6.	a vocu Quid ad	Statius omnia dele.
109.	b. 7.	masculinis.	fæmininis.
111.	a. 4.	dele bacc.	
125.	21.	dele ad.	superior.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	dele ad.	
	25.	superius	
149.	30.	post loco adde.	cumque alia huic ge- mina nondum mihi reperita.
150.	22.	adferant.	adferant.
163.	8.	Cei.	Cesa.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	8.	reperitus.	reperita.
205.	28.	Statium.	Poëtar.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur adde.	sacra celebraturi.
	27.	ita adde.	vero.
	1. ult.	adbibitum.	adbibitum.
216.	1. ult.	Δονατοῦ καὶ οὐκ ἔστιν	Δονατοῦ καὶ οὐκ ἔστιν.
218.	7.	pumifer.	pomifer.
223.	5.	post rectum dele omnia ad A. p. usque.	
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p.	cap. 3 p. 438.
226.	7.	hanc.	huic.

A E R R A T A

233.	29.	<i>fuert.</i>	<i>furit.</i>
236.	9.	<i>caedem-derivatae & compositae.</i>	<i>easdem derivatas & compositas.</i>
239.	26.	<i>lavasse.</i>	<i>lavisse.</i>
241.	6.	<i>post indoctum adde.</i>	<i>adfirmat.</i>
247.	4.	<i>Heinsius.</i>	<i>Heinsium.</i>
251.	1.	<i>opem adde.</i>	<i>quoque.</i>
	10.	<i>in Claud.</i>	<i>Claud. in.</i>
	23.	<i>adridebit.</i>	<i>adrisuta sit.</i>
252.	24.	<i>f.</i>	<i>3.</i>
256.	7.	<i>Porphyrius.</i>	<i>Porphyrio & ita semper.</i>
	9.	<i>Acron.</i>	<i>Acro, ut semper.</i>
	13.	<i>iniqua.</i>	<i>iniqua.</i>
264.	20.	<i>librum adde.</i>	<i>lectione.</i>
268.	21.	<i>haec adde.</i>	<i>non.</i>
269.	27.	<i>an. voluit &c. dele ad</i>	<i>Servius.</i>
273.	27.	<i>Eratosthenes.</i>	<i>Eratosthenem.</i>
274.	29.	<i>minimo.</i>	<i>minime.</i>
275.	2.	<i>Phaeccas.</i>	<i>Phaeacas.</i>
277.	24.	<i>4 Sylv. 5.</i>	<i>5 Sylv. 4.</i>
280.	1.	<i>eruendam.</i>	<i>eruendum.</i>
282.	25.	<i>Hos dolos.</i>	<i>Hi doli.</i>
288.	24.	<i>rejeta.</i>	<i>provesta.</i>
289.	7.	<i>adde</i>	<i>Aurorae</i>
299.	31.	<i>suas.</i>	<i>suos.</i>
301.	14.	<i>inspirans adde.</i>	<i>cum inspirans satis rectum sit.</i>
302.	27.	<i>antes.</i>	<i>iter gradientes.</i>
309.	3.	<i>7.</i>	<i>Vid.</i>
311.	19.	<i>tamen adde.</i>	<i>hic.</i>
313.	17.	<i>recepterat.</i>	<i>receptorat.</i>
315.	13.	<i>abi adde.</i>	<i>tamen potius.</i>
321.	29.	<i>tarde.</i>	<i>tarda.</i>
326.	11.	<i>aucipe.</i>	<i>sucupe.</i>
	26.	<i>Melito.</i>	<i>Melite.</i>
321.	12.	<i>est pro dele.</i>	
332.	2.	<i>Zidivias.</i>	<i>Zidivias.</i>
368.	29.	<i>non potui.</i>	<i>dele non.</i>

In Indice R. & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

—— Auctorum l. 8. adde Ammonius 37, 38.

In Dedicatōne p. 3. v. 1. *linitine* limite

In Praefatione p. 7. l. 13. *has* hos

p. 36. l. 8. *meam adde* tamen.